VOL. II, NO. I

JANUARY 1911

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

"MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS"

$2.00 PER YEAR

20 C. A COPY

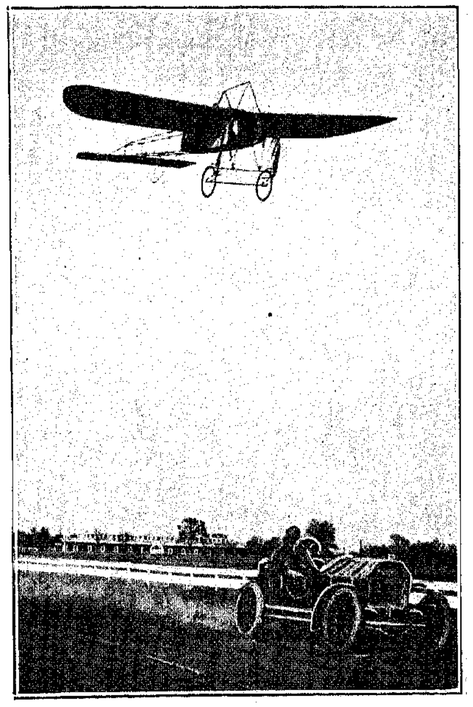

BANK OF ATHENS

ATHENS, GREECE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1893

ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 50,000,000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ 80,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΛΛΑΔΟΣ: Ἐν Πειραιεῖ, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Πάτραις, Λαρίσσῃ, Τρικόλοι.
ΑΙΓΥΠΤΟΥ: Ἀλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ, Χαρτούμ, Ζαγαζίγ καὶ Μανσούρᾳ.
ΤΟΥΡΚΙΑΣ: » Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ καὶ Σταμπούλ), Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλᾳ, Σέρραις, Ξάνθῃ, Τραπεζούντι καὶ Σαμψούντι.
ΚΡΗΤΗΣ: » Χανίοις, Ἡρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.
ΑΓΓΛΙΑΣ: » Λονδίνῳ, 22 Fenchurch St. E. C.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ Η ΤΡΑΠΕΖΟΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΠΛΗΡΟΝΟΥΣΑ ΤΟΚΟΥΣ ΟΣ ΚΑΤΩΘΙ:

3 o/o εἰς πρώτην ζητησιν
3 1)2 δι' ἓξ μῆνας
4 o/o δι' ἓν ἔτος
5 o/o διὰ δύο ἔτη καὶ πλέον

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς ΕΛΛΑΔΑ, ΑΙΓΥΠΤΟΝ καὶ ΤΟΥΡΚΙΑΝ ἀπευθυντέον εἰς τὰς ἑξῆς Τραπέζας

NATIONAL CITY BANK OF NEW YORK	NEW YORK
IRVING NATIONAL EXCHANGE BANK	» »
AMERICAN EXPRESS CO.	» »
CHASE NATIONAL BANK.	» »
MERSSS LIONELLO, PERRERA & CO.	» »
MESSRS KNAUTH, NACHOD & KUHNE	» »
MELLON NATIONAL BANK.	PITTSBURG
FIRST NATIONAL BANK	» »
FIFTH-THIRD NATIONAL BANK.	CINCINNATI

Ὁ γενικὸς Διευθυντὴς
Ζ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

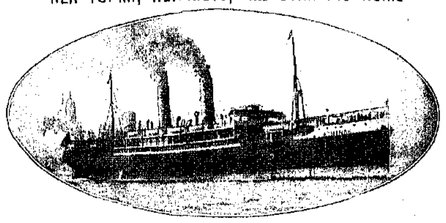

ΑΘΗΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ, ΤΑΧΥΠΛΟΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΤΑΞΕΙΔΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ
Ἐφωδιασμένα δι' ἀσυρμάτου τηλεγράφου Μαρκόνι.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ

N. A. GALANOS, General Agent.

97 BROAD ST., NEW YORK

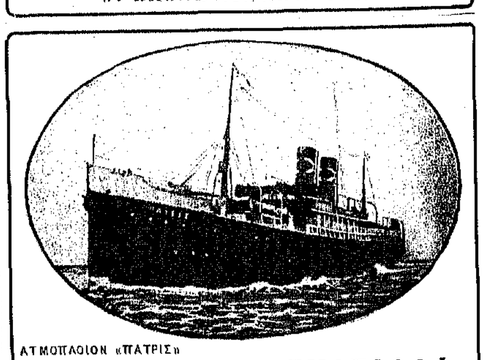

ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ «ΠΑΤΡΙΣ»

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ ΘΑΛΑΜΗΓΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

"ΠΑΤΡΙΣ"-"ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ"

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ **12** ΗΜΕΡΩΝ

Ταχτική συγκοινωνία μεταξὺ Νέας Ὑόρκης, Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς.
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΚΑΛΑΜΑΤΑ, ΠΑΤΡΑΙ, ΣΜΥΡΝΗ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΚΑΒΑΛΛΑ.
Ἐκδίδονται Εἰσιτήρια καὶ Φορτωτικαὶ δι' ὅλους τοὺς λιμένας Ἑλλάδος Ἀνατολῆς καὶ Αἰγύπτου.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ
ΜΙΧ. ΛΙΤΣΑΣ 25 BRODWAY NEW YORK

Τηλέφωνον 735 Rector

VOL. II, NO. I — JANUARY 1911

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

"MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS"

Published EVERY MONTH by *ATLANTIS*, Inc., N. Y., 113-115-117 West 31st Street, New York City
SOLON J. VLASTO PRESIDENT DEMETRIUS J. VLASTO, TREASURER AND SECRETARY COPY RIGHT 1910 BY ATLANTIS INC. N. Y.

SUBSCRIPTION PRICE: U. S. $2.00 per year, Foreign, $3.00 per year, Single copies 20c.

Ὅροι συνδρομῶν: Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι Δολλάρια 2.00 ἐτησίως.—Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 18.—Ἕκαστον τεῦχος 20 Σέντς.

Entered as second class matter January 27, 1910, at the Post Office at New York, N. Y. under the Act of Congress of March 3, 1879.

ΕΤΟΣ Β'. ΤΕΥΧΟΣ Α'. — ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1911 — ΤΙΜΑΤΑΙ 20 ΣΕΝΤΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ

ΕΙΣ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ βίου της εἰσερχομένη ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» δὲν ἔχει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ πρόγραμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της πρὸ δώδεκα μηνῶν.

Συνεπῶς, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐπαγγελίας διὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος, εἶνε προτιμότερον νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ ἀρχικοῦ μας ἐκείνου προγράμματος, τὸ ὁποῖον ἐρχόμεθα καὶ ἐφέτος νὰ συνεχίσωμεν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» εἶναι: «Νὰ δώσῃ ἐντὸς ὡρισμένου ἀριθμοῦ σελίδων πολλὴν καλογραμμένην καὶ ὠφέλιμον ὕλην. Ἡ ὕλη αὐτὴ εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικὸν της μέρος θὰ εἶναι πρωτότυπος. Τὰ Ἑλληνικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα θὰ παρελάσουν μέσα εἰς τὰς σελίδας της, δὲν θὰ εἶναι ἀντιγραφαὶ ἀπὸ πουθενά, παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, τὴν Ἑλληνικὴν φύσιν, τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τ' Ἀμερικανικὰ θέματα, θὰ εἶναι πρωτότυποι ἀντιγραφαὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον τὸ περιοδικὸν τοῦτο θὰ ἐκδίδεται. Ἔρχεται κατόπιν τὸ διεθνὲς μέρος, μὲ τὰ ποικίλα θέματα, καὶ εἰς αὐτὸ ἰδίως θὰ συγκεντρωθῇ ἡ μεγαλειτέρα προσοχὴ τῆς συντάξεως τῆς «Μηνιαίας Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος».

Ἀπὸ ὅλην τὴν πληθώραν τῶν Ἀμερικανικῶν, Γαλλικῶν, Ἰταλικῶν καὶ ἄλλων περιοδικῶν τοῦ μηνὸς θὰ σταχυολογῆται ἡ ποικίλη αὐτὴ ὕλη, πλουσίως εἰκονογραφημένη. Λέγομεν θὰ σταχυολογῆται καὶ ὄχι θὰ ἀντιγράφηται. Διότι, ὅταν λέγωμεν σταχυολογίαν, ἐννοοῦμεν νὰ παίρνωμεν ἀπὸ κάθε ἐνδιαφέρον θέμα τὴν οὐσίαν του, τὴν ὁποίαν νὰ προσφέρωμεν ἡρτυμένην μὲ Ἑλληνικὸν γοῦστο εἰς τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπιδιώξωμεν νὰ καταστήσωμεν τὸ περιοδικόν μας κατ' ἐξοχὴν ἐγκυκλοπαιδικὸν καὶ χρήσιμον εἰς ὅλους ὅσοι τὸ ἀναγινώσκουν.

Ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» δὲν πρόκειται μὲ τὴν ἔκδοσίν της νὰ λύσῃ τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, οὔτε νὰ διακανονίσῃ τὰ πολιτικὰ ζητήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ τοῦ κόσμου.

Σκοπός της εἶναι νὰ ἐκλαϊκεύσῃ ἐκεῖνα τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὴν σύγχρονον πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὰ ὁποῖα εἰς τὸν αἰῶνά μας πρέπει νὰ εἶναι κεῖμα παντὸς ἀνθρώπου. Νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν μελέτην τῶν ὡραίων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ ἐντρύφημα τῶν ἀνεπτυγμένων λαῶν. Νὰ διδάξῃ, νὰ μορφώσῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ ὅσον θὰ τῆς ἐπιτρέπουν αἱ δυνάμεις της, κάθε ἕνα, ὁ ὁποῖος θὰ νομίσῃ καλὸν νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ».

Τ' ἀνωτέρω ἐγράφησαν πρὸ ἑνὸς ἔτους. Τὰς ἐπαγγελίας μας ἐκείνας προσεπαθήσαμεν δι' ὅλων τῶν ἀσθενῶν μας δυνάμεων νὰ ἐκπληρώσωμεν, ἡ δὲ ἀμέριστος ὑποστήριξις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἧς ἔτυχε τὸ περιοδικὸν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως, μᾶς ἔδωκε τὸ θάρρος ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τὸν ἀγῶνα.

Εἰς τὸ δεύτερόν της ἔτος εἰσερχομένη ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» ἔχει ἀκόμη ἐν στοιχεῖον καὶ ἓν ἐφόδιον ὅπως ἐπιτύχῃ καλλίτερα ἀπὸ ὅτι ἐπέτυχε πέρυσι. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ πεῖρα ἑνὸς ἔτους. Μικρὰ μέν, ἀλλὰ πολύτιμος.

Εἰς τὸ παρελθὸν δωδεκάμηνον διάστημα ἐκάμαμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῆς ὕλης μίαν ἐπισταμένην μελέτην. Εἴδομεν ποῖα ζητήματα ἠξίζον περισσοτέρας προσοχῆς καὶ τὰ ἐπροτιμήσομεν. Ἐρέτος εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ εἴμεθα καλλίτερον κατηρτισμένοι.

Εἰς δύο σημεῖα ἰδιαιτέρως θέλομεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀναφορικῶς μὲ τὴν Ἐθνικὴν καλλιτεχνικὴν πινακοθήκην μας, ἧς δεῖγμα σᾶς ἐδώσαμεν τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον.

Εἶναι πολὺ μεγάλη δι' Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ἡ δαπάνη εἰς ἣν ὑπεβλήθημεν, ἐκτυπώσαντες ἐνταῦθα πολυχρώμους εἰκόνας ἐπὶ στιλπνοῦ χάρτου, διὰ νὰ τὰς προσφέρωμεν δωρεὰν εἰς κάθε ἀγοραστὴν ἐπάσσου τεύχους. Ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι αἱ δαπάναι καὶ οἱ κόποι μας δὲν θὰ παραγνωρισθοῦν.

Τὸ δεύτερον σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον σᾶς καθιστῶμεν προσεκτικοὺς εἶναι τὸ μυθιστόρημά μας «Burning Daylight» τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ Jack London.

Ἐκδιδομένη εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ἐν καθαρῶς Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα, βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν ζωήν, καὶ ὀφειλόμενον εἰς τὴν γραφίδα τοῦ γνωστοτέρου ἐκ τῶν συγχρόνων Ἀμερικανῶν συγγραφέων.

Εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἡ πνευματικὴ ἰδιοκτησία ἀκριβοπληρώνεται, δὲν ἐξηφάνισεν ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» δωρεὰν τὸ κείμενον καὶ τὰ πρωτότυπα σχεδιαγραφήματα τοῦ «Burning Daylight». Ἀλλ' εἴπομεν καὶ πάλιν ὅτι πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προγράμματός του τὸ περιοδικὸν τοῦτο δὲν θὰ φεισθῇ δαπανῶν καὶ κόπων.

Διότι ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» θέλει νὰ φανῇ ἀνταξία τῆς ὑποστηρίξεως, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ δικαιώσῃ τὰς προσδοκίας τοῦ ἐν γένει Ἑλληνικοῦ κόσμου, ὅστις εἰς τὸ ὑπόσχεσμα τοῦτο νὰ δύναται νὰ βλέπῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν πληρούμενον ἓν πενόν, τὸ ὁποῖον ἀφῆκαν τὰ ἐκλείψαντα τέλεια Ἑλληνικὰ περιοδικὰ τῆς παρελθούσης ἐποχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διατρανουμένην τὴν κρίσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον μας ἐστερεώθη.

Καὶ τώρα ἐπὶ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀρξαμένου ἔργου.

«Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς»

ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ - ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ - ΑΕΡΟΠΛΟΙΑ

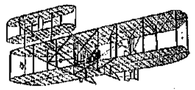

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΑΤΑΙ Ο ΑΗΡ

Το ΑΗΕΑΝ 1910 είμπορεί κάλλιστα νὰ ὀνομασθῇ ἔτος τοῦ Ἀέρος. Διότι εἰς κανένα κλάδον τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ προόδου δὲν ἐσημειώθησαν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο χρονικὸν διάστημα τόσαι ἐπιτυχίαι, τόσαι νίκαι καὶ τόσοι θρίαμβοι, ὅσοι εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ αἰθέρος.

Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ εἴδομεν τὸν Ζέππελιν ἐγκαινιάζοντα τὴν πρώτην τακτικὴν ἐναέριον γραμμὴν δι' ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορεύματα. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν γαλλικὸν πηδαλιουχούμενον ἀεροπλοῖον, τὸ «Clement Bayard», ἀναχωρήσαν ἀπὸ τοὺς Παρισίους μὲ τὸ πλήρωμά του, ἔφθασεν αἰσίως ἐντὸς ὀξὺ καὶ ἡμισείας ὡρῶν εἰς τὸ Λονδῖνον, διελθὸν ἄνωθεν τῆς Μάγχης, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς διαδόσεως κανενὸς ρύκακος.

Καὶ ποῖος λησμονεῖ τὸ θεωμάσιον ἐκεῖνο ταξεῖδιον τοῦ Wellman, σχόντος τὸ μέγα ὅσον καὶ παρόλμον σχέδιον τοῦ διάπλου τοῦ ὠκεανοῦ δι' ἀεροπλοίου, ναυαγήσαντος δὲ μὲ τὴν α' Ἀμερικὴν τοῦ κατόπιν συνεχοῦς καὶ περιπετειώδους πορείας ὑπερχιλίων μιλλίων ἄνωθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ;

Ἀλλ' ὁ Wellman δὲν εἶναι ὁ μόνος ὅστις ἐλπίζει ὅτι τὸ ἀερόπλοιον θὰ γείνῃ μίαν ἡμέραν τὸ κοινότερον, ἀσφαλέστερον καὶ ταχύτερον μέσον ἐπικοινωνίας μεταξὺ τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου. Ἤδη εἰς ἄλλος τολμηρὸς ἀεροπόρος, Γερμανὸς τὴν φυρὰν ταύτην, ὁ Herr Beuckner ἑτοιμάζεται διὰ τὸ ἴδιον ταξεῖδι ἀκραδάντως πιστεύων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιχειρήματος.

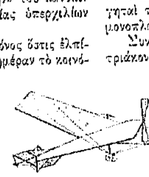

Ἐν τούτοις τὸ ἀερόστατον, ἐννοοῦμεν τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀπηδαλιούχητον τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶναι καὶ ὁ προπάτωρ τοῦ ἀεροπλοίου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου, δὲν κατήγαγεν ὀλιγωτέρας νίκας κατὰ τὸ ἔτος ταῦτο. Αἱ δύο μεγάλαι ἀεροστατοδρομίαι τῶν Παρισίων καὶ τῆς Ἀμερικῆς παρουσίασαν δύο μεγάλα ρεκόρ, τὸ πρῶτον ὅταν ὁ Γάλλος κύριος De la Vaulx ἔκαμε δρόμον 1193 μιλλίων ἀναχωρήσας ἀπὸ Παρισίους καὶ φθάσας εἰς Κιεβὸν τῆς Ρωσσίας. Καὶ τὸ δεύτερον ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀεροναῦται Alan R. Hawley καὶ Augustus Post, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον, ἔφθασαν πέραν τοῦ Quebec τοῦ Καναδᾶ, καταρρίψαντες πᾶν προηγούμενον ρεκὸρ ἀντοχῆς καὶ ἀποστάσεως.

Ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀεροπλοϊκὰς ἐπιτυχίας, τὰς βασιζομένας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐλαφροτέρου τοῦ ἀέρος. Ἀλλ' ἡ νίκη ἡ μεγάλη ἐπερωλάσσετο εἰς τὰ ἀεροπορικὰ μηχανήματα τὰ βασιζόμενα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βαρυτέρου τοῦ ἀέρος, καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἀεροπλάνα.

Βλέπων κανεὶς τὰς ἐπιτυχίας τὰς ὁποίας κατήγαγε τὸ ἀεροπλάνον εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος, φθάνει γρήγορα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μέλλον τῆς ἀεροπορίας δὲν ἀπόκειται οὔτε εἰς τ' ὀπηδαλιούχητα οὔτε εἰς τὰ πηδαλιουχούμενα ἀερόστατα καὶ ὅτι, ἐν πρόκειται ὁ ἄνθρωπος νὰ θέσῃ ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Προφητάνακτος, τοῦτο θὰ πράξῃ μόνον διὰ τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ οὐσιωδέστατα διαφερουσα ἀπὸ τὴν τοῦ ἀεροπλοίου, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, καίτοι λόρατος, ἔχει ἐν τούτοις μάζαν καὶ φέρει ἀντίστασιν εἰς τὴν κίνησιν τῶν σωμάτων.

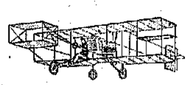

Ὅταν λοιπὸν θέσῃ κανεὶς εἰς κίνησιν ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι μίαν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, ἐν παραλληλεπίπεδον λόγου χάριν, τοῦτο ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται ἐν κινήσει ὁριζοντίᾳ, συγκρατεῖται ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν, ἣν ἐξασκεῖ κάτωθέν του ἡ μάζα τοῦ ἀέρος. Τὸ παραλληλεπίπεδον τοῦτο, ἐὰν ἔχῃ μίαν μικρὰν κλίσιν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ μίαν σταθερὰν ὥθησιν πρὸς τὰ ἔμπρός, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ προχωρήσῃ ὑψούμενον ὁλονέν, ἐνῷ τοὐναντίον θὰ γείνῃ ἐὰν ἡ κλίσις εἶναι πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐὰν λείψῃ ἡ κινητήριος δύναμις.

Ἐπὶ τῆς ἁπλῆς ταύτης θεωρίας στηρίζεται ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀεροπλάνου, ἥτις περιλαμβάνει τὴν συνδυασμὸν δύο ἢ πλειόνων παραλληλεπιπέδων μὲ μίαν κινητήριον δύναμιν. Τὰ κύρια συνεπῶς μέρη τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι τὰ ἐπίπεδα, τὰ πηδάλια καὶ ἡ κινητήριος δύναμις, ἥτις περιλαμβάνει καὶ τοὺς ἕλικας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρώτον κτυπᾷ εἰς τὸ μάτι εἶναι τὰ παραλληλεπίπεδα. Ταῦτα εἶναι ἀπὸ στερεὸν ὕσον καὶ ἐλαφρὸν ὕφασμα, τανυσμένον ὡς τελάρον ἐπάνω εἰς ἕνα σκελετὸν ἀπὸ ξύλον ἢ ἀλουμίνιον. Τοιαῦτα ἐπίπεδα ἢ πτέρυγες εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἀεροπλάνον ἐν ἢ δύο ἢ τρία, ἐξ ὧν καὶ λαμβάνει τὴν ὀνομασίαν ὡς μονοπλάνον, διπλάνον, τριπλάνον καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ Wright Brothers ἦσαν οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ διπλάνου, ἐνῷ ὁ Bleriot ἐγκαινίασε τὸ μονοπλάνον.

Συνήθως τὸ μῆκος ἑνὸς τοιούτου ἐπιπέδου εἶναι τριάκοντα πόδες, ἐνῷ τὸ πλάτος του φθάνει τοὺς 7 ἢ ἀκτώ. Εἰς μίαν τοιαύτην ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν ὁ ἀὴρ φέρει ἀνάλογον ἀντίστασιν, καὶ τὴν κρατεῖ ὑψηλὰ ἐφ' ὅσον ἐνοεῖται ὑπάρχει ἡ πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ἄνω σταθερὰ κίνησις.

Τὸ ἀμάσω μετὰ τὰ ἐπίπεδα σπουδαῖον μέρος τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι τὰ πηδάλιά του. Ταῦτα εἶναι ὡσαύτως ἐπίπεδοι ἐπιφάνειαι, τοποθετημέναι παρὰ τοῦς ἕλικας καὶ κινούμενοι κατὰ βούλησιν ἐπάνω ἢ κάτω, δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Οὕτω λοιπὸν διὰ δύο πηδαλίων ὁ ἀεροπόρος εἰμπορεῖ νὰ ὁδηγῇ πρὸς τέσσαρας διευθύνσεις τὸ ἀεροπλάνον του.

Τρίτον πουδαιότατον μέρος τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις καὶ οἱ ἕλικές του. Χωρὶς τὰς ἐλαφρὰς καὶ ἐν ταὐτῷ ἰσχυρὰς γκαζομηχανάς, τὰς κατὰ πρώτον ἐφαρμοσθείσας εἰς τὰ αὐτοκίνητα, τὸ ζήτημα τοῦ ἀεροπλάνου ἐπὶ πολὺ θὰ ἔμενεν ἄλυτο. Ὁ Leon Levavasseur ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις κατεσκεύασε μίαν τοιαύτην μηχανὴν τὴν «Antoinette» καὶ ὁ Santos Dumont ἦτο ὁ πρῶτος ὅστις ἔκαμε πειράματα πτήσεως δι' αὐτῆς.

Ἔκτοτε οἱ τελειοποιήσεις ἦλθαν ἀλλεπάλληλοι. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰς ἦλθαν καὶ τὰ ἀεροπλάνα τῶν διαφόρων τύπων. Τὰ Demoiselle, τὰ Farman, τὰ Curtiss καὶ ἄπειρα ὅσα ἄλλα κατὰ σειρὰν ἐφεύρον ἢ ἐτελειοποίησαν οἱ διάφοροι ἀεροπόροι.

Εἰς κανὲν ἄλλο ὀπόρτ, εἰς κανὲν ἄλλο μέσον μεταφορᾶς, οἱ κίνδυνοι τῆς ἀποτυχίας καὶ μαζὶ τῆς καταστροφῆς δὲν εἶναι τόσον πολλοὶ καὶ τόσον εὔκολοι ὅσον εἰς τὸ ἀεροπλάνον. Ἡ ἐλαχίστη ἀπροσεξία, ὁ ἐλάχιστος κακὸς ὑπολογισμός, ἕνα τίποτε σχεδόν, εἰμποροῦν νὰ καταστρέψουν τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ φέρουν εἰς τὴν γῆν, μὲ ταχύτητα καὶ ὁρμὴν τερατεῖαν ἀεροπλάνον καὶ ἀεροπόρον. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατον. Ἐφ' ὅσον τὸ ἐπίπεδον μένει εἰς ὁριζοντίαν θέσιν εἰς τὸν ἀέρα συγκρατεῖται ὑψηλά. Μόλις ὅμως γείνῃ κάθετον, ὑπερισχύει ἡ βαρύτης, λείπει ἡ ἀντίστασις καὶ τὸ ἐπίπεδον φέρεται κάτω ὡς βολίς.

Ἐξ ἄλλου ὅμως οὐδὲν ἄλλο σπερτ ἔχει τὰ θέλγητρα τῆς ἀεροπορίας. Ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται εἰς κανονικὴν πτῆσιν, ὁ ἀεροπόρος δὲν αἰσθάνεται τὸ βάρος του, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα καὶ ἡ ἕλιξ καὶ τὰ πηδάλιά του φαίνονται ὡς νὰ εἶναι προσκολλημένα εἰς τὸ ἴδιόν του σῶμα. Ἡ παραίσθησις εἶναι τελεία. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὀνειρεύεται καὶ ὅτι ἔχει μεταβληθῇ εἰς πτηνόν.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνον ἐξηγεῖ τὰ τελευταῖα μεγάλα ἀσκήματα δυστυχήματα. Δικαιολογεῖ ὅμως καὶ τὴν φρενήτιδα, μὲ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων παρακολουθεῖ τὰς προόδους τῆς ἀεροπορίας καὶ φαναίζεται καὶ ρίπτεται εἰς τὴν τολμηροτέραν, ἀλλὰ καὶ εὐγενεστέραν ἀμιλλαν πρὸς κατάκτησιν τοῦ αἰθέρος.

Σήμερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν δύο ἀνεγνωρισμένα ἐργοστάσια κατασκευῆς ἀεροπλάνων. Τὸ ἓν εἶναι τῶν Wright Brothers ἐν Dayton Ohio καὶ τὸ ἄλλο τῶν Herring Curtiss ἐν Hammondsport, N.Y.

Ἡ Γαλλία ἐν τούτοις, ἤτις εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος κρατεῖ τὴν πρώτην θέσιν, ἔχει ἑπτὰ ἐργοστάσια ἐξ ὧν πολυπλατέστερον εἶναι τὸ Voisin Freres, τὸ ὁποῖον κατασκεύασε τὰ ἀεροπλάνα τοῦ Farman καὶ τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου Delagrange. Ἔπειτα εἶναι τὸ ἐργοστάσιον Antoinette ἔνθα κατεσκευάσθη ἡ μηχανὴ τοῦ Hubert Latham. Ἕνα Voisin βάρους πεντακοσίων χιλιογράμμων τιμᾶται 10,000 φράγκων. Ἡ μηχανὴ Antoinette φθάνει τὰς 25,000 φρ. Κατόπιν ἔρχεται τὸ ἐργοστάσιον Bleriot, τὸ ὁποῖον πωλεῖ μονοπλάνα πρὸς 10,000 φράγκα ἄνευ κινητηρίου μηχανήματος, διὰ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγκασμένος κανεὶς νὰ πληρώσῃ χωριστά. Τέταρτον ἐργοστάσιον ἀρκετὰ καλὸν εἶναι τὸ Farman, πωλοῦν τὰ εὐθηνότερα ἀεροπλάνα πρὸς 6,000 φρ. ἕκαστον. Ἐν τούτοις ὡς ἐπιχειρηματίαι ἐπέτυχον ἐξαιρετικῶς οἱ ἀδελφοὶ Wright. Τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἐργοστασίου τούτου εἶναι περιζήτητα, πωλοῦνται δὲ εἰς τιμὴν ποικίλλουσαν ἀπὸ 7 ἕως 8 χιλιάδας δολλαρίων ἕκαστον.

Τὸ ἐργοστάσιον Curtiss κατασκευάζει καλὰ ἀεροπλάνα ἀντὶ 5,000 δολλαρίων. Εἰμπορεῖ κανεὶς βεβαίως νὰ προμηθευθῇ ἐξ Εὐρώπης ἀεροπλάνα εὐθηνότερα, ἀλλ' ὁ δασμὸς τὸν ὁποῖον θὰ πληρώσῃ εἰς τὸ τελωνεῖον φθάνει τὰ 45 τοῖς ἑκατόν.

Σήμερον εἰμπορεῖ κανεὶς μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπῃ ὅτι ἐλάχιστοι ἐκ τῶν πρώτων ἐρευητῶν τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τῶν πρώτων ἀεροπόρων, ρυθμινδυνεύουν εἰς πτήσεις. Ἀπεναντίας καταγίνονται εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανημάτων των καὶ εἰς τὸν κατορθωμὸν νέων ἀεροπόρων. Οὕτως ὁ Bleriot ἀνέδειξε τὸν Chavez, τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο θύμα τῆς διαβάσεως τῶν Ἄλπεων, τὸν Morane, καταρρίψαντα τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ τοῦ ὕψους, τὸν Le Blanc, κερδίσαντα τὸ Circuit de l'Est εἰς τὴν Γαλλίαν, ἤτοι διανύσαντα 486 μίλια καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τῶν Γαλλογερμανικῶν συνόρων, τὸν Grahame White, κερδίσαντα τὸ κύπελλον Gordon Bennett κατὰ τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὸν ἀτυχῆ Moisant, κερδίσαντα τὸ ἐκ 10,000 δολλαρίων βραβεῖον διὰ τὴν ὄκυμασίαν περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας πτῆσίν του κατὰ τοὺς τελευταίους ἀγῶνας τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὴν εἰκόνα τῆς πτήσεως ἐκείνης βλέπουν εἰς τὸ ἐξώφυλλον οἱ ἀναγνῶσταί μας. Ἀτυχῶς ὁ Moisant ἐπέπρωτο νὰ φονευθῇ πρὶν ὑπερβῇ τὸν διδάσκαλόν του. Καὶ οὕτω τὸν θθρηνήσαμεν, φονευθέντα συνεπείᾳ πτήσεως τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1910 ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἡμέραν καθ' ἣν ἐφονεύετο εἰς τὸ Los Angeles τῆς Καλιφορνίας ἄλλος Ἀμερικανὸς πρωταθλητής, ὁ Arch Hoxsey.

Ὁ Farman ἀνέδειξε νικητὴν τροπαιοῦχον τὸν Pauhlan, κερδίσαντα βραβεῖον 50,000 δολλαρίων διὰ τὴν πτῆσίν του ἀπὸ Λονδίνου εἰς Μάντσεστερ. Ὁ Walter Brookins ἀνέδειξε τὴν μηχανὴν Wright, ὅπως τὴν ἀνέδειξε καὶ ὁ ἀτυχὴς Ralph Johnstone, φονευθεὶς εἰς τὸ Denver, Cal. τὸν παρελθόντα Νοέμβριον. Ὁ Curtiss, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ὄκυμασίαν ἐκείνην πτῆσίν του ἀπὸ Albany εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἀνέδειξε μαθητάς τὸν Hamilton, μετὰ ἀπὸ Νέας Ὑόρκης εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ ἐπιστρέψαντα αὐθημερόν.... Ὁ P. Mars, ὁ E. Ely καὶ τόσοι ἄλλοι ἔδρεψαν ἀναλόγους δάφνας.

Ὁ John B. Moisant, τὸ τελευταῖον τοῦτο θῦμα τῆς ἀεροπορίας, εἰς τὸ τελευταῖον ἀκόμη τεῦχος τοῦ ἀεροναυτικοῦ περιοδικοῦ «Aircraft» ἐδημοσίευεν ἕνα ὡραιότατον ἄρθρον διὰ τὴν ἀεροπλοΐαν.

Ἀποσπῶμεν τὰς κυριωτέρας γραμμὰς τοῦ ἐν λόγῳ ὄρθρου, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν ὁ συμπαθὴς ἀεροπόρος εἰς μνημόσυνόν του.

Ἡ πρόοδος τῆς βαρυτέρας τοῦ ἀέρος μηχανῆς καὶ ἡ τελειοποίησίς της, δὲν ὀφείλεται εἰς ἕνα ἢ δέκα ἀεροπόρους, εἶπεν ὁ Moisant. Τὰ ἄτομα βεβαίως ἔπαιξαν μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν τὸ μέρος των εἰς τὸν ὡραῖον ἀγῶνα. Δὲν ἦτο ὅμως ὁ ἀεροπόρος ἐκεῖνος ὅστις ἔθαψεν εἰς τὴν ἀεροπορίαν τὴν μεγάλην ἐκείνην ὤθησιν, ἢν βλέπομεν σήμερον εἰς τὸν κλάδον τούτον τῆς ἀνθρωπίνης προόδου. Ἀπεναντίας ὁ μεγαλύτερος συντελεστὴς αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ λαός, ἢ μᾶλλον οἱ πολιτισμένοι λαοὶ ὅλης τῆς ὑφηλοῦ.

Διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ διοργανώσαντες τὰς ἀεροναυτικὰς ἐπιδείξεις καὶ τὰ διάφορα ἀγωνίσματα, αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐνθαρρύνοντες ἠθικὼς καὶ ὑλικῶς τοὺς ἀεροπόρους. Ἄλβερς πλούσιοι καὶ φιλοτόροδοι, ἐφημερίδες ἀγωνιζόμεναι τὸν ὡραῖον τοῦ πολιτισμοῦ ἀγῶνα καὶ εὐγενεῖς μεταξὺ των ἀμιλλώμενοι εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα, δικαιοῦνται νὰ συμμερισθοῦν τὰς δάφνας τὰς ὁποίας τὸ ἀεροπλάνον ἀπεκόμισεν ἐντὸς τῶν εἰκοσιτεσσάρων τελευταίων μηνῶν.

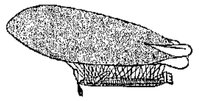

Ἀπὸ παιγνίδι καὶ χαρταετός, ὅπως παρουσιάσθη πρὶ δύο ἐτῶν τὸ ἀεροπλάνον, σήμερον ἔγεινεν ἔν ἀπὸ τὰ πρακτικὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς καὶ τείνει ὡς τοιοῦτον νὰ κυριαρχήσῃ. Δὲν εἶναι ὀνειροπόλος ἡ τελευταία αὐτὴ λέξις. Διότι τὸ ἀεροπλάνον διαφέρει ριζικῶς ἀπὸ ὅλα τὰ σήμερον ἐν χρήσει μέσα μεταφορᾶς καὶ μὴ χρειαζόμενον οὔτε σιδηρᾶς τροχιάς, ὡς ὁ σιδηρόδρομος, οὔτε καλοὺς δρόμους ὅπως τὸ αὐτοκίνητον, λύει τὸ μεγαλύτερον πρόβλημα τῆς εὐχεροῦς συγκοινωνίας διὰ τῆς συντομωτέρας μεταξὺ δύο σημείων γραμμῆς.

Καὶ ἐδῶ ὁ Moisant ἀμιλῶν διὰ τὰ ταξεῖδιά του ὁ ἔγραφεν:

«Ἔκαμα τὸν δρόμον ἀπὸ Παρισίων εἰς Λονδῖνον, καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἔτρεχα εἰς τὸν αἰθέρα ὑπερίνω ὅλων τῶν ἐμποδίων τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. Ἐπήγαινα πρὸς τὸ ἔμπρὸς μὲ ταχύτητα χωρὶς φόβον νὰ συγκρουσθῶ μὲ κανένα.

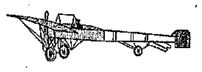

Ἐὐκολεύθην νὰ γνωρίσω ποῖαι ἦσαν αἱ διάφοροι πόλεις ἀνωθεν τῶν ὁποίων διηρχόμην, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐξοπλισθῶ αὐτὴ ἡ εὐκολία διότι ἀναμιβόλως θὰ ἐκδοθοῦν εἰδικοὶ χάρται διὰ τοὺς ἀεροπόρους καὶ θὰ τοποθετηθοῦν εἰς διάφορα μέρη κατάλληλα σημεῖα ἀναγνωριστικά, ὥστε νὰ ὁδηγῆται ὁ ἀεροπόρος εἰς τὸν δρόμον του.

Σήμερον, ἔγραφεν ὁ Moisant, καθῆκον τῶν ἀεροπόρων εἶναι νὰ ἐκλαϊκεύσουν τὰς μηχανάς των διὰ νὰ τὰς μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος καὶ νὰ γνωρίζῃ πόσον ὅπλα μηχανήματα εἶναι.

Κάθε μηχανικός, ἄπαξ ἰδὼν προσεκτικὰ τὸν μηχανισμὸν ἑνὸς ἀεροπλάνου, εἰμπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ἴδιον τύπον. Φυσικὰ ὅμως, πρὶν ἀπεκτεῖ ρύθμισιν νὰ πετάξῃ μὲ μηχανὴν ἰδικῆς του κατασκευῆς, θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μάθῃ νὰ πετᾷ μὲ τὰς ἀνεγνωρισμένας μηχανὰς γνωστῶν ἀεροπόρων. Οὐδέποτε ἕνα ἀεροπλάνον δὲν εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τέλειον, ἐφ' ὅσον δὲν πετάξῃ μὲ αὐτὸ ἕνας εἰδήμων.

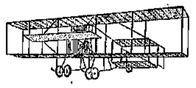

Ὁ κ. Wilbur Wright φρονεῖ ὅτι κάθε καλὸς μηχανικὸς εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καλὸς ἀεροπόρος. Τοῦτο ὅμως κατὰ τὸν Moisant δὲν εἶναι ὀρθόν. Διότι ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τοὺς μεγαλυτέρους ἀεροπόρους Bleriot, Latham, Aubrun, Le Blanc, Audemars, Santos Dumont, McLean, Drexel, Grahame White, Rougier De Lesseps καὶ ἄλλους οὐδεὶς τῶν ὁποίων εἶναι μηχανικός, φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἀεροπλάνον εἶναι διὰ κάθε ἄνθρωπον ἐπιτῆδειον καὶ μὲ καρδίαν. Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς καλὸς ἀεροπόρος, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐνέα δέκατα αὐτοπεποίθησιν, καὶ πεποίθησιν εἰς τὴν μηχανήν, τοῦ καὶ ἐν δέκατον κοινῆς ἀντιλήψεως...

Ὁ ἀτυχὴς Moisant, ὅταν ἔγραφε τ' ἀνωτέρω, βέβαια δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὴ ἡ μεγάλη του αὐτοπεποίθησις θὰ ἐστοίχιζε τὴν ζωήν του!...

Ἡ ἀεροπλοΐα εἰς τὴν Ἀμερικὴν δὲν ἔκαμεν ἀκόμη τὰς προόδους τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Γαλλία. Ἀλλ' ἐκεῖ ἡ κυβέρνησις ἐπῆρε τὸ ζήτημα ἀπὸ τῆς σοβαροτέρας του ἀπόψεως. Καὶ ὅμως ἡ Ἀμερικὴ ἔχει ἤδη τὰ προσόντα διὰ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸν ἀέρα. Δὲν λείπει ἀπὸ αὐτὴν οὔτε τὸ χρῆμα, οὔτε ἡ τόλμη, οὔτε τὸ ρυθινδύνευον.

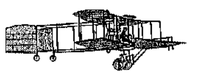

Τὸ ἀεροπλάνον εἶναι τὸ ὅπλον τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἔθνη ἴσα πολεμικῶς, ὅπως καὶ τὸ περίστροφον κάμνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἴσους ἀπὸ πολεμικῆς ἀπόψεως.

Σήμερον τὰ ἀεροπλάνα κατὰ μέγα μέρος κατασκευάζονται ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ ὄρασμα. Ἐν τούτοις θὰ ἔλθῃ γρήγορα ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ στραφῶμεν πρὸς τὸ μέταλλον ἀποκλεισιστικῶς διὰ τὴν ἀπόκτησιν στερεωτέρων μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ εἰμποροῦν νὰ τρέχουν μὲ ταχύτητα ἀνωτέραν τῶν ἑξήντα μιλλίων τὴν ὥραν, χωρὶς φόβον νὰ πάθουν ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν.

Μετὰ ἓν ἔτος, εἶπεν ὁ Moisant, κλεῖον τὸ ἄρθρον του, θὰ ὑπάρχῃ τακτικὴ ἀναέριος γραμμὴ μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Σικάγου, εἰς τρόπον ὥστε μόνον δεκαπέντε ὧραι νὰ χωρίζουν αὐτὰς τὰς δύο πόλεις...

Θὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ μηχάνημα τοῦτο τὸν χρόνον καὶ τὴν ἀπόστασιν καὶ θὰ αὐξήσῃ τὴν ὑλικὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἠθικὴν πρόοδον τοῦ κόσμου καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μὲ τὸ κατόρθωμα τοῦτο θὰ φέρῃ πλησιέστερον ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ ἔθνη, ἐὰν ἀποτελοῦντα τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀφαιρομὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου εἰς τὸν στρατὸν εἶναι ἕνα γεγονός. Ὅλαι αἱ ἐπιτυχίαι τῆς ἀεροπορίας δὲν παρέλειψαν νὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἡγούντων τὰ πολεμικὰ ὑπουργεῖα τῶν διαφόρων κρατῶν.

Σήμερον ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σπεύδονται νὰ ἐφοδιάσουν τοὺς στρατούς των μὲ ἀεροπλάνα.

Ἡ Ἀμερικὴ ἦτο ἡ πρώτη χώρα τοῦ κόσμου, ἥτις εἰσήγαγε τὸ ἀεροπλάνον εἰς τὸν στρατόν.

Τὸ πρῶτον ἐν τούτοις ἀεροπλάνον ἐπέταξεν εἰς τὴν Γαλλίαν, σχεδὸν δὲ ταὐτοχρόνως καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐξησφάλισαν τὸ προνόμιον τῶν Wright Brothers ἀπὸ τοῦ 1903.

Ἡ Γερμανία ἔμεινεν ἀπίσω εἰς τὸ ἀεροπλάνον, διότι ἐθεώρησεν ὡς μᾶλλον τελεσφόρον τὸ ἀεροπλοΐον. Ἐν τούτοις ἡ Ζέππελιν κοστίζει σήμερον ὅσον καὶ ἓν πολεμικὸν σκάφος.

Ἡ Ἰταλία ἔχει ἤδη ψηφίσῃ πέντε ἑκατομμύρια διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἀεροπλάνου εἰς τὸν στρατόν.

Ἡ Ἀγγλία τώρα μόλις κινεῖται ἐπισήμως, σχετικῶς μὲ τὴν ἀεροπορίαν, ἡ δὲ Δούμα ἐσχάτως εὐήρισε ποσὸν εἰκοσιπέντε χιλιάδων ρουβλίων διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς ἀεροπορίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀεροπλοῖα τὰ πηδαλιουχούμενα, τοιαῦτα ὑπάρχουν σήμερον περὶ τὰ τριάντα, ἐξ ὧν τὰ δέδεκα ἀνήκοντα εἰς τὴν Γερμανίαν. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Γαλλία μὲ ἑπτὰ καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἰταλία, μὲ πέντε καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἀγγλία μὲ τέσσαρα καὶ ἔπειτα αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ἱσπανία ἕξ ἕκαστα ἀνά ἕν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγὼν τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀέρος. Ὁ μεγαλύτερος ἵππος τὸν ὁποῖον διεξάγει σήμερον ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀρχομένου εἰκοστοῦ αἰῶνος.

★★★

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ

— Λοιπὸν ἡ χήρα, ποῦ ἀκυνηγοῦσε τὸν Κοκό, τὸν κατάφερε νὰ τὴν πάρῃ ἐπὶ τέλους;
— Ὄχι, τῆς ξέφυγε.
— Μπᾶ! Καὶ ἀπὸ τί πέθανεν ὁ κακομοίρης;

ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ

— Θὰ ἤλθῃς αὔριον εἰς τὸ σπίτι μου;
— Καθμένη, αὔριο πανδρεύομαι, θὰ κυττάξω ὅμως νὰ τὸ ἀναβάλλω καὶ θὰ ἔλθω.

ΟΙ

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΙ ΗΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΕΝΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ

ΕΛΕΧΘΗ πολλάκις παρὰ πολλῶν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶναι πρὸς τὴν κατάργησιν τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν μυϊκῶν της δυνάμεων. Καὶ ἐλέχθη ἀκόμη ἡ προφητεία αὕτη ἀπὸ ἀνθρώπους ζήσαντας πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς μας, κατὰ τὴν ὁποίαν θ'ρχισε πραγματοποιουμένη ἡ κατάργησις τῆς προγονικῆς κατάρας: «ἐν τῷ ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου». Τί θὰ ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἂν ἤκουγε πρὸς στιγμὴν ὁ "Αδης τὰς τύλας του διὰ νὰ ἴδουν τὴν φύσιν μεταβαλλομένην ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου εἰς ὑπηρέτριαν πρὸς ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τῆς ἐργασίας!

Ἡ φύσις, ἡ ἀσπονδος ἐχθρὰ τῶν πρωτογόνων προπατόρων μας, ἡ ὁποία κατέστρεφε τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχαριότητα τοῦ ἁπλοῦ των βίου μὲ τὰς ἐπηρείας της, ἡ ὁποία τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἐνδύσουν τὴν γυμνότητα τοῦ σώματός των μὲ φύλλα συκῆς καὶ μὲ δέρματα ζώων διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ νὰ καταφύγουν ὑπὸ καλύβας, ἀφήνοντες τὰ δάση, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα—αὕτη ἡ ἴδία φύσις, ἠτοιμάσθη σήμερον ἀκόμη μαστίζει μὲ τὰς ἐπηρείας της, ὡς ὅσον καὶ ἄλλοτε, ἡ μεγάλη πλειονοψηφία τῆς ἀνθρωπότητος, ὑποκύπτει βαθιηδὸν εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ βασιλέως καὶ χυριάρχου τῆς Γῆς, τοῦ ἥνητοῦ καὶ ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ὅλα τὰ στοιχεῖά της καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις της. Αὐτὸ βεβαίως ἐννοεῖ ὁ Μέγας Δημιουργός, ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν πρωτόπλαστον ὅτι τὴν ἔπλασε διὰ νὰ εἶναι κύριος τῆς Γῆς καὶ νὰ τὴν ἐξουσιάζῃ.

Ἄγε ἀληθὲς εἰς σκέψεις παρατήλιμας ἀλιοσόξους διὰ τὰ μέλλον τῆς μικρομεγάλης ἀνθρωπότητος ἡ ἐπισκέπτης τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας σπασιοεύρους μίας της καὶ τῆς βαθμιαίας χειραφετήσεώς της ἀπὸ τῆς γλυκοξύνου ἀνάγκης τῆς ἐργασίας. "Ολα ἰδίως ἐπεταγθῆ διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐντὸς τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, εἶναι τόσον μέγα καὶ τόσον θαυμάσιον, ὥστε καὶ ἐν μέσῳ ἀκόμη τῆς πυρετώδους ἐργασίας, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἀσκήνητοι Ἀμερικανοὶ οἰκοδομοῦν τὰ μεγαλοῖσα τῆς χώρας των καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς φυλῆς των, νὰ διακρίνῃ τις εἰς τοὺς μαγικοὺς ἐρίζοντας τοῦ ἀποφεύγουν μεθέλοντος ὑπερθαυμάσουσιν μυστηριώδεις πως τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν οἱ βραχίονες θὰ κατανήσουν ἴσως ἁπλὰ κοσμήματα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἀναφέρομεν ὅλας τὰς ἄλλας φύσεις τῆς βαθμιαίας ὑποδουλώσεως τῆς φύσεως εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, διὰ νὰ περιορισθῶμεν ἐντοῦτο μόνον εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς τεμαχίας τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ κοσμοῦσαι τὴν σελίδα ταύτην εἰκόνες εἰς τὸν πρὸς κατάργησιν τῆς ἐργασίας ἀγῶνα τῶν Ἀμερικανῶν. Αἱ εἰκόνες αὗται σχετιζόμενα μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ρεύματος τῶν ποταμῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς συγκοινωνίας, παριστοῦσι μέρος τῶν κολοσσιαίων ἔργων τὰ ὁποῖα ἔγειναν εἰς τὰς ὑπαίθρους τῆς Σιέρρας ἐν Καλιφορνίᾳ πρὸς δημιουργίαν τεχνητοῦ καταρράκτου. Πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν εἰς τὴν θέσιν Big Bend, ὅπου σήμερον κεῖται ἀκμάζουσα βιομηχανικὴ πόλις, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ North Fork ἐπρημνίσθησαν διὰ τεχνητῶν μέσων εἰς τὴν κάτωθεν κοιλάδα καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν παραγωγὴν ἠλεκτρικῆς κινητηρίου δυνάμεως, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξυπηρετεῖται σήμερον ἡ βιομηχανία μεγάλου μέρους τῆς Καλιφορνίας. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀντικατέστησαν τοὺς γαλανόλευκους καὶ ὁ ἀκτῆς ὁρμῆς τῆς πτώσεώς των παραγόμενος ἠλεκτρισμὸς ἀντικατέστησε τὴν ἀτμὸν εἰς τὰ ἐργοστάσια. Διὰ τὴν κοινὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ North Fork ἐδαπανήθησαν περὶ τὰ 50,000,000 δολλάρια καὶ κατεσκευάσθησαν πολλὰ πυρμήγιστα ἐργοστάσια ἠλεκτροδυναμικῆς. Ὅλα ἔγειναν διὰ τεχνητῶν μέσων εἰς τὸ Big Bend εἶναι πολὺ μεγαλήτερον τοῦ ἀποτελέσματος τῆς φυσικῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Νιαγάρα εἰς τὸν περίφημον ὁμώνυμον καταρράκτην.

Ἡ βιομηχανία μεγάλου μέρους τῆς Καλιφορνίας ἀπηλλάγη κολοσσιαίας δαπάνης, ἀπιστρεφομένου τὴν ἄξιαν τοῦ μὴ χρησιμοποιουμένου γκάνθρακος. Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὑδάτων τῶν καταμῶν πρὸς παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ διὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν συγκοινωνίαν εἶναι γενικὴ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀμερικήν, ἡ ὁποία ἔχει οὕτω πολὺ ἐνωρὶς λύσει τὸ πρόβλημα τῆς κινητηρίου δυνάμεως ἐν περιπτώσει ἐξαντλήσεως τῶν ἀνθρακοφόρων στρωμάτων της.

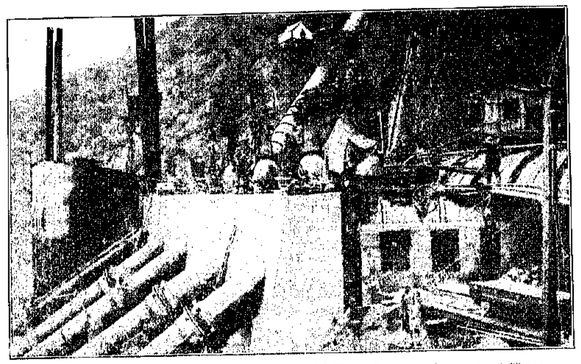

Ἐργάσιμοι σωλῆνες εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ποταμοῦ μετὰ βαλβίδων ρυθμιζουσῶν τὴν πτῶσιν τοῦ ὕδατος.

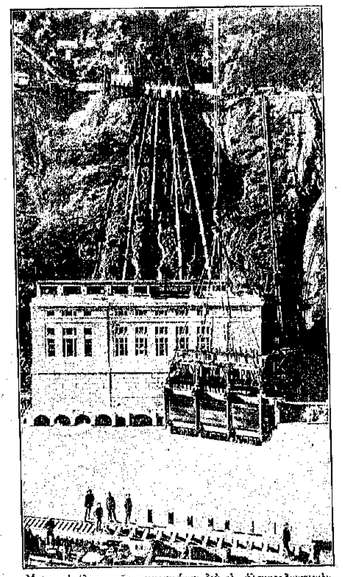

Μεταφορὰ ἠλεκτρικῶν μηχανημάτων διὰ τὸ ἠλεκτροδυναμικὸν ἐργοστάσιον.

Ἠλεκτροδυναμικὸν ἐργοστάσιον, εἰς τὰς ὑπαίθρους τῆς Σιέρρας.

Τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς πύργου, ἐκεῖθεν τοῦ ὁποίου διοχετεύονται τὰ ὕδατα εἰς τοὺς σωλῆνας.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΜΕ ΤΟΝ ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Λονδίνειον «Δεκαπενθήμερον Ἐπιθεώρησιν» ἓν ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰμπορούσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ διὰ τὸν Ἀβδοὶλ Χαμήτ. Εἶναι ἕνα τοῦ μελετημένον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὅτι ὁ γράψας αὐτὸ εἶναι τελείως κάτοχος τοῦ θέματός του, καὶ ἠξεύρει περὶ τίνος ὁμιλεῖ.

Καὶ τὸ γεγονὸς εἶναι τοσοῦτῳ μᾶλλον σύχαριστον, καθ' ὅσον συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου εἶναι ὁ Ἕλλην κ. Κωνσταντῖνος Χρυσοφῆς, ἐπιμελητὴς τῶν ἐπιλέκτων, τὰς ὑπηρεσίας ὅμως τοῦ ὁποίου ἔχει ἐξησφαλισμένας ὁ Παρισινὸς «Γαλάτης».

Ἂς εἰσέλθωμεν ὅμως εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος.

Ἡ ζωὴ τῶν αὐτοκρατορικῶν περιγκήπων τῆς Τουρκίας, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, δὲν ἔχει ἱστορίαν. Κλεισμένοι εἰς τὰ ἀνάκτορά των, μὴ δεχόμενοι κανένα, μὴ ἔχοντες τὴν ἄδειαν νὰ μετοικοῦν ὅπου θέλουν, στερούμενοι πάσης μορφώσεως, οἱ Σουλτανόπαιδες μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Σουλτάνου Ἀζίζ ἐμεγάλωσαν ὑπὸ τὴν αὐστηροτέραν ἐπαγρύπνησιν τῶν χαρεμῶν, ἀκολουθοῦντες βίον ἐνευριζούσης καὶ ἐξαχρειούσης τεμπελιᾶς.

Κατὰ τὸν Τουρκικὸν νόμον ὁ Σουλτανόπαις εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἢ δεκαπέντε ἐτῶν εἶναι ἐνῆλιξ, ἔχει δηλαδὴ τὴν ἄδειαν νὰ σχηματίσῃ ἴδιον χαρέμι. Μὴ ἔχοντες λοιπὸν τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν οἱ πρίγκηπες ἀνέκαθεν διήρουν τὴν ζωήν των μεταξὺ τοῦ χαρεμιοῦ καὶ τοῦ τοτοῦ, πίνοντες ρακί, ἀφοῦ ὁ Προφήτης ἐφώνησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν οἶνον.

Ἐπὶ Σουλτὰν Μετζὴτ οἱ υἱοὶ του ἀπήλαυσαν πλήρους ἐλευθερίας. Ὁ Μουρὰτ καὶ ὁ Χαμὴτ, οἱονεῖ ἦσαν καὶ οἱ μεγαλήτεροι, ἔκαμαν διαφορετικὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας των. Ὁ Σουλτὰν Μετζὴτ, καίτοι εἶχε πολλὰ παιδιὰ ὀμφοτέρων τῶν φύλων, ἠγάπα ἐξαιρετικῶς τὸν Μουρὰτ εἰς τὴν ὁποῖον οὐδέποτε ἠρνήθη τὸ παραμικρὸν ρουσφέτι.

Ὅστω δὲ ὁ Σουλτανόπαις αὐτὸς ἤρχισε νὰ συχνάζῃ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν συνοικίαν τοῦ Πέραν, καὶ νὰ σχετίζηται μὲ Εὐρωπαίους, ἰδίως Γάλλους.

Ἠγάπα νὰ εὑρίσκηται μέσα εἰς τοὺς κύκλους ἐκείνους, ἔνθα ἀσχολιάζοντο καὶ συνεζητοῦντο πάσης φύσεως ζητήματα. Εἶχε μάθει Γαλλικὰ, ἔπαιζεν ἀρκετὰ καλὸ πιάνο καὶ εἶχεν ἀρχὰς ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ. Ὁ Μουρὰτ ἐν ὀλίγοις ἐξαπροσώπει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν Νέαν Τουρκίαν, ἔχων ἐν μόνον κακὸν ὅτι ἔπινε πολύ, ἕως οὗ κατεστράφη.

Ὁ Χαμὴτ τοὐναντίον ἦτο Ἕλλας ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε γνωρίσῃ τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ Πέρα, ἀπέφευγε τὰς συναθροίσεις, ἔζη μονήρη βίον. Μὴ ἐλπίζων ποτὲ νὰ γίνῃ Σουλτάνος, δὲν εἶχε λάβῃ κανὲν ἐνδιαφέρον εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, προτιμῶν νὰ περνᾷ τὴν ὥραν του ἀσχολούμενος εἰς τὴν ξυλουργίαν. Ἠγάπα ὡσαύτως τὴν πόλιν. Εἰς τὸ ἄκρον οἰκονόμος ἐφρόντιζε νὰ βάζῃ κατὰ μέρος τὸ πλεῖστον τῶν ἀποδοχῶν του. Δὲν ἔπινε, καὶ ἀκούων τὰς συμβουλὰς τοῦ ἰατροῦ του Μαυρογένη Πασσὰ ἔκαμνε ἔδαιταν, ἤτις καὶ τὸν διετήρησεν ἀκμαῖον παρ' ὅλην τὴν φιλκάθειαν κράσεώς του. Αὐτὸς ἦτο ὁ Χαμὴτ, ὁ ἀντιπροσωπεύων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν Παλαιὰν Τουρκίαν.

* * *

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν τὰ ἐνδιαφέροντα ἱστορικὰ σημεῖα, τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἄνοδον τοῦ Χαμὴτ εἰς τὸν θρόνον. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν γεγονότων ἐκείνων εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον γνωστά. Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ Γιλδίζ, τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ἀνάκτορον, τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ συνέδεσε τὸ ὄνομά

Ο ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ

του μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Τουρκικῆς ἀπολυταρχίας.

Τὸ Γιλδὶζ Κιὸσκ πρὸ τοῦ Χαμὴτ δὲν ἔπαιξε μεγάλον ρόλον. Μετὰ τὴν ἄνοδον αὐτοῦ εἰς τὸν Θρόνον ἐν τούτοις ὁ Χαμὴτ ἠγόρασεν ὅλην τὴν περικυκλοῦσαν αὐτὸ ἀπέραντον ἔκτασιν, τὴν περιέκλεισε μὲ τοίχους ἰσχυροὺς καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἔκτισε πλῆθυν ἀνακτόρων, περιπτέρων, οἰκιῶν, γραφείων, στοῶν, πύργων, θηριοτροφείων, ἐν θέατρον καὶ ἐργαστήρια. Ἤνοιξε λίμνας τεχνητὰς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔκαμνε τακτικοὺς περιπάτους μὲ μίαν ἠλεκτροκίνητον λέμβον καὶ κατεσκεύασεν ὡσαύτως ἕνα ὑπόγειον δρόμον φέροντα εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Τεραγιὰν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου.

Ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρία ἔτη εἰς τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ Γιλδὶζ ἔζησαν καὶ ἐπαγρύπνησαν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου ταμείου πεντακοσχίλιοι ἄνθρωποι, αὐλικοί, μαγειρόπαιδες, γραμματεῖς καὶ ὑπασπισταὶ καὶ ὑπηρέται καὶ γυναῖκες τῶν χαρεμίων καὶ εὐνοῦχοι καὶ μάγειροι καὶ Χατζάδες καὶ κηπουροὶ καὶ ἀστρολόγοι καὶ μάγοι καὶ βερβέσσαι καὶ ἀμαξηλάται καὶ παλαισταὶ, ἐργάται καὶ τεχνῖται καὶ παλληκαράδες καὶ ἀργόμισθοι καὶ μπράβοι τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τίποτε περὶ τῆς πολυσυνθέτου φρουρᾶς τῶν Ἀλβανῶν καὶ Ἀράβων καὶ Ἀνατολιτῶν, τῶν ἐχόντων ὡς σκοπὸν τοῦ βίου των τὴν φύλαξιν τοῦ αὐθέντου.

Ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐπέρασεν ὁ Χαμὴτ εἰς τὸ Βαβυλώνιον αὐτὸ μέγαρον, εἰμπορεῖ νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη: Τὴν κοινωνικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν μυστικήν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον μέρος ὁ Χαμὴτ ὑπῆρξεν ὁ νευροστρεπτικώτερος τῶν Παλαιοτούρκων. Ἐγκαινιάζων ἀρχὰς τελείως ἀπαθούσας πρὸς τὴν πατροπαράδοτον ἐθιμοτυπίαν τῆς αὐλῆς ὁ Χαμὴτ, ἤνοιξεν εὐρείας τὰς θύρας τοῦ Γιλδὶζ εἰς τὸν διπλωματικὸν κόσμον καὶ τοὺς ἐξέχοντας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ξένους.

Ἄλλοτε εἰς παλαιὰς ἐποχὰς ἐθεωρεῖτο γεγονὸς σπανιώτατον ἡ παράθεσις ἀνακτορικοῦ γεύματος εἰς τιμὴν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος.

Ἐπὶ Χαμὴτ τὸ πρᾶγμα εἶχε γίνει συνηθέστατον. Ἡ μαγειρική τοῦ Γιλδὶζ ἦτο γαλλικὴ, ἀκτὶς τοῦ περιφήμου καφφὲ, ὅστις ἦτο τουρκικός. Ἐν τούτοις ὁ Χαμὴτ ἔτρωγε κατὰ προτίμησιν τουρκικὰ φαγητὰ, παρέχων τὰ ἀλαφράγκα εἰς τοὺς ξένους του. Εἰς τοὺς διπλωμάτας ὁσαύτως προσφέροντο καὶ οἶνοι ἐκλεκτοί, ὀὺς ὅμως δὲν ἔγγιζεν οὔτε ὁ Χαμὴτ, οὔτε οἱ Μουσουλμάνοι συνδαιτυμόνες του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Χαμὴτ εἰσήρχετο συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς προσκαλημένους του εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὁποδοχῶν καὶ ἐκεῖ συνομίλει ἐπ' ὀλίγον μεθ' ὅλων, ἀποφεύγων ἐπιμελῶς τὰ πολιτικὰ θέματα.

Ὑπῆρχον ὅμως καὶ περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ Χαμὴτ ἐκάλει τοὺς διπλωμάτας· καὶ εἰς μικρὰ ἰδιαίτερα γεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν παρεκάθηντο ἄλλα πρόσωπα ἐκτὸς τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν ἐμπίστων τοῦ Σουλτάνου. Τότε ἔγνετο λόγος εὐρὺς δ' ὅλα τὰ πολιτικὰ ζητήματα. Ἔκειτο ὁ Σουλτάνος μὲ τοὺς διπλωμάτας ἀπεσύρετο εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν καὶ ἐκεῖ, πίνοντες καφφὲ καὶ καπνίζοντες τὰ ὀνειρώδῶς τέλεια σιγαρέττα τοῦ Γιλδὶζ, συνεζητοῦντο αἱ μεγαλήτεραι διεθνεῖς ὑποθέσεις τῆς Τουρκίας, καὶ ἐλύοντο ζητήματα τὰ ὁποῖα ἡ Πύλη δὲν κατώρθωνε νὰ διευθετήσῃ.

Ἐπὶ Ἀβδοὶλ Χαμὴτ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἦτο ἁπλῶς ἓν γραφεῖον διεκπεραιώσεως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους, ἐνῷ κεφαλὴ αὐτοῦ ἦτο τὸ Γιλδὶζ, καὶ Πανθυπουργὸς ὁ Χαμὴτ.

Ὁ Σουλτάνος παρηκολούθει ὅλην τὴν ἐσωτερι-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

ΑΛΛΟΤΕ....

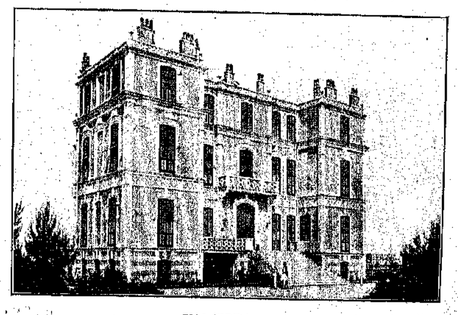

ΚΑΙ ΤΩΡΑ....

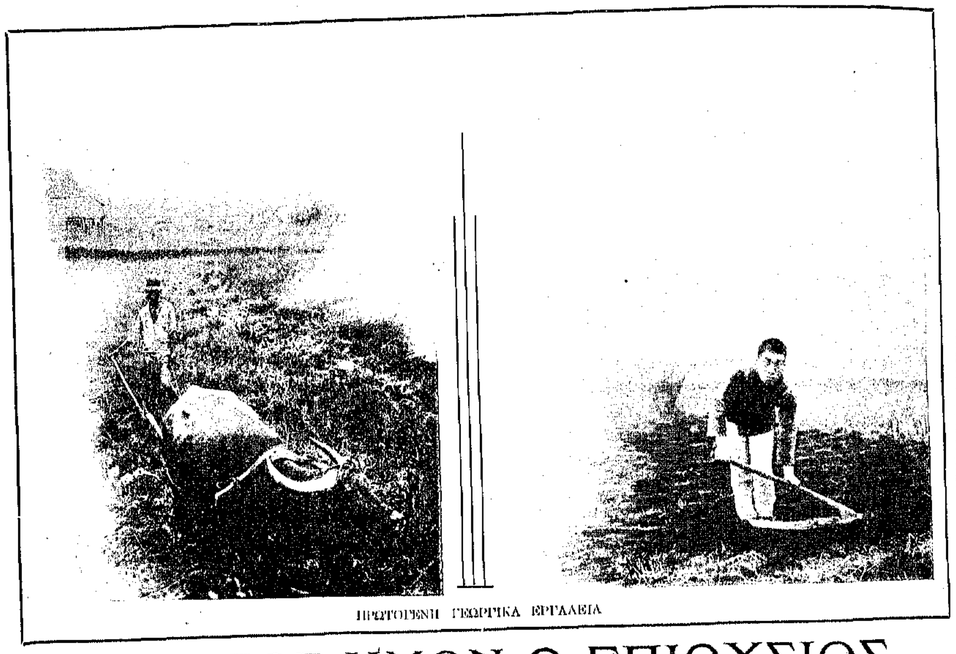

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ο ΑΡΤΟΣ ΗΜΩΝ Ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η ΠΡΩΤΗ ἀρχὴ τῆς χρήσεως τοῦ σίτου ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, παλαιὰ ὅσον καὶ ὁ πολιτισμός, ἀπόλλυται εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων, οὐδὲ δυνάμεθα ν' ἀνεύρωμεν αὐτὴν ἀνακαιροῦντες τὴν ἱστορίαν. Ἓν μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι δῆλα δὴ οἱ ἀεγέγονοι ἡμῶν πρόγονοι ἀγνόουν τὸν σῖτον πολὺ πρὶν ἀξιωθῶσιν ἐν τοῦ ζόφου τῶν μακρῶν αἰώνων τῆς ἐξελίξεως, καὶ ἓν μόνον νὰ λάβωμεν ὡς γνωστόν, ὅτι ἐπὶ τετσαρακόντα καὶ πλέον ἑκατονταετηρίδας ὁ χρυσοῦς οὗτος δημητριακὸς καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα τροφὴ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ἑβραῖοι ἐποιοῦντο χρῆσιν τοῦ σίτου ὡς τροφῆς, μεταξὺ δὲ τῶν ἐρειπίων τῆς Πομπήϊας δείκνυται κλιβανος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν ἄρτοι ὀλίγου διαφέροντες τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν ἄρτου. Ἐκ τούτου καὶ ἄλλων διαφόρων λόγων ἐξάγεται τὸ ἀναμφισβήτητον συμπέρασμα ὅτι ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ ἄνθρωπος ἀνεῦρε τοὺς ἀγρίους δημητριακοὺς καρπούς, πάραυτα κατανόησε τὴν μεγάλην αὐτῶν θρεπτικὴν ἰδιότητα, εἰς δὲ τὸν σῖτον ἀπέδωκε τὴν σημασίαν, ἥτις ὄντως τῷ ἀνήκει. Ὡς γνωστὸν δὲ, κατὰ τὰς στατιστικάς, εἰσέτι καὶ σήμερον ὁ σῖτος εἶναι ἡ βάσις τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, μάλιστα δ' εἰς χώρας μὴ ἀφθονούσας ἄλλων τροφίμων, ὡς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος θεωρεῖται τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἰδίως δὲ οἱ οἰκοῦντες εἰς κωμοπόλεις καὶ χωρία, πολλάκις συναισθανόμεθα τὴν ἀξίαν τοῦ σίτου, καὶ δὴ κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁπότε ἡ μετὰ τῶν μεγάλων πόλεων συγκοινωνία καθίσταται δυσχερής. Διότι ἀτυχῶς ὁ Ἕλλην γεωργὸς δὲν δύναται ν' ἀκαταμείνῃ τὸν σῖτον τῆς οἰκογενείας του, οὐχὶ τόσον διὰ τὸ ἄγονον τῶν γαιῶν αὐτοῦ, ὅσον διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν γνώσεων καὶ μέσων τῆς καλλιεργείας, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑποστηρίξεως αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, ὅπερ ἀφῆκεν αὐτὸν ἄμοιρον τοκογλύφων, ἀπροστάτευτον κατὰ τῶν λυμαινομένων τὴν χώραν κακοποιῶν στοιχείων, ἀμαθῆ καὶ ἀδέξιον. Ἂν δ' εἰς τὴν μεγάλην ταύτην χώραν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὴν τῶν πάντων ἀφθονούσαν, ὁ σῖτος καταναλίσκεται ὡς πρώτη καὶ κυρία τροφὴ—κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας—πόσον μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι δὲν χρησιμεύει ὡς τοιαύτη καὶ πόση μεγαλειτέρα ἑπομένως ἔπρεπε νὰ εἴχε δοθῇ προσοχὴ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὸ οὐσιαστικώτατον τοῦτο ζήτημα.

Αἱ εὐρεῖαι πεδιάδες τῆς Θεσσαλίας αὐταλκαιμόναιθ' ἀνεκφίζονσημαντικὰ ὁλόκληρον τὴν χώραν μας καὶ δὲ ἐπέλυον τὸ φαινομενικῶς δύσκολον τοῦτο πρόβλημα. Τοῦτο εἶναι παγίγνωστον εἰς πάντας, οὐδ' εἴμεθα ὑπερβολικοὶ εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς ἡμῶν, ὅταν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι αὐταὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, αἱ σήμερον ἐξαποστέλλουσαι τὸν σῖτον των πανταχοῦ τῆς γῆς, κατὰ τὸ ἔτος 1845 δὲν εἶχον παραγωγὴν ἀρκετὴν, μηδὲ διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῶν, καὶ ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1800 παρατηρηθεῖσα αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας κατεπλάκωσε τοὺς οἰκονομολόγους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰπόντας ὅτι οὐδέποτε ὁ αὔξων οὗτος πληθυσμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ τραφῇ ὑπὸ τοῦ σίτου τῶν πεδιάδων τῆς γῆς ταύτης.

Ἐν τούτοις οἱ φόβοι τῶν οἰκονομολόγων διεσκεδάσθησαν διὰ τῆς βελτιώσεως τῆς καλλιεργείας, ἐπιτευχθείσης διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν διαφόρων μηχανημάτων, δι' ὧν κατωρθώθη ἡ αὔξησις τῆς παραγωγῆς ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου, εἰς ὃ σήμερον εὑρίσκεται σημεῖον. Εἰς αὐτὸ κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται καὶ ὁ σχηματισμὸς τόσων μεγαλουπόλεων ἐν Ἀμερικῇ. Διότι ἐνῷ κατὰ τὸ ἔτος 1800 ἅπας σχεδὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἦτο γεωργικός, μετὰ ἑξήκοντα ἔτη ἡ ἀναλογία αὐτοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῶν πόλεων κατήλθεν εἰς πεντήκοντα ἐννέα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1900 εἰς τριάκοντα καὶ τρία μόνον. Σήμερον δηλαδὴ τὸ ἓν τρίτον τῶν κατοίκων ἀσχολεῖται εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ὅμως ὑπεραρκεῖ ὅπως ἀποστέλλῃ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἄφθονα τὰ πρὸς βρῶσιν. Ποῖ ἀποδοτέα ἡ ἀντίθεσις αὕτη καὶ πῶς ἐπήλθεν ἡ ὄντως ἐκπληκτικὴ αὕτη μετοβολὴ τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς εἰς δυσθεώρητα ὕψη, ἀφ' οὗ αἱ γεωργικαὶ χεῖρες κατὰ πολὺ ἠλαττώθησαν; Τὸ θαῦμα τοῦτο συνετελέσθη διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν νεωτέρων καλλιεργητικῶν μηχανημάτων, συνδυασθέντων μετὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς εὐφυΐας τοῦ Ἀμερικανοῦ γεωργοῦ, ἡ παραμένει δ' ὡς μοναδικὸν παράδειγμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου. Ἂς μὴ θελήσῃ δέ τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς πλουσίας καὶ ἐκτεταμένας πεδιάδας τῆς ἤπειρου ταύτης, καὶ μόνον εἰς αὐτάς, ὡς φρονοῦσί τινες ἐκ τῶν Ἑλλήνων. Βεβαίως συνετέλεσαν καὶ αὐταί, συνετέλεσε καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας, ἤτις διὰ πατριικῆς καὶ ἐνδελεχοῦς μερίμνης ἐπεδαψίλευσε τὴν ἀσφάλειαν, οὖσαν ἐκ τῶν κυριωτέρων βάσεων τῆς γεωργίας, ἐπροστάτευσε τὰς διαφόρους ἐφευρέσεις τῶν μηχανημάτων καὶ μυρίας ἄλλας εὐκολίας παρέσχεν εἰς εἰς τοὺς γεωργούς, πάντων ὅμως περισσότερον συνετέλεσαν τὰ γεωργικὰ μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Ἀμερικανὸς γεωργὸς κατέστη ἱκανὸς νὰ παραγάγῃ τὴν μεγαλειτέραν ποσότητα παντὸς ἄλλου λαοῦ καὶ νὰ πωλῇ τὰ προϊόντα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀγορὰς τοῦ κόσμου, συναγωνιζόμενος εἰς τὰς τιμὰς καὶ αὐτὴν εἰσέτι τὴν παραγωγὴν τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Κίνας, χωρῶν τοὐτέστιν εἰς τὰς ὁποίας ἀθρόνοδσιν αἱ ἐργατικαὶ χεῖρες, τὸ δ' ἡμερομίσθιον εἶναι εὐτελέστατον.

Τοῦτα πάντα κατωρθώσαν οἱ Ἀμερικανοὶ γεωργοὶ ἐπιστήσαντες τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς δύο ζητήματα, τὰ καὶ σπουδαιότερα. Εἰς τὴν διατήρησιν, πρῶτον τῶν γαιῶν αὐτῶν πάντοτε εὐφόρων διὰ τῶν διαφόρων φυσικῶν καὶ χημικῶν λιπασμάτων, καὶ δεύτερον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νεωτέρων μηχανημάτων, δι' ὧν αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι καὶ μᾶλλον ἀκόπως γίγνονται καὶ ἐν χρόνῳ βραχυτάτῳ συντελοῦνται. Καὶ τὰ μὲν λιπάσματα ἄτινα αὐτὰ ὀχρῆμα ἀποτελοῦσι τὴν τροφὴν τῶν γαιῶν ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστα ἐν Ἑλλάδι μέχρι τῆς χθές, μόλις δὲ πρὸ ὀλίγου ἱδρύθη ἐν Πειραιεῖ ἡ βιομηχανία τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, τὰ δὲ μηχανήματα παραμένουσιν εἰσέτι τ' αὐτά, δηλαδὴ τὸ αὐτὸ προϊστορικὸν ἄροτρον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ γεωργὸς πολὺ μοχθῶν, ὀλίγα κατορθώνει, τὰ πανάρχαια μέσα τοῦ θερισμοῦ, πλείστας χείρας ἀπαιτοῦντα, ἐν γένει δὲ οὐδεμία κίνησις ἐγένετο εἰσέτι πρὸς τὰ ἐμπρὸς, διὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν μερίμνης ἐκ μέρους τοῦ Κράτους. Καὶ ὅμως εἰς πόσας σχεδὸν τὰς πεπολιτισμένας χώρας τὰ πρῶτα ταῦτα γεωργικὰ ἐργαλεῖα ἐγκαταλελείφθησαν ὡς λείψανα παλαιᾶς ἐποχῆς, καίτοι δ' ἡ ἀπόστασις ἡ διαχωρίζουσα ταῦτα ἐκ τῶν νέων χρονικῶν δὲν εἶναι καὶ πολὺ μακρά, ἐν τούτοις ἐκ τῶν καταπληκτικῶν ἀποτελεσμάτων δικαίως κρίνεται ὡς μεγίστη. Ἓν καὶ μόνον βλέμμα ἂν ρίψητε ἐπὶ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων, ἀρκεῖ ὅπως πείσῃ ὑμᾶς περὶ τούτου. Παρατηρήσατε τὸ θαυμάσιον ἄροτρον, τὸ κινούμενον διὰ μηχανῆς ἐργαζομένης διὰ γαζολίνης ἢ ἀτμοῦ.

Ἔτη ὁλόκληρα ἐχρειάσθησαν ὅπως τελειοποιηθῇ, διότι αἱ πρῶται τάσεις τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ προσέκρουσαν εἰς πολλὰ αἴτια, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν δυσειδαιμονίαν τῶν χωρικῶν, μὴ στεργόντων κατ' οὐδένα τρόπον εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ σιδηροῦ κοπτῆρος τοῦ ἀρότρου διὰ χαλυβδίνου τοιούτου. Καὶ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΞΑΠΛΟΥΝ ΑΡΟΤΡΟΝ

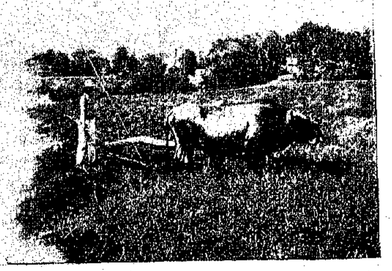

ΑΡΟΤΡΑ ΤΟΥ ΗΣΙΟΔΟΥ

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΡΟΤΡΑ

Η ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΘΕΡΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

ὅμως ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς τελειοποιήσεως ὀφείλεται εἰς τὴν μεταλλαγὴν ταύτην! Τὰ ἐκ τοῦ ἀρότρου τούτου ἀποτελέσματα εἶναι ὄντως ἐκπληκτικά, τρὶς ἀποφυγὴν δὲ μακρολογιῶν λέγομεν ὅτι ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας ἐπετεύχθη διὰ τούτου ἡ ἀροτρίασις δέκα περίπου ἑκατομμυρίων στρεμμάτων γῆς. Ἤδη ἀπανταχοῦ τῆς χώρας ταύτης θὰ συναντήσητε τοιοῦτα ἄροτρα· εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Γιούτας, τῆς Ἰνδιάνας, Μοντάνας, Ἰλλινόϊς, παντοῦ, τὸ ἄροτρον τοῦτο θαυματουργεῖ, τρεῖς δ' ὅλας ἐπαρχίας, αἵτινες πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν ἤγνοουν τὴν παραγωγὴν τοῦ σίτου, ἤδη κατέστησεν ἱκανὰς ν' ἀποδώσωσι 144,279,325 μπούσελ, ἀντιπροσωπεύουσα ποσότητα διπλασίαν τῆς ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας ἐλαχλήρου ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἰρλανδίας παραγομένης. Τοῦ ἰδίου τύπου ἄροτρα ὑπάρχουσι καὶ μικρότερα συρόμενα δι' ἵππων, λίαν κατάλληλα διὰ μικροὺς ἀγρούς.

Ὀλιγώτερον καταπληκτικὰ δὲν εἶναι καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆ ἐπιτυγχανόμενα διὰ τοῦ συνδυασμένου μηχανήματος θερισμοῦ καὶ ἀλωνίσματος. Διὰ τῶν μηχανῶν τούτων, αἵτινες ἀντικατέστησαν τὸ δρεπάνι καὶ τὸν ἵππον εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, τὸ ἀλώνισμα γίνεται ἀσυγκρίτως ταχύτερον καὶ οἰκονομικώτερον. Ἤδη τέλει δὲ ὑπομνήσκοντες εἰς τοὺς Ἕλληνας γεωργοὺς ὅτι ὑπάρχουσι τοῦ αὐτοῦ τύπου μικρότερα γεωργικὰ μηχανήματα καὶ παντοειδεῖς ἄλλαι ἐφευρέσεις, κατὰ πολὺ συντελοῦσαι εἰς τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς, καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἡ χρῆσις αὐτῶν εἰσαχθῇ καὶ γενικευθῇ ἐν Ἑλλάδι πρὸς βελτίωσιν τῆς γεωργίας, ἥτις ὁμολογουμένως ὑπολείπεται κατὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων λαῶν.

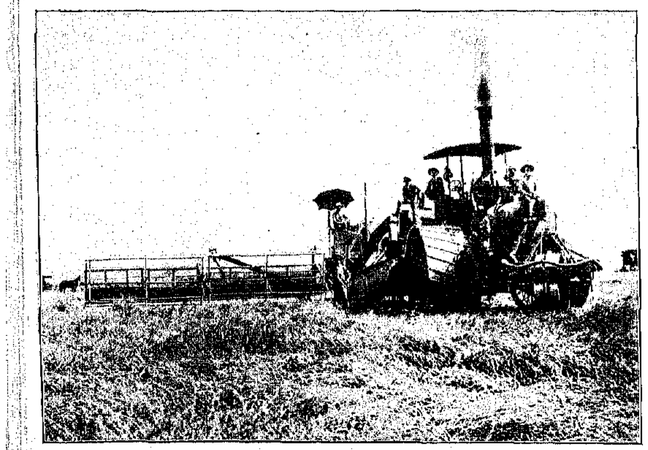

ΘΕΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΩΝΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΗ

ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Εἰς κομψότατον τόμον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ. Εἶναι μία τριλογία μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἀνεξαρτήτως τῶν γλωσσικῶν ἰδεῶν τοῦ ποιητοῦ μας τούτου, θεωροῦμεν καλὸν νὰ μεταφέρωμεν τὰς κάτωθι παραγράφους ἀπὸ ἀθηνυπίλλ φύλλον.

Ἡ ἡρωϊκὴ τριλογία αὐτοῦ, εἶναι πράγματι ἔργον δυνάμεως καὶ τέχνης, τῆς ἑπτάκις καὶ ἄλλοτε μὲν ἤδη κατὰ δείγματα ὁ ποιητής, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς ὄγκον διακοσίων περίπου σελίδων, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται ἡ ἐπική μεγαλοπρέπεια τοῦ στίχου ἀκθεσσας, ζωηρά, μεστὴ εἰκόνων, διανοημάτων, ἐνεπιθέτων, ἀλληλεπιθέτων. Δὲν ἀμελεῖ δι' αὐτῶν ἡ φλογέρα τοῦ Ἠσαΐᾳ. Τὸ σύνολον εἶναι ὁ μεγαλόστομος ὕμνος πρὸς τὸ ἀρχαῖον καὶ ὁ στίχος του λαξευμένος ὡς ἐωρικὸν μονόκρανον, τοῦ ὁποίου αἱ λιπαὶ γραμμαὶ ἡμιλλῶν βαθύτερον εἰς τὴν ψυχήν. Αἱ εἰκόνες του, ἐπάνω χωριστὰ καὶ ὅλαι ὁμοῦ, πλήρεις ζωῆς καὶ πραγματικότητος. Ἡ ἐμπνευσις συνεχῆ, διέρχεται ὅλην τὴν περίοδον τῶν ἡρώων τοῦ Ἡυζαντίου, ὀλίσθαι τὰς κορυφὰς αὐτῶν καὶ μετεμφυσᾶται, οὐχὶ ἁπλῶς ἐμπνεομένη ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμπνέουσα δι' αὐτῶν. Ἰδοὺ μία εἰκὼν τοῦ σκλέρου εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἥρωος:

Σὰν ἄρθῃ ἀπὸ βρυχέναρα μακιαμένο πατάρι
κοὶ πλημμυρίσῃ κοὶ χωθῇ κοὶ πελεγάσῃ ὁ κήπιος
κοὶ συνοπάρῃ τὰ δεντρὰ κοὶ τὰ σπαρτὰ σκεπάσῃ,
κ' ἐπ' ἄλλο ἄλλοι τὴν κολοῦδα τοῦ κατάμεσα τοῦ κήπιου
ζωπιόνικας νύχρα ἀνέλπιστα βουνὸ χαλοῦ γροικήσῃ
κοὶ ἐὰν μπορεῖ νὰ πάῃ μπροστὰ κοὶ μήτε πάει κοὶ πίσω,
γιατί μπροστὰ εἶναι κύμματα κοὶ ρέμματα εἶναι πίσω
κοὶ ἀγκίζει κοὶ βουβαίνεται κοὶ τρέμει κοὶ ἀπομένει—
ἀτοῦ λυπεριοτοῦ τὴν πίρτα ἀμπαρὸς ἄμοιρο ὁ λαὸς ὁ σκλάβος
ἀγκίζει κοὶ βουβαίνεται κοὶ τρέμει κοὶ ἀπομένει.....

Καὶ ἡ φλογέρα τραγουδεῖ. Ἀνκοπαίνει ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν τὰς μεγάλας της φυσιογνωμίας. Ὑμνεῖ ἥλους καὶ ὑμνεῖ τὸ ἔργον της.

Ἀνοᾷ κανεὶς μὲ τὸν ποιητὴν εἰς κάθε ἐποχὴν καὶ εἰς κάθε τόπον, ὅπου τὸν ἀπαντᾷ. Νομίζει ὅτι ἐπαναλήπτει ὅ,τι ἄλλοτε εἶδαν ἢ ἐφαντάσθη.

Ἠθὸ τῆς Χάρης αἱ φωλιαίς, τοῦ Χάρου τὰ μυστόχια, γράφει περὶ τῶν νήσων τοῦ Μαρμαρᾶ.

Μὲ τὴ χλωρὴ τὴν Πρίγκηπο, μὲ τὴ γυμνὴ τὴν Πρώτη
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μαρμαρᾶ κουλουργιασμὲ πλαγιάζουν,
τοῦ κράσινου τὸ θάμνια καὶ τοῦ λευκοῦ τὰ μάγια,
καὶ γκόρρια τοῦ Κατάσταινου, καὶ τοῦ χαμοῦ ἀργαστήρια,
σταζοῦν τὸ μέλι, τὸ δροσό, τὸ φῶς, τὸ μύρο, τὸ αἷμα.
Παράξενα καὶ μυστικά, μουγγὰ κ' ἀγάλιαστα εἶναι.
Καὶ μὲ τὸ ροδοκράγκρα καὶ μὲ τὰ χιὼ τὸ βράδυ,
κ' ἔταν ἀστραγγίματα τοῦ λογισμοῦ, κάποιοι ἤχοι,
σιωπὴ γιομάτοι, ἀνάκουστοι κ' ἀπὸ ταύτιά τῆς 'μέρας,
πολύδοξης καὶ βαρύκοης δουλεύτρας μέσ' στὴν ἔγνοια,
κ' ἔταν γλιστροῦν καὶ πλέκονται καὶ φιθυρίζουν οἱ ἤχοι,
τότε οἱ ἀλαρρισκιωτοι κ' οἱ ἀγεροχτυκημένοι
ξεφυτίζονται ποῦ τοὺς ἀκοῦν.....

* * * * *

Εἰς τοιοῦτον περιέλλον ζωῶν ὅλοι τοῦ οἱ ἥρωες, Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, ὁ ἡγεμὼς τῆς Χήρας, ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς, ὁ Τσιμισκῆς, ὁ Βάρδας, ἡ Θεοφανώ, ὅλοι οἱ θρῦλοι καὶ αἱ ἐθνικαὶ παραδόσεις, ὅλα τὰ ἱδανικὰ τῆς φυλῆς.

Λέγει περὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου:

Ψ'ὲς ποῦ γλυκοκοιμήθηκα μέσ' τὸ ὄνειρό μου τὶ εἶδα;
Τῆς Πόλης εἶδα τὸ ἱερό, τὸ μέγα τὸ Παλάτι,
καὶ τῆς αὐλῆς τοῦ Ἡλιατιοῦ κατάμεσα ἕνα δέντρο,
βέντρο κυπαρισσόδεντρο, χρυσὰ εἶχαν τὰ κλαδιά του,
χρυσὰ τὰ φύλλα του, χρυσὴ καὶ ἡ ρίζα καὶ ἡ κορφή του,
καὶ στὴν κορφὴ καθέτανε περήφανος λαβέντης.
γειά σου χαρά σου, γυιέ μου ἀγά, τῆς χήρας τὸ καμάρι!

* * * *

Ἡ Μοῦσά του διέρχεται διὰ τῶν πεδιάδων τῆς Θράκης καὶ διὰ τῶν Μακεδονικῶν ἀρέων. Παρακολουθεῖ παντοῦ τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς ἠγημένους. Στέκει πρὸς στιγμὴν καὶ φίλει τὴν Θεσσαλίαν καὶ φθάνει πρὸ τοῦ Παρνασσοῦ διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδί του.

Ἡ ἡρωϊκὴ τριλογία τελειώνει εἰς τὸ δωδέκατον ἔπος μὲ τὴν πτῶσιν τοῦ Βυζαντίου. Ἡ φλογέρα ἔφθασεν εἰς τὸ κόκκινον ἅμμα. Εἶναι ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Α'.

Ο ΑΓΩΝ τοῦ Πατριαρχείου ἀγὼν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.—Ὁ κατ' αὐτοῦ περὶ ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ πόλεμος τοῦ νεοτουρκικοῦ σωβινισμοῦ.—Ὅτι θὰ ὑπερισχύσῃ ὁ Ἑλληνικὸς Χριστιανισμὸς ἐπ' ἀγαθῷ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους.—Τί ἀναμένεται ἐκ τῆς παρούσης πραγματείας.—Ἀνδρέας ὁ Πριγκίπητος καὶ ὁ ἱερεὺς Στάχυς.—Τὸ ἐν Ἀργυροπόλει Ἐπισκοπεῖον.—Πρόοδοι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει.—Τὸ Ἐπισκοπεῖον ἐν Ἐλασσῶνι.—Ἡ ἐν Συκαῖς ἐγκατάστασις τοῦ Ἐπισκοπείου.—Τὸ Ἱερὸν Ἀνάκτορον παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.—Τὰ διάφορα προσαρτήματα καὶ τμήματα τοῦ Πατριαρχείου.—Οἱ Σταυροφόροι καὶ ἡ ἀποτέφρωσις τοῦ Πατριαρχείου.—Ἀναλώσεις καὶ καταστροφαί.—Μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Ὁ ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ὁ τῆς Παμμακαρίστου.—Ἡ περιγραφὴ τοῦ Γαρλαχίου.—Ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων κατάληψις τοῦ ναοῦ τῆς Παμμακαρίστου.—Ἡ κατάσκεψις τῆς ὁμογενοῦς Κοινότητος.—Τὸ Πατριαρχεῖον ἐν Βλαχαρναῖς καὶ ἐν Ξυλοπόρτῃ.

ΑΓΩΝΑ ΑΚΡΩΣ τραχὺν καὶ παντελῶς ἄνισον σήμερον πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Πολιτείαν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ὡς αὐτοτελοῦς πνευματικῆς καὶ ἐθνικῆς Ἀρχῆς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῶν Ὀσμανιδῶν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεξάγον, ὑπὲρ οὐδενὸς ἀγωνίζεται ἄλλου ἢ ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας μὲν διαβιώσεως ἐν γένει τοῦ Χριστιανικοῦ θρησκεύματος ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει, τῆς περισώσεως δὲ ἰδίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ, ἐπιδιουλευομένων καὶ μέχρις ἐξοντώσεως πολεμουμένων ἐν οἰκοστῷ ἤδη αἰῶνι ὑπὸ μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων, οἵτινες, εὐχερῶς δυνηθέντες νὰ καταδάλωσιν ἐν σεσαθρωμένον καὶ διάθρωτον ὑπὸ ἐσωτερικῶν πληγῶν πολιτειακὸν καθεστὼς καὶ παρεξηγήσαντες τὴν ἐπικράτησιν τοῦ εὐκόλου αὐτῶν θριάμβου, ἐδουλεύθησαν βουλὴν ἄδουλον, τὸν ἐκτουρκισμὸν κάντων τῶν ἐθνῶν τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν ἐθνῶν τούτων τὸ Ἑλληνικὸν εἶναι ὄπερ, διὰ τῆς ἐθνικοεκκλησιαστικῆς ὀργανώσεως καὶ τῶν ἄλλων συνεκτικῶν δυνάμεων αὐτοῦ, διὰ τῆς ὑπερόχου ἡθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀναπτύξεως, διὰ τῆς ἀναποσπάστου προσηλώσεως εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν Θρησκείαν αὐτοῦ, προβάλλει τὴν μεγίστην ἀντίστασιν κατὰ τῆς παράφρονος ταύτης ἀποπείρας καὶ ἀποτελεῖ τὸν κύριον σκόπελον, ἐφ' οὗ αὕτη ἀναποδράστως θὰ ναυαγήσῃ, κατ' αὐτοῦ ἰδίᾳ, τοῦ πνευματικοῦ κέντρου αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν προνομίων του, κατὰ τῆς ἐπιζήλου θέσεως αὐτοῦ ἐν γένει ἐστράφη· ἀπὸ τῆς ἀσχήμου τῆς Ἰουλιανῆς Μεταπολιτεύσεως ὁ νεοτουρκικὸς σωβινισμός.

Μὴ ἀρκεσθεὶς οὗτος εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ Κοινοβουλίου διὰ παντοίων ἐκλογικῶν αὐθαιρεσιῶν καὶ βιαιοπραγιῶν ἀποκλεισμὸν τοῦ ἡμίσεος τῶν ἀντιπροσώπων, οὗς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ του ἐδικαιοῦτο ν' ἀποστείλῃ· μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸν ἀπὸ πάντων τῶν κλάδων τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀποκλεισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, παρὰ τὰ εἰδικὰ προσόντα, ἅτινα διακρίνουσι πλείστα τῶν μελῶν του· μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν διὰ καταχρώρων παρανομιῶν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτῶν τῶν διὰ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν ἀποκτηθέντων ὑπ' αὐτῶν δημοτικῶν ἀξιωμάτων· μὴ διὰ τούτων κορέσας τὸν φθόνον καὶ τὴν ἔχθραν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ, ἐδουλεύθη νὰ καθαιρέσῃ τὴν ἐκπαιδευτικὴν τούτου αὐτοδιοίκησιν, νὰ καταλύσῃ τὴν προνομιακὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Κλήρου αὐτοῦ, ἀπαραίτητον οὖσαν διὰ τὴν ἰσλαμικὸν χαρακτῆρα τοῦ Κράτους, μὴ δυναμένου διὰ τοῦτο νὰ διάπῃ τὰ τοῦ ἡθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ διαρροδοτήσῃ εἰς μίαν μερίδα σχισματικῶν Βουλγάρων, ἀρπάζουσα αὐτὰς ἀπὸ τῶν νομίμων ἰδιοκτησιῶν αὐτῶν, τὰς ἐκκλησίας καὶ σχολὰς τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων.

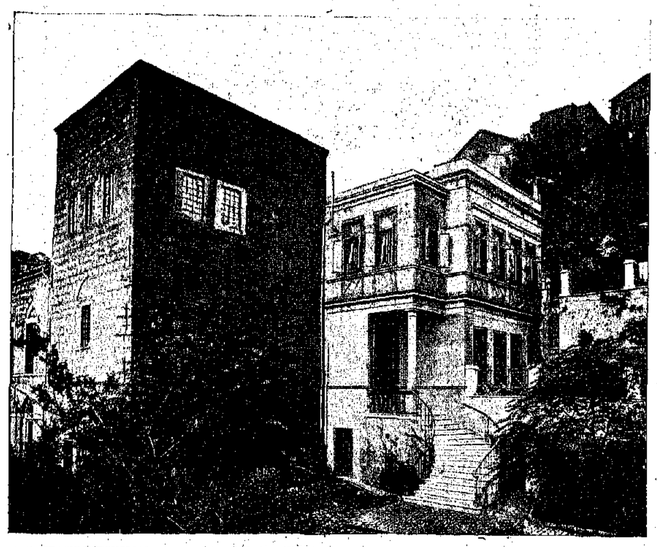

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΡΚΕΣ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΚΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

Τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα, ὅπερ οἱ ὑπερφαλοι τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου σωβινισταί, οἱ ἀπὸ τῶν παρασκηνίων κατὰ τὸν μάλιστα ἀπολυταγματικὴν δηθὲν Τουρκίας, κατώρθωσαν καὶ διὰ νομοθετικοῦ κύρους νὰ περιβάλωσιν, ἐχρησίμευσεν ὡς ἡ σταγὼν ἡ προκαλέσασα τὴν ὑπερχείλισιν τοῦ ποτηρίου.

Ἡ σθεναροτέρα ἄμυνα ἀπέβη ἀπαραίτητος καὶ εἰς ταύτην ἀπεδύθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, συγκεντροῦν διὰ τοῦτο σήμερον περὶ ἑαυτὸ καὶ ἅπαντος μὲν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τὴν προσοχήν, μάλιστα δὲ σύμπαντος τοῦ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Ἑλληνισμοῦ τὸ ἀγωνιῶδες ἐνδιαφέρον.

* * *

Ποία ἔσται ἡ ἔκβασις τοῦ μεγάλου τούτου ἀγώνος, οὐτινος ἄπλοῦν ἐπεισόδιον ὑπῆρξαν τὰ μέχρι τοῦδε περὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως διαβαρματισθέντα, οὐδεὶς δύναται ἐκ τῶν προτέρων νὰ ὁρίσῃ· ἴχνος τις ὅμως ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀγὼν δὲν ἀποτελεῖ ἢ νέον φάσιν τοῦ ἀπ' αἰώνων διεξαγομένου ἀγῶνος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀσπόνδων αὐτῶν πολεμίων, ὅτι δὲ τὸ μὴ κατορθωθὲν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μαύρης δουλείας καὶ τῆς ἀπροσμάχου μωαμεθανικῆς ἰσχύος δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ διαπραχθῇ ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τῶν φώτων καὶ τῆς Χριστιανικῆς παντοδυναμίας, δικαιοῦται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἐπὶ τέλους καὶ σήμερον, μεθ' ὁποιασδήποτε περιπετείας, τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ κατισχύσωσιν οὐ μόνον πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀναζιοπαθοῦντος Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ αὐτοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη, ὅσον καὶ ἂν δὲν θέλουσι νὰ ὁμολογήσωσι τοῦτο σαφῶς οἱ Νεότουρκοι, εἶναι ἀνακοπάστως μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ συνδεδεμένη.

* * *

Ἀλλ' αἱ στῆλαι τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀθανασίας» δὲν εἶναι κρωμιζομέναι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν θρησκευτικοπολιτικῶν ζητημάτων, ἅτινα οἱ ἀναγνῶσται αὐτῆς εὑρίσκουσι κατὰ πλάτος ἀναπτυσσόμενα, καθ' ὅσον ἐξελίσσονται ἐν τῇ τάσσουσῃ ἑνημέρῳ καθημερινῇ αὐτῆς ἐκδόσει. Οἱ τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀναγνῶσται ὑποθέτω ὅτι μᾶλλον ἀναμένουσι πληροφορίας περὶ αὐτῆς τῆς ἐπάλξεως, ἀφ' ἧς ἐπὶ αἰῶνας ἤδη ὁ ὑπερανθρώπου καρτερίας διεξάγεται καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔοικε ἔτι διεξαχθήσεται ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐθνικὸς ἀγών, περὶ αὐτοῦ δηλαδὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ταύτας λοιπὸν λεπτομερέστερον ἐπιχειρῶ ἐν τῇ συνεχῇ συντομίᾳ νὰ μεταδώσω αὐτοῖς, καθ' ἃς ἔχω προχείρους πηγάς, οὐδαμῶς διεκδικῶν ὑπὲρ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἄρθρου μου τὴν τιμὴν ἐπιστημονικῆς μονογραφίας.

* * *

Τὸ Φανάριον δὲν ὑπῆρξεν ἀρχῆθεν ἡ ἕδρα τῆς ὀρθοδόξου ἐν Κωνσταντινουπόλει Χριστιανικῆς Ἀρχῆς.

Ὁ Ἱερὸς Στάχυς, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναγορευθεὶς τῷ 38ῳ ἔτει

ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου πρώτος Ἐπίσκοπος Βυζαντίου καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 54 ἐπισκοπεύσας, τὴν ἕδραν αὐτοῦ εἶχε κατασταθῆσει ὁ Ἀργυροπόλει, τῷ σημερινῷ Φουντουκλῇ, ὅπου καὶ ὁ Πρωτόκλητος ἐπὶ διετίαν εἶχε διαμείνῃ καὶ εὐκτήριον οἶκον εἶχεν ἐγείρει, ἐκεῖ δὲ συνεκρότει τὰς ἱερὰς συνάξεις.

Οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Ὀνήσιμος (54—68), Πολύκαρπος Α'. (71—89), Πλούταρχος (89—105), Σεδεκίων (105—114), Διογένης (114—129), Ἐλευθέριος (129—136), Φήλιξ (136—141) καὶ Πολύκαρπος Β'. (141—144) παρέμειναν ἑκάστης ἐν Ἀργυροπόλει.

Ὅτε ὅμως τὸν Ἐπισκοπικὸν Θρόνον ἀνήλθεν ὁ Ἀθηνόδωρος (144—148), ὁ καὶ ὡς Ἀθηναγένης καὶ Νικηφόρος ἀναφερόμενος, τὸ ἐν Βυζαντίῳ ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἤδη προαχθῆ, ὥστε οὗτος ἠδυνήθη δεύτερον νὰ ἐγείρῃ ναὸν καὶ Ἐπισκοπεῖον νέον ἐν τόπῳ πλησίον τῆς Ἀργυροπόλεως κειμένῳ, λεγομένῳ τότε μὲν Ἐλαιῶν ἢ Ἐλαίᾳ, σήμερον δὲ Σαληπαζάρ, ὅπου δηλαδὴ περίπου ἐγείρεται τὸ σημερινὸν ὀθωμανικὸν Βουλευτήριον. Τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀθηνοδώρου ἐν Ἐλαιῶνι ἐγερθέντα τότε ναὸν ἀνῳκοδόμησε μεγαλυπρεπῆ μετὰ ταῦτα Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας μετὰ τῆς προθέσεως νὰ ταφῇ ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἐπειδὴ βραδύτερον ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως οἱ βασιλεῖς θάπτωνται ἐντὸς τοῦ Βυζαντίου, ὁ ρηθεὶς ναὸς ἀφιερώθη εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Παίδων καὶ Ἐλευθέρου τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Ἐν τῷ Ἐλαιῶνι ἤδρευσαν μετὰ τὸν Ἀθηνόδωρον καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Εὔζωϊος (148—154) Αὐρέντιος (154—166) καὶ Ἀλύπιος (166—169), μέχρις οὗ ὁ Περτίναξ (169—187), πλούσιος Ρωμαῖος εὐπατρίδης, νοσήσας ἐν Θράκῃ, θαυματουργικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀλυπίου ἰαθεὶς καὶ βακτισθεὶς καὶ διαδεξάμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, τρίτον ἤγειρε ναὸν καὶ νέον ἐπισκοπικὸν οἶκον ἐν Συκαῖς, τῷ σημερινῷ Γαλατᾷ, εἰς θέαν παραλίαν, ἣν Εἰρήνην ὠνόμασε καὶ ἐν ᾗ μετ' ἐλίγον χριστιανικὸς συνοικισμὸς κατηρτίσθη.

Ἀπὸ τοῦ ἐν Συκαῖς Ἐπισκοπείου ἐπείμαναν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Βυζαντίου οἱ ἐπίσκοποι Ὀλυμπιανὸς (187—198), ἐπὶ τῆς ἐπισκοπείας τοῦ ὁποίου ἐκυριεύθη τὸ Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Σεπτιμίου Σεβήρου, ὅστις, καθαιρέσας τὴν αὐτοτέλειαν τῆς μητροπόλεως, ὑπήγαγεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ θρόνου Ἡρακλείας, ἐπαπορεῖ τοῦ ὁποίου ἐπὶ ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη διετέλεσε, Μάρκος ὁ Α'. (198—211), Φιλάδελφος (211—214) καὶ Κυριακὸς ὁ Α'. (214—230).

Ὁ Κυριακὸν τὸν Α'. διαδεξάμενος Κασσῖνος ἢ Κωνσταντῖνος (230—237) μετέφερε τὸ Ἐπισκοπεῖον εἰς τὸ κυρίως Βυζάντιον, ὅπου κατά τινας, πλανωμένους πιθανῶς, καὶ ναὸν εἰς τιμὴν τῆς μάρτυρος Εὐφημίας ἤγειρε. Ποῦ τοῦ Βυζαντίου ἐγκατέστη ὑπὸ τοῦ Κασσίου ὁ ἐπισκοπικὸς οἶκος δὲν εἶναι ἐξηκριβωμένον· ἐκεῖ ὅμως παρέμεινε καὶ ἐπὶ τῶν Ἐπισκόπων Εὐγενίου τοῦ Α'. (237—242), Τίτου (242;—272) καὶ Ρουφίνου (272;—).

* *

Ἀρχομένης τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ὁ Δομέτιος ἢ Δομετιανὸς (;—303), ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Πρόβου, ἀνήγειρε κατὰ τὰς ἀξιοπιστοτέρας μαρτυρίας τὸν τέταρτον ἐν Βυζαντίῳ ἐπισκοπικὸν οἶκον καὶ ναόν, ἐπευφημήσας τοῦτον τῷ ὀνόματι τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ἐπὶ τῆς ἐπισκοπείας αὐτοῦ μαρτυρησάσης.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τὸ Ἐπισκοπεῖον, καὶ Ἱερὸν Ἀνάκτορον ἢ Ἀνάκτορα ὀνομαζόμενον, ἅτε ἤδη λειτουργοῦσης ἐν αὐτῷ Ἀρχῆς, ἧς ἡ ἐξουσία, μὴ εἰς τὰ ἀποκλειστικῶς ἐκκλησιαστικὰ πράγματα περιοριζομένη πλέον, εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου εἰσχωροῦσα εἰς τὸν ὅλον βίον τοῦ Κράτους, ἔκειτο παρὰ τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, συντελεσθέντα καὶ ἐγκαινισθέντα τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ Εὐσεβίου (341—342), εἶχε δὲ διάφορα καὶ πολυπληθῆ πρὸς τὰς διαφόρους χρείας καὶ ὑπηρεσίας προσαρτήματα, αὐτοτελεῖς οἰκοδομὰς ἀποτελοῦντα, ἢ ἐμήματα (Σέκρετα), ἴδιον προορισμὸν ἕκαστον ἔχοντα.

Ἦσαν δὲ ταῦτα πρὸς τοῖς ἄλλοις:

1) Ὁ μέγας Θωμαΐτης, λεγόμενος τρίκλινος, ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Θωμᾶ τοῦ Πατριάρχου Μιχαὴλ τοῦ Β'., τοῦ ἐπιλεγομένου Κουρκούα ἢ Ὀξείτου (1143—1146).

3) Ὁ Μάκρων.

4) Αἱ Σύνοδοι.

5) Ὁ Θεταλός.

6) Τὸ Λουτρὸν.

7) Τὸ Μικρὸν Σέκρετον, ὅπερ ὅλον ἦτο κεκοσμημένον διὰ ψηφιδογράφων εἰκόνων ἀποξεσθεισῶν μετὰ καὶ τῶν ἄλλων τοῦ Πατριαρχείου τῷ 766 ἢ 767 ὑπὸ τοῦ σλαβίου καὶ ἐκκομίᾳ Πατριάρχου Νικήτα, ἐνῷ οἱ πρὸ αὐτοῦ δύο ἄλλοι εἰκονομάχοι Πατριάρχαι Ἀναστάσιος (730—754) καὶ Κωνσταντῖνος Β'. (754—766) ἐφεσθήσαν τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκείνων κειμηλίων.

8) Τὸ Μέγα Σέκρετον, τοῦ ὁποίου ἐπίσης τοὺς εἰκονογραφικοὺς κόσμους ὁ αὐτὸς βάνδαλος Πατριάρχης κατέστρεψε.

9) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Οἰκονόμου, μετέχοντος τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἄλλων πατριαρχικῶν τμημάτων, ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος δὲ διοριζομένου.

10) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Σκευοφύλακος, ἔχοντος ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του τὰ ἱερὰ κειμήλια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτου δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος διοριζομένου.

11) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Σακελλαρίου, ὅστις ἦτο τὸ πιθεῦλον τοὺς ἀτακτοῦντας τῶν μοναχῶν καὶ ἱερέων καὶ ἐπιστατῶν μοναστηρίοις τοῖς ἀνδρείοις καὶ γυναικείοις.

12) Τὸ Σέκρετον τοῦ Σακελλίου, ὅστις, κατὰ τὸν Κωδινόν, ἐκράτει τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας καὶ τὸ σακέλλιον καὶ εἶχε τὴν διαχείρισιν τῶν ἐμφυτεύσεων.

13) Τὸ Σέκρετον τοῦ Πρωτεκδίκου, τεταγμένου «εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦς αἰχμαλώτους» καὶ ἦτο κριτὴς τῶν ἀγκλημιατικῶν ὑποθέσεων».

14) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Χαρτοφύλακος, τεταγμένου ἐπὶ τῶν ἀρχείων καὶ δικάζοντος τὰ κατὰ τοὺς γάμους, καθ' ὃ εἰκάζω, μὴ ἔχων βεβαίως ἀξιώσεις ὁμοίας δικαιοδοσίας ὁ νῦν Μέγας Χαρτοφύλαξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου φλὸς κ. Μ. Γεδεών, τὰ καλύτερα συγγράμματα τοῦ ὁποίου μοὶ ἀπέδησαν χρησιμώτατα εἰς τὴν συναρμολόγησιν πολλῶν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἱστορικῶν εἰδήσεων.

Τὸ παρὰ τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Πατριαρχεῖον ἀπεπερρόθη τῷ 1204 κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Φράγκων ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συμμετασχὸν τῆς τύχης τόσων καὶ τόσων μεγαλοπρεπῶν κτισμάτων καὶ ἀνεκτιμήτων καλλιτεχνημάτων καὶ ἀπείρων ἄλλων πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν κειμηλίων, πυροπληθέντων, καταστραφέντων καὶ διαρπαγέντων ὑπὸ τῶν σταυροφόρων ἐκείνων ληστριῶν στιφῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει πρότερον ἐγκατεστημένων καὶ τῆς λεηλασίας καὶ σφαγῆς μετασχόντων Πισατῶν, Γενουατῶν, Σικελῶν, Ἀπούλων, Οὐγγρων, Ἱσπανῶν, Γερμανῶν.

Ἂν ἀνῳκοδομήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χώρου ἢ ἀλλαχοῦ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου (1261—1282) ἀνάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἄγνωστον. Ἡ περὶ τὸν Πατριάρχην Σύνοδος ἀναφέρεται ἐνίοτε συνεδριάζουσα, ἀλλ' ἄνευ σαφοῦς καθορισμοῦ τοῦ τόπου τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ

Ἀναφέρονται π. χ. οἱ Πατριάρχαι Ἰσαΐας (1323—1341) καὶ Ἀντώνιος ὁ Δ'. (1391—1397) συνεδριάζοντες μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς Συνόδων ἐν τοῖς κατὰ τὸν ἅγιον Θεοφάνεκτον κελλίοις», ὡς καὶ οἱ Πατριάρχαι Νεῖλος (1378—1388) καὶ Φιλόθεος (1364—1374) «ἐν τοῖς κελλίοις τοῖς ἐν τοῖς δεξιοῖς Κατηχουμενείοις», εἶναι δὲ γνωσταὶ πράξεις Συνόδων τῆς ἐποχῆς ταύτης συνεδριαζουσῶν «ἐν τοῖς Ἀλεξιακοῖς Κατηχουμενείοις», ἀλλ' ἄγνωστον ποῦ ὁ ἅγιος οὗτος Θεοφάνεκτος καὶ ποῦ τὰ Κατηχουμενεῖα ταῦτα ἔκειντο. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁ κ. Γεδεὼν ἀποφαίνεται ὡς ἑξῆς: Οὐδὲν δυνάμεθ' ἀκριβὲς νὰ εἴπωμεν ποῦ ἔκειτο ὁ ἅγιος Θεοφάνεκτος, ἐν τῷ Πατριαρχικῷ οἴκῳ ἢ ἐκτός, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἦν εἴδός τι τρικλίνου, ἐν ᾧ ἀναφέρεται παρὰ Λέοντι Ἀλλατίῳ γενομένη πρᾶξις τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου.

* * *

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περιορισθείσης ἐν ἀρχῇ εἰς στενώτατα ὅρια τῆς ὑπηρεσίας τῶν Πατριαρχείων, ἡ πληθὺς μὲν τῶν προορηθέντων πατριαρχικῶν τμημάτων καὶ γραφείων ἐξέλιπεν, ὁ δὲ πρώτος ἀπὸ τῆς Κατακτήσεως Πατριάρχης ἐπί τινας μῆνας μὲν ἐγκατέστη ἐν οἴκῳ τινὶ παρὰ τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τέμενος μεταβληθέντος, εἶτα δὲ ζητήσας ἔλαβε παρὰ τοῦ Μωάμεθ εἰς Πατριαρχεῖον τὸν ναὸν τῆς Παμμακαρίστου μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ. Εἰς ἐγκαταλείψην τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κειμένου ὅπου σήμερον ἐγείρεται τὸ τέμενος Σουλτὰν Μεχμὲτ, τοῦ ὀνομαστοτέρου δὲ μετὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ναοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προέβησαν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐκ φόβου περὶ ἀραγῆς αὐτῶν προελθόντος ἐκ φόνου Μωαμεθανοῦ τινος συμβάντος ἐκεῖ.

Ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ τοῦ πρώτου μετὰ τὴν ἅλωσιν Πατριαρχείου, κτισθέντι ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶτα δὲ καθοσιωθέντι εἰς ὄνομα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἅτε τῷ 356 καὶ 357 μετακομισθέντων καὶ ἀποτεθέντων ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν αὐτοῦ τῶν λειψάνων τοῦ ἀποστόλου Τιμοθέου, Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ, ἐθάπτοντο ἀποκλειστικῶς οἱ βασιλεῖς καὶ Πατριάρχαι. Ἐν αὐτῷ ἐπίσης ἐφυλάττοντο, πλὴν τῶν ρηθέντων τριῶν ἀποστολικῶν λειψάνων, τὸ τοῦ Ματθία, ἔτι δὲ αἱ ἰσόθεοι τῶν Ἀποστόλων, ἡ κεφαλὴ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἡ χεὶρ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας καὶ τὰ σώματα τῶν Πατριαρχῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Φλαβιανοῦ, Μεθοδίου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ ἄλλων. Ἀμύθητος ἐπίσης ἀπέκειτο ἐν αὐτῷ πλοῦτος κολυτελῶν ἀμερείων, διαλίθων στεμμάτων καὶ ἄλλων βαρυτιμοτάτων αὐτοκρατορικῶν ἀφιερωμάτων, συληθέντων μετὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν τάφων πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἰσαακίου Κομνηνοῦ Ἀγγέλου, εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων.

Ὁ τῆς Παμμακαρίστου ναός, περὶ τὸν ὁποῖον ἐγκατέστη τὸ δεύτερον μετὰ τὴν Ἅλωσιν Πατριαρχεῖον μετὰ τῶν «Ἀρχόντων τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας», ὡς οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι αὐτοῦ ἐλέγοντο, εἶχε συναφῆ γυναικεῖαν μονήν, κειμένην ὅπου περίπου ὑπάρχει σήμερον ὁ ἐν τῇ Τουρκικῇ συνοικίᾳ Τσαρσαμπᾶ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν Τρούλλῳ (Ἀχμὲτ πασᾶ Μεσζίτ), τῆς ὁποίας δὲ αἱ καλογραΐαι μετῳκίσθησαν ἀλλαχοῦ, τὰ κτίστα ἐπροικίσθη διὰ προσοδοφόρων κτημάτων καὶ ἄλλων ἀφιερωμάτων καὶ δωρεῶν τῶν Χριστιανῶν.

Τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸν καὶ τὸν παρ' αὐτὸν συμπηχθέντα πατριαρχικὸν οἶκον, ὁ Γερλάχιος ἐν τῇ «Τουρκογραικίᾳ» αὐτοῦ περιγράφει ὧδε: «Τὸ Πατριαρχεῖον εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος Μονή, οὗ μακρὰν τῶν Βλαχερνῶν κειμένη ἐπὶ λοφίσκου περιόπτου ἀπὸ τοῦ Κερατίου Κόλπου. Ἔχει δὲ τριτόρω κελλία διὰ τε τοὺς καθημερινῶς προσερχομένους μοναχοὺς καὶ τοὺς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ ὑπηρετοῦντας. Ὁ ναὸς κοσμεῖται δι' ὡραίων εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Προφητῶν, καὶ σορῶν Πατέρων καὶ ἄλλων ὑποθέσεων, εἰλημμένων ἀπὸ τὼν Γραφῶν. Περιέχει δὲ τὰ λείψανα Μαρίας τῆς Σαλώμης καὶ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, τὸν τάφον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, τὸν κίονα, ἐφ' οὗ λέγεται μαστιγωθεὶς ὁ Χριστός, καὶ Βιβλιοθήκην, ὀλίγους περιέχουσαν τόμους. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ καλλιτεχνικῶς ἐξεικονίζεται ὁ κίτων αὐτοῦ καὶ ἡ σύζυγός του ὑπὸ σχῆμα ἀρχιδουκῶν μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς: «Μιχαὴλ Δούκας Γλαβᾶς Τραχανιώτης ὁ πρωτοστάτωρ καὶ κτίτωρ. Μαρία Δούκαινα Κομνηνὴ Παλαιολογίνα Βλάκενα ἡ πρωτοστατόρισσα».

Ἐκεῖ τὸ Πατριαρχεῖον παρέμεινε μέχρι τοῦ 1586, ὅτε, πυκνωθέντος τοῦ ἀπὸ τοῦ τειρένους τοῦ Σουλτὰν Σελὶμ πρὸς τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τουρκικοῦ συνοικισμοῦ, οἱ Τοῦρκοι ἐπωφελούμενοι ἐκ τῆς κρατούσης τότε περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων παραλυσίας, κατέλαδον τὸν ναὸν τῆς Παμμακαρίστου τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου σταυρὸν εἶχον καταβιβάσει ἤδη ἐπὶ τῆς οἰκτρᾶς πατριαρχείας Διονυσίου τοῦ Β'. (1544—1551), καὶ εἰς τέμενος αὐτὸν μετέδαλον. Ὅτι δὲ ὄντως ἐν παραλυσίᾳ διετέλουν τότε τὰ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ὁμογενοῦς ἐν Κωνσταντινουπόλει Κοινότητος μαρτυρεῖ ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας Δωρόθεος, ἀποδίδων τὴν αἰτίαν τῆς ἀπωλείας ταύτης εἰς τοὺς φλοὺς καὶ συγγενεῖς τοῦ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον πατριαρχεύσαντος Θεολήπτου Β'. τοῦ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως, οἵτινες, λέγει, ἀφῆκαν τὰ πράγματα εἰς τὴν κατωφέρειαν ταύτην ἀδιά νὰ δείξουν τῶς αὐτοὶ ἐκυβερνοῦσαν, ἀμὴ ἄλλοι δὲν δύνονται...καὶ ἐπῆραν τὴν Παμμακάριστον καὶ ἦτον πρώτη αἰτία ἡ μεγάλη ἀταξία καὶ παρανομία τῶν λληρικῶν καὶ τῶν παρανόμων Πατριαρχῶν καὶ τοῦ βαρβάρου λαοῦ, ὅπου ἐσυμμωνοῦσαν εἰς τοιαύτας οὐτοπίας καὶ ἦτον πρώτος ὁ οἰκουμένος παπᾶς Κωνσταντῖνος καὶ καθεξῆς οἱ ἄλλοι· καὶ πάγει εἰς τὸν Θεόληπτον ὁ οἰκονόμος παπᾶς Γεώργιος καὶ ἤρε καὶ ὁ Σατανᾶς δοχεῖονα. Καὶ περαιτέρω: «Τοιαύτην ἀπάγωσιν εἶχαν ἄλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Γαλατᾶ, ὅτι κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ συντύχῃ ποσῶς διὰ τὴν ἐκκλησίαν, μόνον «Δὲν μᾶς μέλει», ἔλεγαν οἱ καλόγεροι ἂς λαλοῦν».

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐξωσθὲν τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ τῆς Παμμακαρίστου, ὅπου ἐπέμενεν ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ἓν ἐλεεινοὺργησεν, ἐγκατέστη καὶ ἐπὶ ὀλίγιστον χρόνον διέμεινεν ἐν Βλαχσεραγίῳ, ἐν μεγάρῳ δηλαδὴ τῶν βλάχων ἡγεμόνων ὄπισθεν Ἁγιοσωτικοῦ Μετοχίου, καὶ τὴ παρ' αὐτὸ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ· ἐκεῖ δέ, κατὰ τὸ Χρονικὸν τοῦ αὐτοῦ Δωροθέου Μονεμβασίας, καὶ σύνοδος περὶ ἐξευρέσεως τόρων συνεκροτήθη.

Ἀπὸ τοῦ Βλαχσεραγίου τὸ Πατριαρχεῖον ἦλθε τὴν 1586 μετεκομίσθη εἰς τὸν ἐν Ξυλοπόρτῃ ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κανεβοῦ, καλούμενον οὕτω ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου αὐτοκράτορος. Περὶ τὸν ναὸν ὅμως τοῦτον οἰκήματα πρὸς κατάλυσιν τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐγκατάστασιν τῆς ὑπηρεσίας δὲν ὑπῆρχον, ἔγγιστον δὲ ἀκριβῶς ποῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦν ἡ κυρίως πατριαρχικὸς οἶκος. Μελέτος ὁ Πηγᾶς μόνον ἀναφέρει ὅτι ἡ Σύνοδος ἡ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀναγορεύσαντα τὸ ρωσικὸν Πατριαρχεῖον, συνήλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Βλάτου, ὅπου ὤκει ὁ μακαρίτης κὺρ Ἱερεμίας ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας τῆς «Παραμυθίας», ὡς παραμυθούμενος ἑαυτούς, κατὰ τὸν κ. Γεδεών, ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς ὠνόμασαν τὸν ναὸν τῆς Ξυλοπόρτης.

* * *

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸ τῆς ἐν τῇ σημερινῇ ἕδρᾳ αὐτοῦ ἐγκαταστάσεώς του· ἐν τῷ προσεχεῖ δὲ τεύχει ὁ λόγος γενήσεται περὶ τῆς ἐνεστώσης θέσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ.

Οὕτω θὰ ἐξετάσωμεν τὰ κατὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Φαναρίῳ ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ, γενομένης κατὰ τὸ ἔτος 1603 ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ρηξικελεύθου καὶ αὐστηροῦ ἐκείνου Ραφαὴλ Β'. τοῦ ἀπὸ Μηθύμνης, θὰ ἴδωμεν τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε'. καὶ θὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» πλήρη ἰδέαν τοῦ σημερινοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἀνωτάτου Θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἡμῶν κέντρου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΦΡΕΑΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

—Μεταβαίνετε λοιπὸν εἰς τὴν ἀλήσειαν;

Ὁ ἥρωτῶν ἦτο ὁ Eli Henry πολὺ ἀξιοσέβαστος πρώην ὑπαξιωματικὸς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοῦ 1863, ἤσης ἴστατο ἐνώπιόν μου μειδιῶν.

Ὁ Eli Henry ἦ ο εὐθὺς ὡς λάλαμος καὶ ἐνεργητικὸς ὡς πάντοτε, καίτοι ἡ ἡλικία του ἦτο μεγάλη, διήγετο δὲ τὰς ὥρας του εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν τῶν ἐχιδνῶν.

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ θέρους εὑρισκόμην πάντοτε εἰς ἐπίσκεψιν τῆς θείας μου—διευθυντρίας τοῦ ταχυδρομείου τοῦ δημερίσματος— ἤτις, κατώκει εἰς ἀπόσταση ἑνὸς μιλίου ἐκ τῆς ὡραίας ξυλίνης οἰκίας τοῦ Henry, κειμένης ἐξ μίλια μακρὰν τῆς μικρᾶς πλὴν σημαντικῆς πόλεως Baberton τοῦ Ὀχάϊο καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἑτέρας πόλεως Sherman.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

"Ἐρχεσθε;

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔλθω. Νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὴν κόλπον ἐκ τοῦ ἐόπολου διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος τῆς Erie. Μετέσην ἄλλοτε. Ἐὰν ἔχετε καλὰς προετοιμασίας ἔρχομαι ἀμέσως.

Μετ' ὀλίγον ὁ Henry προσφέρθη νὰ μὲ συνοδεύσῃ μὲ μίαν τερφστέαν δαμετζέαν οἴνου, μὲ πλήρη τὴν ἁλιευτικὴν του συσκευὴν καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄρματα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς σύλληψιν" τῶν ἐχιδνῶν.

ΝΟκαν κατηχόμεθα πρὸς τὴ γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Erie καὶ πλησίον τοῦ Johnson's Corners συνηντήσαμεν πολλὰς μικρὰς, ἀλλὰ δηλητηριώδεις μαύρας ἐχίδνας. Κατέκεινο ἐκεῖ ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων περικεκλαγμένοι.

Αἱ ἐχίδναι αὗται, εἴτε ἀβλαβεῖς εἴτε δηλητηριώδεις, ἀποτελοῦσι δι' ἐμὲ ἀντικείμενον ἀποστροφῆς, ἰδίως δὲ ὅταν συμβῇ νὰ διασκεδάζωσιν εἰς τὸν ἥλιον εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων δακτύλων ἐκ τῶν ποδῶν σας. Τὸ ὕδιον ὅμως δὴν ξυνγνέβαινε καὶ μὲ τὸν Henry. Ἐκλέξας τὴν καλλιτέραν ἐξ αὐτῶν τὴν ἥρπασεν ἐκ τῆς οὐρᾶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του καὶ ταχέως ἐβύθισε τοὺς δακτ/ύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς του εἰς τὸν ἥλιον εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων δακτύλων ἐκ τῶν τρόχηλον τοῦ ἕρπος.

Ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν τὴν ἐξήτασε περιεσκεμμένως, τὴν ἔρριψεν ἐντὸς ἐπίτηδες κατεσκευασμένου ἐκ λευκοσιδήρου ἀγγείου.

Τὸν συνεχάρην διὰ τὴν κοπαπληκτικὴν δεξιότητα μὲ τὴν ὁποίαν συνελάβανε τὰ ἑρπετά.

— Ὦ, αὐτὸ οὐδὲν εἶναι, εἶπε γελῶν. Παρατηρήσατε ἐδῶ.

Ἀμέσως ἤρχισε διὰ τοῦ ἁλιευτικοῦ καλαμιδίου του νὰ κτυπᾷ τὴν οὐρὰν ἑνὸς ἐκ τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ἑρπετῶν, ἐξαγριωθέντος αἰφνιδίως ἐκ τῶν κτυπημάτων. Μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ ἑρπετὸν μὴ θέλον φαίνεται νὰ ἐπιδείξῃ θάρρος ἀπεπειράθη νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἐν ᾧ ἡ ἔχιδνα ἐσύρετο πρὸς τὴν κατωφέρειαν εἶχεν ἐλαφρῶς ἀνυψωμένην τὴν οὐρὰν της, ἥτις ὡμοίαζε πρὸς μικρὸν ἀγκιστρον. Αἰφνιδίως ὁ φίλος μου ὥρμησε, συνέλαβε τὸ ἄκραν τῆς οὐρᾶς καὶ διὰ ἀστραπιαίας κινήσεως ἐξεσφενδόνισε πολὺ μακρὰν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἑρπετοῦ, ἐνῷ τὸ συστρεφόμενον σῶμα ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά του.

Οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ ἢ ἀκούσῃ τοιοῦτον ἐπικίνδυνον κατόρθωμα. Πολλάκις εἶχον ἴδῃ τὸν πατέρα μου νὰ φονεύῃ ἀβλαβεῖς ἐχίδνας, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπεχείρησε νὰ φονεύσῃ δηλητηριώδη τοιαύτην.

— Ὅταν κατέλθωμεν τὴν κατωφέρειαν, εἶπεν ὁ Henry, θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν εἰς τὴν ὁποίαν μέγα μέρος ἔπαιξαν αἱ ἐχίδναι.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἔζήτησα ὅπως μοὶ ἀφηγηθῇ τὴν ἱστορίαν. Ἐπειδὴ ἤμην ἄγαν μακρὰν καὶ μὲ ὤθησεν ἐντὸς τοῦ ὀχήματός μου καὶ ἠτοιμάζομαι νὰ γράψω τὴν ἀφήγησιν ἐνῶ ἐγκαθίζομαι ἐκ νέου ἐν τῷ ἀμαξίῳ μου.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία:

Διὰ πρώτην φορὰν συνήντησα τὸν Ralph Bordeistone ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ σημείου εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου Bloody Angle, ὅπου ἐπολεμήσαμεν καὶ ἐνικήσαμεν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Grant τὴν 12ην Μαΐου τοῦ 1863, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκστρατείας τῆς Wilderness. Καίτοι παρῆλθε πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου ὁ στρατηγὸς Hancock μᾶς ὡδήγησεν εἰς τὴν ἔφοδον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἥλιου, ἐν τούτοις εἰς ἐμὲ φαίνεται ὅτι ἦτο ἀπόψε χθές, ὅτε ἐσχθεῖς ἐπίθεσιν διὰ λόγχης ἐκ τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ στρατηγοῦ Lee ἔπεσον πλησίον νεαροῦ στρατιώτου τοῦ στρατοῦ τοῦ στρατηγοῦ Wright.

Ὁ στρατιώτης βαρέως φέρων, διότι ἔπεσε πλησίον τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ, μοῦ ἔρριψεν ἐν ἐπίμμα. Διαρκούσης τῆς ἡμέρας ἐπιμελῶς ἐφυλάσσετο ἐκείνην θέσιν ἄνευ ἰατρικῆς βοηθείας ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου—ὅτι εἶχε τεθῆ ἄκτης μάχης ὑπὸ συμβεβηκότος λίαν ἀποθαρρυντικοῦ δι' ἕνα στρατιώτην—εἶχε πέσει ἐντὸς τοῦ κυρίου ὀχυρώματος καὶ εἶχε θραύσει τὸν μηρόν του. Εὐθὺς ὡς ἔπεσον, ὁ νεαρὸς στρατιώτης ἀνελήφθη τὴν σοβαρότητα τοῦ τραύματός μου καὶ ἔπραξε πᾶν ὅ,τι τοῦ ἦτο δυνατὸν ὅπως μοὶ παράσχῃ τὴν συνδρομήν του. Οἱ ἰατροὶ κατόπιν μοῦ εἶπον ὅτι ἐὰν δὲν ἐτύγχανον τῆς συνδρομῆς τοῦ νεαροῦ ἐκείνου στρατιώτου θὰ ἔχανον τὴν ζωήν μου.

Οὐδέποτε τὸν συνήντησα πλέον εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καίτοι ἐν τὸν συνήντων θὰ τὸν ἀνεγνώριζον εὐκόλως ἐκ τῆς οὐλῆς τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς ἐκ σφαίρας τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει πρὸ ἑνὸς ἔτους.

Πολλὰ ἔτη μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου εὑρέθην εἰς Richmond τῆς Βιργινίας, τὸ φρούριον τοῦ στρατοῦ τῶν νοτίων Πολιτειῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔστρεφον πρὸς μίαν γωνίαν, συνεκρούσθην ἀποτόμως μετά μεσηλικιώτ τινος κυρίου, ἐρχομένου ἐξ ἐναντίθετου διευθύνσεως. Ἐνῷ ὅμως ἐζητοῦσαμεν συγγνώμην παρ' ἀλλήλων κάτι ἀντελήφθην. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς τοῦ ξένου ὑπῆρχεν ἡ γνωστὴ οὐλή. Ὁ ξένος ἤρχισε μετ' ἐνδιαφέροντος, νὰ μὴ ἀπενίζῃ.

— Προσπαθῶ ὅπως σᾶς ἐνθυμηθῶ, μοῦ εἶπεν.

Ἀνέφερα τὸ ὄνομά του καὶ τὰ ὀχυρώματα τοῦ στρατηγοῦ Lee. Ἄνευ ἄλλης τινὸς λέξεως ἥρπασε τὸν βραχίονά μου μετὰ δυνάμεως, μὲ ἔσυρεν ὀλίγα βήματα μακρὰν καὶ μὲ ὤθησεν ἐντὸς τοῦ ὀχήματός μου καὶ ἠτοιμάζομαι νὰ γράψω τὴν ἀφήγησιν ἐνῶ ἐγκαθίζομαι ἐκ νέου ἐν τῷ ἀμαξίῳ μου.

— Μετοβαίνετε, λοιπόν, ὅπως καὶ ἐγώ, εἰς τὴν πατρίδα; εἶπε.

Κατόπιν ἀναγνωρισθήμεν τελείως καὶ ἠρχίσαμεν ἀμφὴν συνδιαλέξιν ὅπως κάμνουσιν οἱ πρὸ καιροῦ ἀποχωρισθέντες φίλοι.

ΕΦΟΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΧΥΡΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ LEE

—Ἀφ' ὅτου, εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου ἀνήρτησεν ἔξωθεν τῆς ἐνταῦθα ἐν Richmond οἰκίας του, τὴν πινακίδα τοῦ κτηνιάτρου, εὐρίσκομαι πάντοτε μόνος εἰς τὴν τράπεζαν. Πρέπει νὰ μείνητε ὀλίγας ἡμέρας μετ' ἐμοῦ. Ὅσον περισσοτέρας μείνετε τόσον τὸ καλλίτερον. Ἡ μήτηρ μου ἀπουσιάζει μετὰ τινων φίλων της, οὕτω δὲ εἶμαι ἐντελῶς μόνος.

Ηὐχαριστήθην μεγάλως διὰ τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐπειδὴ ἐσκεπτόμην νὰ διαμείνω ὀλίγας ἡμέρας εἰς Richmond ἀπεδέχθην αὐτήν.

Ἡ οἰκία του ἦτο ξυλίνη ὅπως ἡ ἰδική μου. Εὑρίσκετο εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς πεδιάδος ἐρήμου καὶ ὡραίας. Ἑκατοντάδας τινὰς μέτρων μακρὰν εὑρίσκετο ἓν ἔλος, ὅπισθεν μίας κοπνοφυτείας καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰς ἀγρὸς ἀραδοσίτου. Ἐκεῖθεν τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἀραδοσίτου, καθὼς ἐβαδίομεν, ἀνελήφθην ἐν δάσος μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον.

Ὅταν ἤμεθα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ φίλου μου πολλάκις ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸ μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον ἐκεῖνο δάσος. Ἐφαίνετο ὅτι μὲ ἐνέκυπτε. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν θὰ συλλάβω δύο-τρεῖς ἐχίδνας διὰ τὴν συλλογήν μου.

Τὴν ἐπομένην ὡμίλησα πρὸς τὸν σύντροφόν μου περὶ τῆς σχεδιαζομένης ἐκδρομῆς μου εἰς τὸ δάσος καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, προσέθεσα δὲ συγχρόνως ὅτι ἡ γειτονία τοῦ δάσους πρὸς τὴν κοπνοφυτείαν ἠδύνατο νὰ κατοστήσῃ τὴν ἐκδρομήν μου ἄκαρπον. Διότι εἶναι ἀποδεδειγμένον γεγονὸς, ὅτι αἱ ἐχίδναι δὲν συχνάζουσι πλησίον τῶν κοπνοφυτειῶν.

— Παρ' ὅλα ὅσα λέγετε θὰ εὕρετε πολλὰς ἐχίδνας ἐκεῖ καὶ ἰδίως πέριξ τοῦ παλαιοῦ φρέατος. Ἐὰν ἔτη συναθροίζονται ἐκεῖ καίτοι ἔχω πολὺν χρόνον νὰ τὰς ἐπισκεφθῶ. Ἀληθῶς ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν μετέβημεν ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἀπολέσει ἓν πολύτιμον κιβώτιον. Τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως θὰ μοῦ ἦτο πολύτιμον.

Τὸν παρατήρησα περιέργως, ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθησε:

— Μάλισα εἶναι γεγονός. Ἴσως νὰ ἀπορῆτε διατί δὲν ἐκαθάρισα τὸ δάσος ἐκεῖνο.

Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ὑπάρχει μικρά τις διαφορὰ νομικὴ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ τῆς καπνοφυτείας τοῦ διαμένοντος ἐκεῖθεν τοῦ λόφου περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἀγροῦ. Πρόκειται περὶ ἐκτάσεως ὀλίγων στρεμμάτων, ἀπεφασίσαμεν δὲ ἀντὶ νὰ ἐξοδεύωμεν εἰς δικηγόρους νὰ θεωρήσωμεν τὸ ἐπιμάχιον ἐκεῖνο τῆς γῆς οὐδέτερον. Θὰ ἦτο πολύτιμον εἰς ἐμέ, ἐὰν ἐκαθαρίζετο καὶ ἐποτίζετο ἀλλὰ... ὁπωσδήποτε μένει ὅπως εἶναι. Ἐὰν εὕρισκον τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ σχετικὰ συμβόλαια, τὸ ζήτημα θὰ ἐλύετο ἱκανοποιητικῶς. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ εὕρω τὸ κιβώτιον καὶ δι' ἄλλον λόγον, αἰσθηματικόν. Ὑποτίθεται ὅτι περιέχει καὶ τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου τῆς μητρός μου. Εἶχε τελέσει τῆς γάμους της ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἡ πτωχὴ γραῦς θὰ ἐπεθύμει νὰ διεξήγετο πάλιν τὸ παλαιὸν συμβόλαιον.

— Ζῇ λοιπὸν ἡ μήτηρ σας;

—Μάλιστα δὲν ἔφθασεν ἀκόμη τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη.

— Τὸ κιβώτιον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ;

—Αὐτὸ εἶναι τὸ περίεργον ζήτημα. Δὲν δύναται. Γνωρίζομεν ὅτι θὰ εὑρίσκεται εἰς μέρος τι τοῦ μικροῦ ἐκείνου δάσους, πιθανὸν ἐντὸς ἢ πλησίον τοῦ ἀρχαίου φρέατος. Τρεῖς ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἠρεύνων διὰ τὸ κιβώτιον ἀπώλεσαν τὴν ζωήν των—Εἷς ἐκ δήγματος ἐχίδνης καὶ δύο ἕτεροι ἐκ ὀφικίου.

— Φοβερόν! Εἶναι ἀληθές;

— Μάλιστα, ὁ ἀδελφός μου ὅταν ἦτο παιδίον τὸ ἔχασεν... Ἀλλὰ καλλίτερον εἶναι νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ἐξ ἀρχῆς. Ἀνάψατε τὴν πίπαν σας. Λάβετε καπνόν, ἐδῶ εἶναι καὶ ὁ οἶνος.

Ὁ Bordérstone ἐσταμάτησε μέχρις ὅτου ἤναψε τὴν πίπαν μου, κατόπιν δὲ ἐξηκολούθησε:

— Τὸ ἔτος 1864 ὁ στρατηγὸς Grant ὡδήγησε τὸν στρατόν του διὰ τοῦ James River καὶ ἤρχισε τὴν στενὴν πολιορκίαν τοῦ Richmond. Τὸ ἀρχηγεῖόν του εἶχεν εἰς City Point, ὀλίγον ἀνωθεν τῶν βράχων. Ἡ οἰκία μας εἶναι ἐκεῖ περὶ τὰ ὀκτὼ μίλια ἐξ Appomattox River καὶ δώδεκα ἴσως μίλια ἐκ City Point.

Ὁ στρατηγὸς Lee κατεῖχε τὸ Richmond καὶ τὸ Petesburg κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Grant, περιοδικῶς δὲ οἱ στρατιῶται τῶν νοτίων καὶ τῶν βορείων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κατασκοπευτικοῦ των ἔργου ἐπεσκέπτοντο τὸ διαμέρισμά. Ὅταν ἐν σῶμα ἐπιμάστατῶν ἐτύγχανε νὰ μᾶς συναντήσῃ, ὁ δεκαετὴς ἀδελφός μου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς εἶδος φύλακος τῆς οἰκίας τοῦ πατρός μου, φονευθέντος εἰς τὴν μάχην τοῦ Chickamanga, συνήθιζε νὰ εἰσέρχεται ἀδρομάτως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ κρύπτῃ τὰ ζῷα ἐντὸς τοῦ μικροῦ δάσους. Ἦτο ὁ μόνος χρήσιμος σκοπός, τὸν ὁποῖον ἐξεπλήρωσέ ποτε τὸ δάσος ἐκεῖνο. Ἡ μήτηρ μου συνήθως διεπραγματεύετο μετὰ τῶν ζωεμπόρων τὴν πώλησιν τῶν ζώων. Πρώτιστα τινὰ ἤλθον οἱ ζωέμποροι διὰ νὰ ἀγοράσωσι δύο μικροὺς ταύρους· εἶκον εἰς τὴν μητέρα μετὰ τὴν ἀγορὰν ὅτι θὰ ἐπέστρεφον νὰ ἀγοράσωσι καὶ τρίτον ταῦρον. Οἱ ἄνθρωποι ἐπλήρωσαν καὶ ἀνεχώρησαν.

Περὶ τὴν ἑσπέραν ἤλθον τρεῖς ἀηδεῖς ἄνθρωποι μὲ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου τοῦ βορείου στρατοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ ζητοῦσιν ἀπὸ τὴν μητέρα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει τὴν πρωΐαν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ζώων. Διότι παραδόξως ἐγνώριζον τὴν πώλησιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἀντελήφθη ἀμέσως ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς των ποῖοι ἦσαν καὶ τοὺς ἔθεσεν εἰς τὴν θέσιν των. Ἀνήκου, ὡς ὀρθῶς ὑπέθεσεν ἡ μήτηρ μου, εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπάπτων ἐκείνων προσώπων, τὰ ὁποῖα παρηκολούθησαν τὴν στρατόν, ἐλεηλάτουν, ἐρόνευον καὶ διέπραττον πάντας εἴδους ἐγκλήματα ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τῆς στρατιωτικῆς στολῆς. Αἱ ψευδοστολαὶ των ἐξηφανίζον καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν σωτηρίαν των. Οἱ κακοποιοὶ ἐκεῖνοι οἱ μετημφιεσμένοι εἰς στρατιώτας ἐδημιούργουν πολλὰ δεινὰ εἰς τὰς οἰκογενείας τὰς κατοικούσας εἰς τὴν ζώνην εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο οἱ μαχόμενοι στρατοί. Ὅταν συνελαμβάνοντο ἐρευνόοντο, ἐὰν ἐνθυμεῖσθε. Οἱ τοιοῦτοι κακοποιοὶ μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε νὰ φιλονεικήσῃ ἡ μήτηρ μου ἦσαν τρεῖς. Παρ' ὅλην τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν της ἡ μήτηρ μου ἀμυνομένη τῆς περιουσίας της, ἀπεπειράθη νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ σχέδιά των διὰ στρατηγήματος.

Ὑπερεθίθη κωφότητα καὶ ἠλιθιότητα διότι ἠλπίζεν ὅτι θὰ νὰ λάβῃ τὸν καιρὸν ὅπως καλέσῃ πολίτην ἢ στρατιώτην τινὰ εἰς τὴν σκηνήν. Ἐπίσης ἔτρεφεν ἐλπίδα ὅτι οἱ ζωέμποροι τῆς πρωΐας θὰ ἐπέστρεφον καὶ θὰ τὴν ἐξήγον τῆς δυσχεροῦς θέσεώς της. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὡς ἐβλέπετε, εἶναι ἔρημον καὶ ὅπως συνέβη, οὐδεὶς διῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας μας. Οἱ κακοποιοὶ ἀπελπισθέντες ἐκ τῆς βραδύτητος εἰσώρμησαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν λεηλατῶσιν. Ἀμέσως εἷς ἐξ αὐτῶν, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐξέβαλε κραυγὴν θριάμβου, ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι εἶχε ποιήσει μεγάλην ἀνακάλυψιν. Οἱ δύο ἄλλοι ἔσπευσαν πλησίον του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μήτηρ μου ἐγένετο ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἥρπασεν ἐκ τοῦ δουλαπίου τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὰ χρήματα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο ἐπίσης τὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα, τὸ ἔθεσεν ὑπὸ τὸ ἐπανωφόριον τοῦ δεκαετοῦς ἀδελφοῦ μου, ὅστις ἵστατο ἔντρομος πλησίον της, καὶ τοῦ εἶπε νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ τὸ κρύψῃ εἰς ἀσφαλές τι μέρος.

Μόλις εἶχεν ἀπέλθει ὁ μικρὸς, εἷς ἐκ τῶν κακοποιῶν ἀνιληφθεὶς τοὺς ῥθματισμούς του ὥρμησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ διηύθυνε τὸ πιστόλιόν του κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς μητρός μου. Ἡ δυσοχῆς γραῦς ὑποθέτουσα ὅτι ἦτο ἡ τελευταία στιγμὴ της ἔδειξε διὰ τοῦ παραθύρου μὲ τρέμοντα δάκτυλον τὸν φεύγοντα ἀδελφόν μου. Ἦτο ζήτημα ζωῆς. Οὐδέ-

Η ΜΗΤΗΡ ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟΝ

ποτε ὅμως ἡ μήτηρ μου ὠνειρεύθη ὅτι οἱ κακοῦργοι θὰ ἀπεκειρώντο νὰ φονεύσωσι τὸ παιδίον. Ὁ κακοῦργος παρετήρησε τὸ παιδίον, ἀφῆκε τὸ πιστόλιον καὶ ἄνευ λέξεώς τινος ἔλαβε τὸ ὅπλον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκίνει τὴν σκανδάλην ἡ μήτηρ μου ἀντιληφθεῖσα τὸν κακοῦργον σκοπὸν του ἐρρίφη κατ' αὐτοῦ μετὰ κραυγῶν. Τὸ ὅπλον ἐξεπυροσκρότησεν, ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ της. Δι' ὄβρων καὶ λακτισμάτων ὁ κακοῦργος ἔρριψε τὴν γραῖαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως. Οἱ δύο ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀδελφός του εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε πολὺ καλῶς, ἀλλ' οἱ κακοῦργοι διὰ τῆς ταχύτητός των τὸν προέφθασαν. Τὸ παιδίον ἀντιληφθὲν ὅτι οἱ κακοῦργοι ἐπλησίαζον ἔρριψε τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ φρέατος. Κατόπιν ἐξαντληθὲν ἐκ τοῦ κόπου ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χλόης. Δὲν εἶχε προλάβῃ οὔτε μίαν στιγμὴ ἀπὸ τῆς πτώσεώς του ὅτε μία σφαῖρα ἐσύριξε πλησίον τοῦ ὠτός του! Ὁ μικρὸς κατέκειτο ἠρεμοῦσα ἀλλ' ἄνευ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως. Ἡ πρᾶξίς του ἐκείνη ἔσωσε τὴν ζωήν του ὡς θὰ ἴδητε μετ' ὀλίγον. Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι δὲν κατεδιώκετο, πράγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐξεπλάγη ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς τύχης τοῦ κιβωτίου καὶ νὰ σπεύσῃ κατόπιν ὅπως πληροφορήσῃ τὴν μητέρα του.

Ἀξιοθέατος εἶδε τοὺς κλέπτας ἰσταμένους εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐκ τοῦ φρέατος καὶ ὁμιλοῦντας μεγαλοφώνως.

ΑΙ ΕΧΙΔΝΑΙ ΤΟΝ ΠΕΡΙΕΚΥΚΛΩΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

— Τὰ χρήματα εἶναι εἰς τὸ κιβώτιον. Πρέπει νὰ εἶναι, ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Νομίζω ὅτι ἡ γυνὴ δὲν θὰ διεκινδύνευε τὴν ζωήν των τέκνον της, ἐὰν τὸ κιβώτιον οὐδὲν περιεῖχε. Πρέπει νὰ περιέχῃ τὰ χρήματα, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Τί ἀπέγεινε τὸ παιδίον; ἠρώτησεν ὁ εἷς ἐκ τῶν κακοποιῶν. Τὸ κατεδίωκον καὶ τὸ ἀπώλεσα.

— Τὸ ἐρόνευσα, ἀπήντησεν ὑπερηφανῶς ὁ ἕτερος. Δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ τρέχῃ. Τὸ ὅπλον μου δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐπιτύγχάνῃ εἰς ὅ,τι σκοπεύει.

Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ μισανθρωπία τῆς ἀνθρωποκτόνου ἐπιθυμίας εἶχον σώσει τὴν ζωὴν τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ μου! Ὁ κλαυθμυρίζων ὡς φονευὸς δὲν εἶχε μεταβῇ φοῦ μου! Ὁ κλαυθμυρίζων ὡς φονευὸς δὲν εἶχε μεταβῇ θεσεν ὅτι ἦτο νεκρός; ἢ ὄχι. Ὑπέθεσεν ὅτι ἦτο νεκρός.

— Τὸ ἐφονεύσατε λοιπὸν ἤ; εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμορι τῶν. Πολὺ καλά. Ἂς ἐρευνήσωμεν τώρα διὰ τὰ χρήματα τοῦ κιβωτίου. Καταδιώκατέ με ταχέως, ἐντὸς τοῦ φρέατος. Δὲν εἶναι ἀσφαλὲς νὰ μένῃ τις ἐπὶ μακρὸν χρόνον κρεμασμένος εἰς τὸ φρέαρ κατὰ τοιαύτας περιστάσεις. Τὰ στρατεύματα τοῦ Lee ἢ τοῦ Grant δύναται νὰ φθάσωσι καὶ' οἱανδήποτε στιγμὴν. Δὲν ἀμφιβάλλετε ὑποθέτω ὅτι τὸ κιβώτιον εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ φρέατος.

— Οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν. Ἔῤῥιψον τὸ παιδίον νὰ ῥίπτῃ τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ φρέατος, ἀπήντησεν ὁ δεύτερος κακοποιός.

— Ἔχει καλῶς. Καταβιβάσατέ με λοιπὸν εἰς τὸ φρέαρ.

Τὸ φρέαρ ἐκεῖνο εἶχε κατασκευασθῆ ὑπὸ τοῦ πατρός μου ὅταν ἡ μήτηρ μου καὶ ἐκεῖνος εἶχον μεταναστεύσῃ ἐκ Βιργινίας. Ἐπειδὴ οὐδὲν ῥυάκιον ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλησίον ἐνόμιζεν ὅτι ἕνα φρέαρ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ ἀπεδεικνύετο χρήσιμον κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξηρασίας. Ἀλλὰ τὸ φρέαρ δὲν εἶχε κατασκευασθῆ καλῶς καὶ τὸ ὕδωρ δὲν ἀπεδείχθη ἱκανοποιητικὸν οὔτε κατὰ ποιότητα, οὔτε κατὰ ποσότητα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πατήρ μου ἐγκατέλειψε τὸ φρέαρ καὶ ἠνοίχθη ἕτερον πλησίον τῆς οἰκίας μας.

Ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ των ὅπως ἀποκτήσωσι τὸ πολύτιμον κιβώτιον καὶ ἀπομακρυνθῶσι τοιούτου ἐπικινδύνου σημείου οἱ κακοποιοὶ δὲν ἐπρόσεξαν νὰ ἐφαρμόσωσιν ἀσφαλῆ μέθοδον καθόδου. Ἁπλῶς ἐχρησιμοποίησαν τὸ πρῶτον τυχὸν ἀντικείμενον ὡς μέσον καθόδου. Ἦτο ἓν παλαιὸν σύρμα τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἔτη ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς ἐξαγωγὴν ὕδατος. Τὸ σύρμα εἶχε καταστραφῆ, ἐν τούτοις ἐκεῖνοι τὸ μετεχειρίσθησαν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακοποιῶν χωρὶς νὰ λάβῃ προφυλακτικὸν τι μέτρον ἤρπασε τὴν μίαν ἄκραν τοῦ σύρματος, τὴν περιετύλιξε εἰς τὸ σῶμά του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ φρέατος καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἔμπρὸς λοιπόν, παιδιά, ταχέως. Ἤρχισε νὰ κατέρχεται βραδέως χρησιμοποιῶν ὡς ὑποστηρίγματα τὰς εὑρισκομένας εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ φρέατος μικρὰς ὀπάς. Ἡ βραδύτης μετὰ τῆς ὁποίας ἐξαπέλυον τὸ σύρμα οἱ σύντροφοί του προεκάλει τὴν ἀνυπομονησίαν του. Μόλις εἶχε κατέλθει δώδεκα περίπου πόδας τρομακτικαὶ κραυγαὶ ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα.

— Θεέ μου! ὑπάρχουσι ζωντανὰ πράγματα κάτω! Ἀνασύρατέ με ἀμέσως ἀνέκραξε.

Αἱ κραυγαὶ του συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ ἰσχυροῦ τραβήγματος τοῦ σύρματος. Ὁ κακοῦργος προσεκτράβηξε τὸν ἀναρριχηθῆ διὰ τοῦ σύρματος καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλ' ἀφνιδίως τὸ σύρμα ἐθραύσθη ὀλίγους δακτύλους ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ κακοῦργος ἔπεσε κραυγάζων ἐντὸς τοῦ βυθοῦ τοῦ φρέατος. Ἡ πτῶσις βεβαίως ὀλίγον θὰ τὸν ἔβλαπτε καθόσον δὲν εἶχε μέγα βάθος καὶ ἐπὶ πλέον εἶχεν ὀλίγων ποδῶν ὕδωρ.

Αἱ ἀγωνιώδεις κραυγαὶ του προήρχοντο ἐκ τοῦ ἀ,τι εἶχεν. Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τὸν περιεκύκλου ὁ θάνατος. Ἰδὰ πάσης γωνίας τὸν ἀντεκρύζων ὁ θάνατος. Εἰς ὅλας τὰς γωνίας καὶ τὰς ὀπὰς ὑπῆρχον ἐχῖδναι. Ὅταν ὁ κακοῦργος ἠτένισε πρὸς τὰ ἐπάνω εἶδεν ἀπίστως κρεμασμένος ἐπὶ διαφόρων σημείων ἐχίδνας διαφόρων μεγεθῶν. Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, ἐξ ὅλων τῶν γωνιῶν, ἐξ ὅλων τῶν ὀπῶν προέβαλλον τὰς δηλητηριώδεις κεφαλὰς των ἐχῖδναι. Ὁ κακοῦργος ἠπορεῖτο ἐφύγισε. Τυλὲς ἐκ τῶν ἐχιδνῶν τὸν ἔδηξαν, ἀλλὰ τὸ ἐγκλημα τῶν δηλητηριωδῶν ἐκείνων ἑρπετῶν εἶναι τόσον αἰφνίδιον, ταχὺ καὶ ἀνώδυνον, ὥστε ὁ κακοῦργος ἐνόμιζεν ἀκόμη ὅτι δὲν εἶχε ἐγχυθῆ. Ἀλλ' αἰφνιδίως μία ἀκατάσχετος ἐπιθυμία νὰ ἴδῃ τὴν συνεκλόνισεν. Εἶχεν ἀνάγκην ἀμέσου βοηθείας, ἀτινὶ ἄλλως δὲν θὰ ἐσώζετο ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὁ κακοῦργος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πρὸς τοὺς συνενόχους του καὶ νὰ ζητῇ βοήθειαν. Ἀλλ' ἐκεῖνοι παρεστήσαν μετὰ φρίκης ἐντὸς τοῦ φρέατος.

— Παρατηρήσατε, ἀδελφοί μου, ἔλεγεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐντελῶς μηχανικῶς, τὸν ἔδηξαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη αἱ ἐχῖδναι. Ἰδὸν ἐνεργήσαμεν ταχέως ἕως νὰ ἐπιτύχῃ, μέχρι ὅτου φέρῃ ἐπάνω τὸ κιβώτιον. Δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ ὅταν ἀνέλθῃ καὶ τότε ἡμεῖς οἱ δύο θὰ μοιρασθῶμεν τὰ χρήματα.

Οὗτοι οἱ ἀπάνθρωποι ἐκεῖνοι κακοῦργοι ὑπελόγισαν ἐμπορικῶς τὴν ζωὴν τοῦ συντρόφου των.

Εἰς μάτην ὁ ἐντὸς τοῦ φρέατος ἐφώναζε πρὸς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὸ κιβώτιον. Εἰς μάτην ὕβριζεν αὐτούς. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ἀναρριχηθῇ. Ἐπειδὴ εἶδον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ των καὶ ἐπειδὴ ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνωνται ὑπὸ δέους ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν ἐξερχομένων ἐκ τοῦ φρέατος, οἱ δύο κακοῦργοι ἐστράφησαν καὶ ἀνεχώρησαν. Αἱ κραυγαὶ προσελκύουσι στρατιώτας καὶ ἄλλους, ἡ δὲ ὕπαρξις ἑνὸς νεκροῦ παιδίου ἐκεῖ πλησίον ἦτο λίαν ἐπιβαρυντικὴν γεγονὸς δι' αὐτούς. Οὕτω ἀπῆλθον καὶ ἐνέπεσον εἰς τὰς χεῖρας δωδεκάδος στρατιωτῶν!

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

ATLANTIC CITY

ΕΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΕΞΗΚΟΝΤΑ μιλίων νοτιανατολικῶς τῆς Φιλαδελφείας καὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἐξ μιλίων ἐκ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπάρχει ἡ ὡραιοτέρα καὶ ἐκτενεστέρα ἀμμώδης παραλία τοῦ Ἀτλαντικοῦ, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Abseconi Beach. Ἐπὶ τῆς παραλίας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν πρὸ τινων ἐτῶν ἐγνώριζον μόνον οἱ ἁλιεῖς τῶν ἀκτῶν τῆς Νέας Ἱερσέης, ἐγείρονται σήμερον τὰ μεγαλοπρεπέστερα ξενοδοχεῖα τῶν ἐν Ἀμερικῇ ξενοδοχείων, τὴν δὲ μικρὰν πολίχνην, ἥτις ἐχρησίμευεν ἄλλοτε ὡς ἁπλοῦς ναυαγοσωστικὸς σταθμὸς καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνεγερθῆ εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων φάρων, τῶν φωτιζόντων τὰς ἐπικινδύνους ἀκτὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀντικατέστησε σήμερον μία πόλις θαυμασία, ἐν πρότυπον πόλεως ἀνθρώπῳ καὶ ἀλμανικῶς προοδευούσης, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες μόνον ἐν Ἀμερικῇ ἱδρύονται. Ἡ Atlantic City ἢ Ἀτλαντικούπολις, ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον, κατοικεῖται μονίμως ὑπὸ τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδων κατοίκων, ἔχουσα σχολεῖα, ἐκκλησίας, Τραπέζας, ἐφημερίδας, συνδέσμους καὶ συλλόγους φιλολογικοὺς, θρησκευτικοὺς καὶ κοινωνικοὺς, ὡς ἄλλως τε ἔχουσιν ὅλαι αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ πάντα ταῦτα τῆς πραγματικῆς ἐπὶ τοῦ ἀμμώδους νησιδίου πόλεως δὲν ἐνδιαφέρουσι τὰς δεκάδας χιλιάδας τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅσον τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ ἐπὶ ἑκτάσεως δέκα σχεδὸν μιλίων ἀπλουμένη ὡραία καὶ μοναδικὴ ἀμμοδιό, ἐπὶ τῆς ὁποίας θραύονται μετὰ ῥυθμικοῦ φλοίσβου τὰ κύματα τοῦ γηραιοῦ καὶ ἀτέρμονος Ἀτλαντικοῦ, μὲ τὰς χιονώδεις αὐτῶν ἀφριζούσας κορυφάς.

Ἐπὶ τῆς μοναδικῆς ἐκείνης παραλίας Ἀμερικανοὶ κεφαλαιοῦχοι ἤγειραν διὰ μεγάλης δαπάνης ἀνεργομένης εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια δολλαρίων, μετὰ κόπου καὶ ἀμερικανικῆς ὑπομονῆς ὑπερπηδήσαντες προσκόμματα, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλους θὰ ἐφαίνοντο δυσυπέρβλητα, τὴν περιώνυμον ξυλίνην ἐξέδραν, τὴν ἐκτεινομένην κατὰ μῆκος τῆς παραλίας εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου μιλίων, καὶ τῆς ὁποίας ἀμυδρὰν μόνον ἰδέαν δίδουσιν αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες. Ἡ ἐξέδρα ἐκείνη, στηριζομένη ἐπὶ ξυλίνων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πασσάλων, ὠκοδομήθη ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀμμώδους παραλίας, κάτωθι δὲ αὐτῆς τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ εἰς πολλὰ μέρη θραύονται, οὕτως ὥστε πολλάκις (καὶ ἴδετε ἐν ὥρᾳ τρικυμίας) ὁ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας εὑρισκόμενος λούεται ἀπὸ τὰς ψεκάδας τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς κατὰ μῆκος τῆς ἐπίξτῆς ἀμμώδους παραλίας ἐκτεινομένης μεγαλοπρεποῦς ἐξέδρας, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι αἱ-

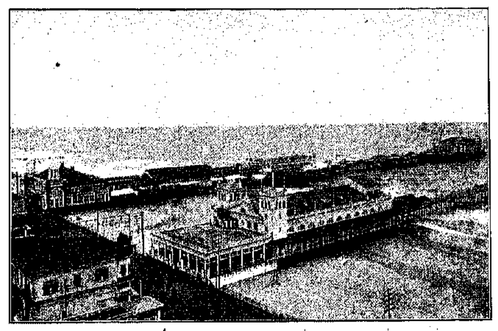

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΞΕΔΡΑΙ

τινες, ἀρχίζουσαι ἀπ' αὐτῆς, εἰσδύουσαι θαρραλέως εἰς αὐτὸν τὸν Ὠκεανόν, καὶ εἰς ἀπόστασιν οὐχὶ μικρὰν ἀπὸ τῆς παραλίας. Αἱ ἐξέδραι αὗται στηρίζονται, ἄλλαι μὲν ἐπὶ σιδηρῶν, ἄλλαι δὲ ἐπὶ ξυλίνων κασσάλων. Διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν ἐβαπανήθη πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποκαλεῖται The Million Dollar Pier.

Κατὰ μῆκος τῆς μεγάλης ἐξέδρας, ἢ ὀλίγον ὀπισθεν αὐτῆς, ἐγείρονται τὰ τεράστια πολυόροφα ξενοδοχεῖα, τὰ κλημμυρούμενα ὑπὸ ἐπισκεπτῶν καθ' ἁπάσας σχεδὸν τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ πολλῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἰδιόρρυθμος, ὡς ἄλλως τε εἶναι σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀμερικανικαὶ οἰκοδομαί, αἵτινες δὲν ἀκολουθοῦσιν ἕνα οἱονδήποτε ρυθμόν. Εἰς τὴν Atlantic City ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχιτέκτων ἔθεσε κυριολεκτικῶς «ἐ ρ ά μ ο ν» εἰς τὴν πάντοτε καλλιζουσαν φαντασίαν του, ἀναμίξας τὴν Βυζαντινὴν ἀρχιτεκτονικὴν μετὰ τῆς Κινεζικῆς, τὴν Ἀραβικὴν μετὰ τῆς Ἀναγεννήσεως, τὴν Ἰνδικὴν μὲ τὴν κλασικὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν. Μὴ ἀρκεσθεὶς δὲ εἰς ὅλα αὐτά, εἰς πολλὰ μέρη ἀνέμιξεν ὅλους ὁμοῦ τοὺς ῥυθμούς, καὶ κατεσκεύασε τερατώδη τινὰ ἐξωμβλώματα, ὡς εἶναι π. χ. τὸ τοῦ ξενοδοχείου Marborough–Blenheim, τοῦ ὁποίου τοὺς παραδόξους rococo πύργους βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς μίαν ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων. Ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, τῆς ἀπεράντου καὶ ἀτελειώτου, ἑκατοντάδες ἐκ ψάθας, (rattan), χειραμαξῶν, ὠθουμένων ὑπὸ μαύρων, φέρουσι τοὺς πανταχόθεν συρρέοντας ἐπισκέπτας, ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἀμερικῆς ἐρχομένους, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὴν ζωογόνον αὔραν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἀναπαυθῶσιν ἐπί τινας ἡμέρας ἐκ τοῦ ἐσπευσμένου, κοπιώδους, βιαστικοῦ, ἐξαντλητικοῦ βίου τῶν πόλεων. Τὰ τρίτροχα αὐτὰ φορεῖα εἶναι ἀναπαυτικώτατα καὶ, παραδόξως, οὐχὶ ἀκριβά, ἀφοῦ μόνον ἥμισυ δολλάριον λαμβάνει καθ' ὥραν ὡς τίμημα ὁ ἀσθμαῖνων μαῦρος δοτις, περιλυόμενος, ὁτὲ μὲν ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος, ὁτὲ δὲ ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ παραδειγματικῆς ὑπομονῆς ὠθεῖ τὸ φορεῖον, μὲ τὴν στωϊκότητα ἐκείνην, τὸ ἰδιαίτερον τοῦ μαύρου χαρακτηριστικόν.

Ἡ πρὸς τὰ ἔνδον πλευρὰ τῆς ἐξέδρας, καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, καλύπτεται ὑπὸ μονοῤῥόφων κατοστημάτων, κλάδων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὧν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἢ Φιλαδελφείᾳ ἐμπορικῶν οἴκων, εἰς αὐτὰ δὲ εὑρίσκει τις ὁπὸ τὰς τελευταίας περιστάσεις τουαλέτας διὰ κυρίας, μέχρι κεντημάτων ἐκ Συρίας. Πολλὰ ἐκ τῶν μικροκαταστημάτων ἀνήκουσιν εἰς Συρίους, Ἰνδοὺς ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν καὶ Ἰνδοὺς ἐκ τῶν Ἰθαγενῶν, Ἕλληνας, Ὀθωμανοὺς, Ἑλβετοὺς, Γερμανοὺς, ἐν γένει δὲ ἀντιπροσωπεύονται σχεδὸν ὅλαι αἱ Ἐθνικότητες τῆς Ὑφηλίου. Ἅπαντα σχεδὸν τὰ καταστήματα κάμουσι καλὰς ἐργασίας, πρὸ πάντων ὅταν ἡ ἐξέδρα ὑπερπληροῦται ἐπισκεπτῶν, ὅπως συνήθως συμβαίνει κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἢ φθινοπωρινὴν ἐποχή», τοῦτο δὲ ὅτι ἡ Atlantic City εἶναι μᾶλλον χειμερινὴ ἢ θερινὴ ἐξοχή.

Ἡ ῥυμοτομία τῆς πόλεως εἶναι ἡ συνήθης εἰς τὰς νέας ἀμερικανικὰς πόλεις, κανονικὴ καὶ μαθηματικὴ σχεδὸν διὰ τὴν ἀκριβείαν της. Αἱ λεωφόροι τὰς φέρουσιν ὅλαι τὰ ὀνόματα τῶν Πολιτειῶν καὶ καταλήγουσιν εἰς τὴν ἐξέδραν. Ἡ νέα συνοικία τῆς πόλεως, ἡ Chelsen, περιλαμβάνει καὶ τὰ ὡραιότερα μέγαρα, ἐνοικιαζόμενα εἰς τοὺς ἐπισκέπτας ἢ ἀνήκοντα εἰς πλουσίους τῆς Φιλαδελφείας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατοίκους, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία πόλις εἶναι σχεδὸν ἡ ἀποκλειστικὴ τῶν ἐξοχῶν. Καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς αὐτὰς κατοικίας, ἐκ τῶν ὁποίων πολλαὶ ἔχουσιν ἀξιώσεις εὐρωπαϊκῶν μεγάρων, ἐξακολουθεῖ ἡ αὐτὴ χαρακτηριστικὴ πολύμικτος ἀρχιτεκτονική, ὡς εἰς τὰ ἀκριβήματα ξενοδοχεῖα, ἥτις προσδίδει ἀλλόκοτον καὶ παράδοξον φυσιογνωμίαν εἰς τὴν πόλιν. Προδήλως ἀρέσκει εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς τὸ περίεργον, παράδοξον καὶ ἑτερογενὲς μίγμα τῶν διαφόρων ῥυθμῶν. καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως ἡ ὠκεανόπλικτος Atlantic City εἶναι ἀπαράμιλλος, ὡς ἐκ τούτου

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 20ὴν σελίδα).

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΚΑΙ ΕΞΕΔΡΑ

ΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΟΥΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΙΑΝ ΑΚΤΗΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΙΑ ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ

"MADAME SHERRY"

Το ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ Θέατρον ἀκόμη δὲν παρήγαγε τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν παγκόσμιον σκηνήν.

Εἶναι μάλιστα ζήτημα ἂν θὰ εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ εἴπῃ 'Αμερικανικὰ ἔργα εἰς ἄλλο μέρος ἐκτὸς τῆς 'Αμερικῆς, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ 'Αγγλία ὅπου ἔργα τοῦ Νέου Κόσμου ἀνεκδιδάσθησαν μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, καὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀναβιβάζωνται τακτικὰ καὶ νὰ ἐπιτυγχάνουν.

Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει μὲ τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα κυριαρχοῦν εἰς τὸ Θέατρον τῆς 'Αμερικῆς καὶ ἀποκομίζουν χρυσοῦς δολλαρίων θερισμούς.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ προτίμησις αὕτη τοῦ ἐδῶ κοινοῦ πρὸς τὰ ἐκ τοῦ Παλαιοῦ κόσμου ἔργα ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε πολλὰ 'Αμερικανικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ ὁμαλὰς περιστάσεις θὰ διεπροῦντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Νέας Υόρκης διὰ μίαν ὁλόκληρον ἢ καὶ περισσοτέρας θεατρικὰς περιόδους, ἐφυγαδεύθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κατόπιν περιωρισμένου ἀριθμοῦ παραστάσεων ἐν τῇ Μητροπόλει.

Τὰ ἔργα αὐτὰ ἦσαν κυρίως Vaudevilles, ἤ ὅπως θὰ ἐλέγαμεν καλλίτερα κωμειδύλλια. Ἐδῶ χρειάζεται κάποια ἐξήγησις τοῦ ὅρου. Οἱ 'Αμερικανοὶ ὅταν λέγουν Vaudeville, ἐννοοῦν παραστάσεις ποικιλιῶν, ἀπομακρυνόμενοι ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν οἱ Γάλλοι δίδουν εἰς τὴν ἰδίαν λέξιν. Τὸ 'Αμερικανικὸν ὅμως κωμειδύλλιον εἶναι εἶδος ὀπερέττας μὲ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ἰδιαίτερα τὰ ὁποῖα συγκαταλέγουν τὸ θεατρικὸν τοῦτο εἶδος μεταξὺ τῶν ἐπιθεωρήσεων. Εἶναι δημοφιλέστατα ἐν τούτοις αὐτὰ τὰ κωμειδύλλια τὰ ὁποῖα παρισταινόμενα μὲ πλούτον ἀνειρώδη τραβοῦν τοὺς περισσοτέρους θεατάς, ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔργον.

Τὰ ἔργα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπεῖ τὸ πλεῖστον εἶναι 'Αμερικανικῆς ἐμπνεύσεως καὶ παραγωγῆς, ἔχουν μουσικὴν πεταχτήν, χοροὺς θεαματικούς, λογοπαίγνια μὲ ἔνίοτε πολὺ χιοῦμορ, ἐν τῷ συνόλῳ των δὲ ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο.

Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα ἔχουν ἕνα τρομερὸν ἀντίπαλον, καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ βιεννέζικη ὀπερέττα καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὰ Παριανὰ creations, ὅσα δηλαδὴ ἐπιτρέπει ἡ ἀστυνομία οὖσα πολὺ αὐστηρὰ εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ ἐδῶ.

Διὰ νὰ μὴ ἀνατρέξωμεν εἰς ἀπώτερον παρελθόν, θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ ἔργα τῆς τελευταίας τριετίας τὰ ὁποῖα ἐσημείωσαν μεγάλας καὶ ἀποφασιστικὰς ἐπιτυχίας.

Τὸ Walzentraum καὶ Die Lustige Witwe ἐγκλιματισθέντα καὶ πολιτογραφηθέντα ὡς Waltz Dream καὶ Merry Widow ἐσημείωσαν θρίαμβον τοιοῦτον, ὥστε ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ καθαρῶς 'Αμερικανικὰ ὠχρίασαν ἐμπρὸς τῶν δύο ὀπερετῶν τῆς Βιέννης.

Πέρυσι ἦτο ἡ σειρὰ τῆς Dollar Prinzessin. Ἔφετος ἦτο τῆς Madame Sherry.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ὀπερέττα, ἥτις παίζεται ἀπὸ τεσσάρων ἤδη μηνῶν εἰς New Amsterdam Theatre μὲ τάσεις νὰ παιχθῇ καὶ καθ' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον, δὲν ἔχει τὸ βαιμονιῶδες ἐπίσης τὸ ὁποῖον μᾶς παρουσίασαν τὸ ἀνειρώδες «Βάλς», ἡ «Εὔθυμος χήρα» καὶ ἡ «Πριγκήπισσα τῶν Δολλαρίων», ἴσως ὅμως τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλου ἐξαμερικανισμοῦ τὸν ὁποῖον ὑπέστη ἡ ὀπερέττα αὕτη, ἀναβιβασθεῖσα εἰς τὴν Νέαν Υόρκην.

Ἔχει ὅμως μίαν λεπτότητα εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν μουσικήν της, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εὕρισκε κανεὶς εἰς τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα προαναφέραμεν. Καὶ αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ μεγαλίτερος λόγος μιᾶς ἐπιτυχίας ἐπισκιασμένης σήμερον κάθε ἄλλην τοῦ εἴδους της εἰς τὴν Νέαν Υόρκην.

Νοστιμωτάτη εἶναι ἡ ὑπόθεσις, τῆς «Madame Sherry».

Κάποιος καλλιτέχνης Νεοϋορκέζος, δίδων σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ μαθήματα αἰσθητικοῦ χοροῦ, εἶναι ἐρωτευμένος μὲ μίαν χορεύτριαν τὴν ὁποίαν ζηλεύει φοβερά. Ἔχει τοὺς λόγους της αὐτὴ ἡ ζήλεια, διότι καὶ κάποιος ἄλλος 'Αμερικανός, Νοτιοαμερικανός, μάλιστα καὶ υἱὸς τοῦ Προέδρου τῆς Βενεζουέλας, τριγυρίζει ὡσαύτως τὴν αὐτὴν χορεύτριαν, περιφρονῶν χάριν αὐτῆς μίαν ἐλκυστικωτάτην ἀλλὰ καὶ ἐνάτκητικὴν Ἰσπανίδα.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς περιπλοκῆς εὑρίσκονται αἱ σχέσεις τῶν ἀνωτέρω, ὅτε καταφθάνει πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ καλλιτέχνου εἰς θεῖός του ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἀρχαιολόγος τὸ ἐπάγγελμα καὶ εἰδικὸς πραγματογνώμων Ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων. Ὁ θεῖος κάμνει τὸ ταξείδι διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν 'Αμερικὴν καὶ τὸν ἀνεψιόν, φέρε δὲ μαζί του μίαν ἀνεψιάν του ἄρτι ἀποφοιτήσασαν τοῦ σχολείου τῶν καλογραιῶν. Καὶ οἱ δύο ταξειδεύουν μὲ τὴν ἰδιόκτητον θαλαμηγὸν τοῦ γέροντος θείου, ἥτις εἶναι ἠγκυροβολημένη εἰς τὸν Χώδσωνα ἀπέναντι τῆς Νέας Υόρκης.

Ἡ ἄφιξις τοῦ θείου, διαρκοῦντος τοῦ μπερδέματος τῶν σεων ἀνεψιοῦ, ἐρωμένης, Νοτιοαμερικανοῦ καὶ Ἰσπανίδος, πλήρη κυκεῶνα. Ὁ ἀνεψιὸς διὰ νὰ δικαιολογήσῃ εἰς τὴν παρουσίαν τόσων χορευτριῶν εἰς τὸ σπίτι του εὑρίσκ μόνην διέξοδον καὶ αὐτὴ εἶναι νὰ παρουσιασθῇ ὡς νυμφευ Νύμφη ὅμως δὲν εὑρίσκεται μέχρις ὅτου ἡ σύζυγος τοῦ θείου ροῦ τοῦ σπιτιοῦ, μία ἀγγλίαγγος καὶ δεσποτικὴ Ἰρλανδή, ται νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Sherry ἀπέναντι τοῦ γου χρηματικῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῇ συγκαταθέσει τοῦ θείου.

ΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΠΡΑΞΙΣ Α'.

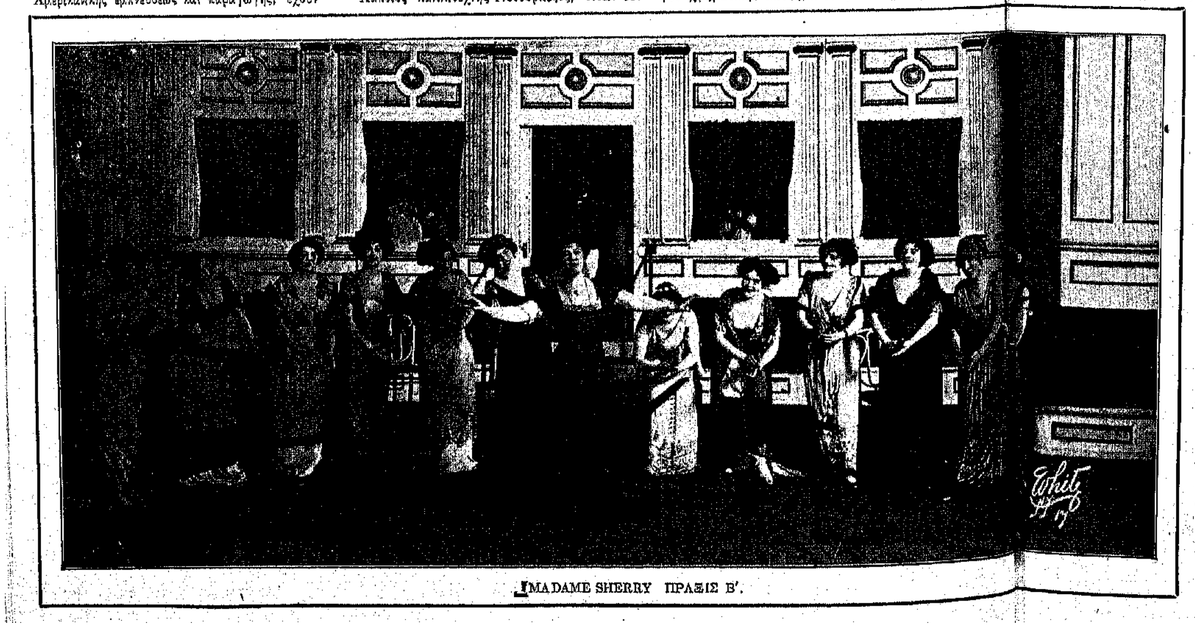

MADAME SHERRY ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Ἡ ἀφίξις τοῦ θείου, διαρκοῦντος τοῦ μπερδέματος τῶν σεων ἀνεψιοῦ, ἐρωμένης, Νοτιοαμερικανοῦ καὶ Ἰσπανίδος, πλήρη κυκεῶνα. Ὁ ἀνεψιὸς διὰ νὰ δικαιολογήσῃ εἰς τὴν παρουσίαν τόσων χορευτριῶν εἰς τὸ σπίτι του εὑρίσκ μόνην διέξοδον καὶ αὐτὴ εἶναι νὰ παρουσιασθῇ ὡς νυμφευ Νύμφη ὅμως δὲν εὑρίσκεται μέχρις ὅτου ἡ σύζυγος τοῦ θείου ροῦ τοῦ σπιτιοῦ, μία ἀγγλίαγγος καὶ δεσποτικὴ Ἰρλανδή, ται νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Sherry ἀπέναντι τοῦ γου χρηματικῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῇ συγκαταθέσει τοῦ θείου.

Τρεῖς πράξεις σπαρταριστῶν ἐπεισοδίων καταλήγουν εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἐξ αὐτῶν ἡ πρώτη λαμβάνει χώραν εἰς τὸ οἴκημα τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου τῆς Νέας Υόρκης, ὅπου διὰ πρώτην φορὰν ἀντικρύζομεν τὰς χορευτρίας του.

Εἰς αὐτὴν τὴν πρᾶξιν γίνεται ἡ συνάντησις μεταξὺ τοῦ νεαροῦ Sherry καὶ τῆς χαριτωμένης ἐξαδέλφης του, ἣν φέρει ἐξ ἀγγλίας ἡ κυρία Sherry ἀφοῦ ἀναβιβασθῇ εἰς τὴν σκηνὴν τῶν θεάτρων τοῦ Broadway.

Τὸ κλειδὶ ἐν τούτοις τῆς ὅλης μουσικῆς τῆς «Madame Sherry» ἔγκειται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς πρώτης πράξεως. Εἶναι τὸ κομμάτι τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὸν Ἑλληνικὸν πλαστικὸν χορὸν καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τοὺς στίχους «Every Little movement». Εἶναι ἕνα ἀριστουργηματάκι αὐτὸ τὸ μικρὸ τραγουδάκι τῆς πρώτης πράξεως, τὸ ὁποῖον ἀναφαίνεται καὶ εἰς τὰς δύο ἄλλας, τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς ψιθυρίσματα καὶ τερτέττο.

Ὅταν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν ἤχων προσαρμόζεται θαυμασίως ἡ ἁρμονία τῶν πλαστικῶν κινήσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχαίου χοροῦ, τότε βλέπει κανεὶς διατί εἰς ἕνα Ἕλληνα ἕνα τοιοῦτον ἔργον δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ ἀρέσῃ.

Ὁ Ἑλληνικὸς χορός, ὅστις σήμερον ἔχει κατακτήσει τὴν παγκόσμιον σκηνήν, δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὸ σύγχρονον 'Αμερικανικὸν Θέατρον, ἐνῷ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ὅπως κυριαρχήσῃ.

Δὲν στερεῖται ὡραίων καὶ παραστατικῶν σωμάτων τὸ 'Αμερικανικὸν Θέατρον. Καὶ μίαν ἰδέαν αὐτῶν δύναται νὰ λάβῃ ἐκείνος ὅστις θὰ ρίψῃ ἕνα βλέμμα εἰς τὰς δημοσιευομένας δύο φωτογραφίας ἐκ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας πράξεως τῆς «Madame Sherry». Ἡ ἐπάνω εἰκὼν εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη ἥτις παριστᾷ τὸν Ἑλληνικὸν χορόν. Ἡ κάτω παρουσιάζει τὴν Ἰρλανδὴν θυρωρὸν τὴν «Madame Sherry», τραγουδοῦσαν ἕνα 'Αμερικανικὸ τραγουδάκι τῇ συνοδείᾳ ὅλου τοῦ χοροῦ.

Εἶναι ὅλως διόλου περιττὸν νὰ τονισθῇ ὅτι ἀπὸ σκηνικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως βεστιαρίου τὸ ἔργον εἶναι πλουσιώτατον. Ἄλλως τε εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ πολυτέλεια τοῦ 'Αμερικανικοῦ Θεάτρου εἶναι ὀνειρώδης.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν γίνεται διάκρισις μεταξὺ τῶν διαφόρων θεάτρων τῆς Νέας Υόρκης. Ἅλα ἀναβιβάζουν τὰ ἔργα των μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ μὲ μεγάλην προσοχήν. Ἡ σκηνοθεσία καὶ τὸ βεστιάριον ἐδῶ παίζουν ρόλον σπουδαιότατον, τὸν ὁποῖον εἰς πολλὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης οἱ θεατρῶναι δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσουν.

Ἐν ἄλλο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει λαμπρὰν ἐντύπωσιν εἰς ὅλα τὰ 'Αμερικανικὰ Θέατρα εἶναι ἡ φυσικότης μὲ τὴν ὁποίαν οἱ διάφοροι ἠθοποιοί, διακρεκεῖς καὶ μή, ἀποδίδουν τοὺς ρόλους των.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παίζουν ἁπλᾶ μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ πραγματικὴν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ὑποδύονται, καὶ μὲ τὴν εἰλικρινῆ διάθεσιν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν θεατήν. Τὴν δυσκολίαν τοῦ πράγματος τούτου εἶναι εὔκολον νὰ ἀντιληφθῇ τις, ὅταν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἂν ἐπιτυχὲν ἔργον εἰμπορεῖ νὰ παίζηται συνεχῶς ἑκάστην ἑσπέραν, δὶς δὲ τῆς ἑβδομάδος τὴν Τετάρτην καὶ Σάββατον εἰς τὰς ἀπογευματινάς, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐπὶ ἓν ἢ δύο ἔτη, πολλάκις. Λοιπὸν ἀρκεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσον ἕνα ἔργον, παιζόμενον συνεχῶς, γίνεται βαρετὸν εἰς τὸν παίζοντα διὰ ν' ἀντιληφθῇ πόσον καλοὶ ἠθοποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἰς κάθε παράστασιν τοῦ δίδουν νέον ζωήν...

Δύο καλλιτέχναις πρώτιστης γραμμῆς παρουσιάζει ἡ «Madame Sherry». Πρώτη εἶναι ἡ Miss Lina Abarbanell, ἥτις παίζει τὸ πρόσωπον τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ γέροντος ἀρχαιολόγου καὶ κατόπιν γίνεται ἡ ἀληθινὴ Madame Sherry, καὶ δεύτερος εἶναι ὁ κ. Ralph Hertz, Ἄγγλος τὴν καταγωγήν, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μᾶλλον μορφωμένους ἠθοποιούς, ὅστις παίζει τὸν ρόλον τοῦ ἀρχαιοδίφου.

Καὶ οἱ δύο καλλιτέχναι εἶναι ἀντάξιοι τῆς ἡμέρας των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δικαιολογεῖ διατί τὸ εὔμορφον ἔργον, ἀφοῦ ἐπαίχθη ἐπὶ τετράμηνον, ἐξακολουθεῖ κάθε ἑσπέραν νὰ τραβᾷ κόσμον εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Νέου Ἀμστερδαμ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τὰ ἄλλα θέατρα ὑστεροῦν εἰς δόξαν. Καὶ ἀπέδειξις ὅτι κάθε βράδυ τὰ βλέπει κανεὶς κατάμεστα ἀπὸ κόσμον, ἀκριβοπληρώνοντα διὰ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν τοῦ πνεύματος, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ Δῆμος Ἀθηναίων παρέχει δωρεὰν εἰς τοὺς πολίτας του.

Ἐν τούτοις λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς τελειότητος τῶν θεάτρων, τοῦ πλούτου τῶν παραστάσεων καὶ τῆς ἐπιμελείας μεθ' ἧς ἀναβιβάζεται καὶ τὸ μικρότερον ἀκόμη ἔργον εἰς τὴν 'Αμερικανικὴν σκηνήν ἡ τιμὴ τῶν δύο δολλαρίων, δι' ἓν κάθισμα πλατείας, δὲν εἶναι μεγάλη.

ΤΟ ΜΕΞΙΚΟΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ ΤΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΙΝΔΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ Βόρειον Ἀμερικὴν οἱ Ἰνδοὶ ἀποτελοῦν τώρα μᾶλλον ζωντανὸν παλαιοντολικὸν λείψανον, παρὰ λαόν. Μεταξὺ ἑκατὸν ἑκατομμυρίων πληθυσμοῦ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, μόλις τρεῖς ἑκατοντάδες χιλιάδων φέρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀρχαγόνων κατοίκων τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ αὐτοὶ δὲ ἔχουν ἀποβάλη κατὰ μέγα μέρος τὰς ἕξεις τῆς φυλῆς των καὶ ζῶσιν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου καὶ διὰ τοῦ ἱδρώτος τοῦ προσώπου των. Οἱ συνεχεῖς κατ' αὐτῶν πόλεμοι, τοὺς ὁποίους προεκάλουν οἱ ἴδιοι, ἐκπρεπόμενοι εἰς ἐπιδρομὰς καὶ ὁρμὰς, ἐπήνεγκαν τὴν ἐξολόθρευσίν των καὶ τὴν παντελῆ ὑποταγὴν τῶν ἐλαχίστων λειψάνων τοῦ ἀρχικοῦ πληθυσμοῦ των εἰς τὸν νόμον, ἓν τινι δὲ μέτρῳ καὶ εἰς τὸν πολιτισμόν. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον εἰς τὴν Νότιον καὶ τὴν Κεντρῴαν Ἀμερικήν. Ἡ λαογραφία τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τῶν Νοτίων συνόρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μέχρι τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, παρουσιάζει ἐντελῶς διαφορετικὴν ὄψιν. Ἐκεῖ οἱ Ἰνδοὶ ζῶσιν ὡς λαός, νεμόμενοι τὴν χώραν των ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἐπηλύδων, περιπλέον δὲ συνετέλεσαν καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν νέων λαῶν διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀναμίξεως. Μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Δημοκρατιῶν τῆς Κεντρῴας καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς εἶναι, ὡς γνωσόν, προϊὸν τῆς ἀναμίξεως τῶν Ἰνδῶν μετὰ τῶν ἐξ Εὐρώπης ἐλθόντων λευκῶν καὶ τῶν ἐξ Ἀφρικῆς κομισθέντων ὑπὸ τῶν δουλεμπόρων Μαύρων. Οἱ Λατῖνοι ἀποικοι, δημοκρατικώτεροι τῶν Ἀγγλοσαξώνων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἐλλείψει ἀρκετῶν ὁμοιοχρώμων καὶ ὁμοφύλων γυναικῶν, ἔλυσαν τὸ συζυγικὸν ζήτημα ἐπιμιξίαις, δεχθέντες ὡς συζύγους τὰς θυγατέρας τῶν χαλκοχρόων Ἰθαγενῶν καὶ τῶν μαύρων δούλων των. Ἀρκετὰ μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Δημοκρατιῶν τούτων ἀπετελέσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἴτε ἕνεκα τῆς ἀγχιστείας ταύτης μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν λευκῶν εἴτε δι' ἄλλον τινὰ λόγον, οἱ λευκοὶ ἐφείσθησαν τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφθόνων εἰς τὰς Δημοκρατίας τῆς Κεντρῴας καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἐλευθεροι νὰ αὐξάνωνται καὶ νὰ πληθύνωνται καθ' ὃ ἔχουσι παρὰ Θεοῦ δικαίωμα καὶ νὰ ζῶσι κατὰ βούλησιν, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον ἡ βούλησίς των δὲν θίγει τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων κατοίκων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι ὑπερτεροῦν μεγάλως τοὺς ὁμοφύλους των τῆς Βορείου Ἀμερικῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἡμερότητα, ὁπωσδήποτε ὅμως ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία των συντείνουν ἐπισθητότατα εἰς τὴν πάντοτε ἔκκτον καὶ ὁμιχλώδη πολιτικὴν κατάστασιν τῶν Λατινικῶν Δημοκρατιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ πλέον ἀνυπόκριτοι ἐκ τῶν Ἰνδῶν τούτων ἦσαν μέχρι πρό τινων ἐτῶν οἱ τοῦ Μεξικοῦ. Ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις διεξῆγεν ἐπὶ δεκαετηρίδας ὅλας διαρκεῖς πολέμους κατὰ τῶν ἀνυποκρίτων Ἰθαγενῶν, δαπανῶσα ἑκατομμύρια δολλαρίων καὶ μὴ κατορθώνουσα νὰ τοὺς καθησυχάσῃ. Μόλις ὑπετάσσετο μία Ἰνδικὴ φυλὴ ἐξηγείρετο ἄλλη φυλὴ κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν κατοίκων, σφάζουσα, πυροκαύουσα καὶ λεηλατοῦσα. Οἱ Ἰνδοὶ κατεῖχοντο ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ χώρα ἦτο ἰδική των καὶ οἱ λευκοὶ κάτοικοι ὤφειλον νὰ εἶναι εἶδος δουλοπαροίκων εἰς τὸ Μεξικόν, καλλιεργοῦντες τοὺς ἀγροὺς των καὶ βόσκοντες τὰ ποίμνιά των χάριν τῶν Ἰθαγενῶν κατοίκων. Περὶ κυβερνήσεως καὶ νόμων οὔτε νὰ ἀκούσωσιν ἤθελον.

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΙ

Ὅταν ὁ κυβερνητικὸς στρατὸς τοὺς ἐνίκα καὶ τοὺς ἠνάγκαζεν εἰς ὑποταγήν, ὑπέγραφον συνθήκην εἰρήνης, ἐλάμβανον πρὸς ἀμοιβὴν καὶ καθησύχασιν παρὰ τῆς κυβερνήσεως γαίας, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, σπόρους καὶ τράφημα ἀκόμη, καὶ μετὰ πάροδον χρόνου τινὸς ἐξηγείροντο πάλιν διὰ νὰ ἀνανεώσουν διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου τὰς ζωοτροφικὰς προμηθείας των. Οἱ μικροὶ πόλεμοι ἔμενε ἐξῆντλησαν τὰς πλείστας φυλὰς καὶ ἐκαμψαν τὴν ἀκληροτραχηλίαν των, ἐπὶ τέλους δὲ ἔμεινε μία μόνον φυλὴ ἀνυπότακτος, ἐξακολουθοῦσα μετὰ τὴν ὑποταγὴν τῶν ἄλλων νὰ μὴ ἀναγωρεῖῃ τὸ κῦρος τῆς κυβερνήσεως καὶ τοὺς τίτλους τῶν λευκῶν κατοίκων ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν των. Ἀλλὰ καὶ ἡ φυλὴ αὕτη ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ὑποταχθῇ πρὸ τεσσάρων καὶ πλέον ἐτῶν, ἀποδεκατισθεῖσα ἐκ τῶν συνεχῶν πολέμων καὶ τῆς πείνης, ἔκτοτε δὲ κομμία ἄλλη ἰνδικὴ φυλὴ δὲν ἀπετόλμησε νὰ διαταράξῃ τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην τοῦ Μεξικοῦ.

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς ταύτης κατάγουν—διότι τώρα δὲν κατοικοῦσι πλέον—παρὰ τὸν ποταμὸν Γιάκουί, τοῦ ὁποίου ἔφερον καὶ τὸ ὄνομα. Ἡ ἱστορία τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῆς τελικῆς ὑποταγῆς τῶν Γιάκουί εἶναι εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσα. Ἡ ὑποταγὴ των ἐσημείωσε τὴν λῆξιν ἑνὸς πολέμου, ὁ ὁποῖος ἦτο πόλεμος τοῦ αὐτόχθονος κατὰ τοῦ ἐπήλυδος, τῆς ἀγριότητος κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ρωμανικῆς φυσικότητος κατὰ τῆς πειθῆς εὐταξίας. Οἱ Γιάκουί, οἱ ἀετοὶ τῶν ἀποκρήμνων βουνῶν, οἱ κατερχόμενοι μόνον πρὸς ἄγρευσιν λείας ἀπὸ τὰς νεφελοπήκτους κατοικίας των εἰς τὴν πεδινὴν χώραν, ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀφήσουν διὰ παντὸς τὰ ὄρη καὶ τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμά των καὶ νὰ γείνουν ἁπλοῖ γεωργοί, ἀποζῶντες ἐκ τῆς ἐργασίας των. Μόλις ἑκατὸν Γιάκουί ἀπέμειναν τώρα εἰς τὰ προσφιλῆ των βουνά, διαφεύγοντες τὰς χεῖρας τῶν Μεξικανικῶν ἀρχῶν καὶ ζῶντες μακρὰν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ νόμου.

Εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον τῶν ἐπαναστάσεων τῶν Γιάκουί ἔδωκαν ἀφορμὴν ἐσωτερικαὶ διενέξεις μεταξὺ τῆς Ἰνδικῆς ταύτης φυλῆς. Τὸ σύνθημα τῶν ἐπαναστάσεων, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ ἑπτὰ καὶ ἓν ἔτη, ἐδόθη τῷ 1885, ὅτε ἡτο ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς ὁ πανίσχυρος Κατζέμε. Εἰς ἐκ τῶν ὑπαρχηγῶν τῆς φυλῆς, ὀνόματι Λορέτο Μολίνα, ἀποκτήσας διὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων του μεγάλην δημοτικότητα μεταξὺ τῶν Γιάκουί, ἐοχημάτισε φατρίαν καὶ παρεσκεύασεν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του, ὅπως ὑφαρπάσῃ τὴν ἀρχηγίαν. Ὁ Κατζέμε ὅμως δὲν ἐκοιμᾶτο. Μόλις ἐφάνησαν τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς κυοφορουμένης ἐπαναστάσεως συνέλαβε τὸν Μολίνα καὶ τοὺς πολυαρίθμους υἱούς του καὶ ἐξώρισεν αὐτοὺς πέραν τῆς χώρας τῶν Γιάκουί, σφετεριαθεὶς τὴν περιουσίαν των. Οἱ ἐξόριστοι εὐπατρίδαι Ἰνδοὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν πόλιν Γκουάϋμας, κειμένην εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ Μεξικοῦ παρὰ τὸν κόλπον τῆς Καλιφορνίας. Ἀπὸ ἐκεῖ ἤλθον εἰς συνεννόησιν μὲ τοὺς ὁπαδούς των, καὶ μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Κατζέμε πρὸς τιμωρίαν του καὶ ἀνάκτησιν τῆς ἀρπαγείσης περιουσίας των. Μὶαν νύκτα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1885 τριάκοντα βαρέως ὁπλισμένοι ὁπαδοὶ τοῦ Μολίνα εἰσῆλθον εἰς τὴν πολίχνην Γκουαμούχλι, ὅπου κατῴκει ὁ Κατζέμε μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἐκυρίευσαν τὴν οἰκίαν του. Ὁ Κατζέμε δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ. Τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του διεσώθησαν ἀπὸ τὸν φλογῶν διὰ νὰ σφαγῶσιν ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μολίνα. Βιδοποιηθεὶς περὶ τὸν λαιμὸν τῶν χώραν ὁ Κατζέμε ἔσπευσεν εἰς τὴν πόλιν του καὶ μαθὼν ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς εἶχον φύγει ἐτράπη πρὸς καταδίωξίν των μὲ ὅλους τοὺς ὑπαρχηγοὺς του καὶ τοὺς ἄλλους πολεμιστὰς τῆς φυλῆς. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Μολίνα εἶχον καταφύγῃ εἰς τὴν πόλιν Μάγιο, κειμένην παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν τοῦ Μεξικοῦ. Ὁ Κατζέμε, κατασθὼν αὐτούς, ἐφθασεν ἐκεῖ μὲ τοὺς πολεμιστάς του καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Μεξικανοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως τὴν παράδοσιν τῶν ἐγκλείστων ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ὁ διοικητὴς ὅμως περιεφρόνησε τὰς ἀπειλὰς τοῦ Κατζέμε καὶ οὔτε κἂν ἀπαντήσεως ἠξίωσεν αὐτόν. Οἱ Γιάκουί ἐπυρπόλησαν τότε εἴκοσι διαπορθμευτικὰ ἀτμοκίνητα πλοιάρια, τὰ ὁποῖα εἶχον καταρθώσει νὰ κυριεύσωσι ἅμα τῇ ἀρίξει των ἐξωθεν τῆς Μάγιο καὶ ἐπελήφθησαν τῆς ὁρμῶσεως καὶ λεηλασίας τῶν πέριξ ἀγρῶν καὶ ἀγροτικῶν συνοικισμῶν.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τῶν Γιάκουί ἔλαβεν οὐδαμορφὴν ἐπαναστάσεως κατὰ τῆς κυβερνήσεως. Ἔκτοτε μέχρι τοῦ 1906 ἡ κυβέρνησις εὑρίσκετο εἰς διαρκῆ σχεδὸν πόλεμον κατὰ τῶν Γιάκουί. Ἡ ἧττα καὶ ἡ ὑποταγὴ τῶν ἀτιθάσσων Ἰνδῶν μεθ' ἑκάστην ἐπανάστασιν ἐσήμαινον ἁπλῆν ἀνακωχήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξεφρήγνυτο νέα ἐπανάστασις. Αἱ δαπάναι εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς κυβερνήσεως τοῦ Μεξικοῦ πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου τούτου ἀνῆλθον εἰς ἑκατομμύρια δολλάρια. Μεθ' ἑκάστην ἥτταν των οἱ Γιάκουί ἐλάμβανον παρὰ τῆς κυβερνήσεως ὅπως ἡσυχάσωσι καὶ ὑποταχθῶσιν ὁριστικῶς τρόφιμα, δημοσίας γαίας, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, σπόρους, ὀκοζύγια καὶ ἄλλα κατοικίδια ζῷα, μόλις ὅμως παρήρχοντο ὀλίγοι μῆνες ἐπανεστάνουν ἐκ νέου καὶ ἐκήρυττον τὸν πόλεμον κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ κατὰ τῶν ἀτυχῶν γεωργῶν τῆς κοιλάδος τοῦ ποταμοῦ Γιάκουί.

Ὁσάκις οἱ Γιάκουί ἀντιπαρεσκάσσοντο πρὸς τὴν στρατὸν καὶ συνήπτον μάχην, ὁ στρατὸς ἐξήρχετο νικητής. Ὁσάκις ὅμως ἀποφεύγοντες τὰς μεγάλας μάχας συνήπτον ἀψιμαχίας μόνον πρὸς τὴν κυβερνητικὸν στρατόν, ἐπιπίπτοντες ἐξ ἀνέδρας κατ' αὐτοῦ, ἡ νίκη των ἦτο ἐξησφαλισμένη καὶ αἱ ἀπώλειαι τοῦ στρατοῦ ἦσαν μέγισται, διότι οἱ Γιάκουί εἰς τὸν κλεπτοπόλεμον εἶναι ἀκαρίμιλλοι. Οἱ ἀνυπότακτοι οὗτοι Ἰνδοὶ ἐκαυχῶντο κολλάκις ὅτι ἂν ἡ κυβέρνησις ἤθελε νὰ τοὺς ὑποτάξῃ ἔπρεπε νὰ ἀποστείλῃ δύο στρατιώτας τοὐλάχιστον δ' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν. Ὁ στρατηγὸς Τόρρες ἠναγκάσθη ποτὲ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ὁρθὴν τὴν δήλωσιν ταύτην τῶν Γιάκουί ὅταν ἀπεστάλη πρὸς ὑποταγὴν των μὲ 7,000 στρατιώτας, ἀποστείλας τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν τὰ πιλίκια τῶν στρατιωτῶν του καὶ ζητήσας νὰ τὰ γεμίσῃ μὲ ἄνδρας ἡ κυβέρνησις καὶ νὰ τὰ στείλῃ ὀπίσω.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐπανάστασιν των κατὰ τῆς κυβερνήσεως, ἣν ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, οἱ Γιάκουί ἡττήθησαν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἀγγέλου Μαρτινέζ, ὁ ὁποῖος ἠχμαλώτισε διακίλιους ἐξ αὐτῶν, καὶ ὑπετάγησαν εἰς τὴν κυβέρνησιν, ὑποσχεθέντες νὰ μὴ διαταράξῃ πλέον τὴν εἰρήνην. Μετὰ ἕνα ὅμως μῆνα, ἀφοῦ ἔλαβον παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὰς νενομισμένας ἀμοιβὰς διὰ τὴν ὑποταγήν των, ἐπανεστάσησαν ἐκ νέου ἄλως ἀπροσδοκήτως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς. Ἐπηκολούθησαν τότε σφαγαὶ καὶ λεηλασίαι εἰς διάφορα μέρη τῆς ὀρεινῆς Σονόρας, εἰς τὰ βουνὰ τῆς ὁποίας ἐνεφώλευον οἱ ἀτίθασσοι Γιάκουί μὲ τὸν αἰμοχαρῆ ἀρχηγὸν των Κατζέμε. Χίλοι καὶ πεντακόσιοι Ἰνδοὶ πολεμισταὶ ἐνέσκειραν τὸν τρόμον καὶ τὴν φρίκην εἰς τὰ πεδινὰ μέρη τῆς Σονόρας, ὅπου οἱ Μεξικανοὶ γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι κατεγίνοντο ἀνυπόπτως εἰς τὰ ἐρίγηκά των ἔργα. Ἐπὶ τέλους ὅμως ὁ στρατηγὸς Τόρρες, ἐνισχυθεὶς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ὡς περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, κατώρθωσε νὰ διασκάσῃ καὶ διασκορπίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Κατζέμε καὶ νὰ διακόψῃ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν διαφόρων σωμάτων τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἠναγκάσθησαν τότε νὰ ἀφήσουν τὴν πεδινὴν χώραν καὶ νὰ ἀποσυρθῶσιν εἰς τὰ ὄρη Μπακατέτε. Εἰς τοὺς κρημνοὺς τῶν ὀρέων τούτων εἰς Γιάκουί ἠδύνατο νὰ ἀποκρούσῃ δέκα καὶ εἴκοσι στρατιώτας. Μὲ τὴν ἀπόσυρσιν τῶν Γιάκουί ἐκ τῆς πεδινῆς χώρας εἰς τὰ ὄρη ὁ πόλεμος δὲν ἔπαυσεν, ἀλλ' ἤλλαξεν ἁπλῶς μορφήν, μεταβληθεὶς εἰς κλεπτοπόλεμον, συνοδευόμενον μὲ ληστρικὰς ἐπιδρομάς. Ὅσον τὰ τρόφιμα τῶν ἐπαναστατῶν ἐτελείωνον, κατήρχοντο εἰς τὴν πεδιάδα λῃστρικαὶ συμμορίαι, αἱ ὁποῖαι ἐπέπιπτον ἐν καιρῷ νυκτὸς κατὰ τῶν ἀπροστατεύτων «χασιενδάων», ὡς λέγονται οἱ ἀγροὶ εἰς τὸ Μεξικόν, καὶ ἀπῆγον εἰς τὰ ὄρη τὰς ἐσοδείας, τὰς ζωοτροφίας καὶ τὰ ποίμνια τῶν ἀγροτῶν. Ὅσοι ἐκ τῶν Γιάκουί δὲν εἶχον ἐπαναστατήσει, προτιμήσαντες τὴν εἰρήνην καὶ τὰ γεωργικὰ ἔργα, ἐβοήθουν κρυφίως τοὺς ἐπαναστάτας ὁμοφύλους των, ἀποστέλλοντες εἰς αὐτοὺς ζωοτροφίας καὶ πολεμεφόδια. Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ ἀποδεῖ τοῦ τρομεροῦ Κατζέμε ἐπετύγχανον εἰς τὰς ληστρικάς των ἐπιχειρήσεις, ἐπὶ τοσοῦτον ἐνισχύοντο διὰ νέων προσηλύτων ἐκ τῆς πεδινῆς χώρας, ἀφηνόντων τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ μεταλλεῖα, ὅπου ἐκέρδιζον διὰ τῆς ἐργασίας τὸν ἄρτον των, καὶ ἀναλαμβανόντων τὸ τουφέκιον, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐξησφάλιζεν εὐκολώτερον βιοπορισμόν. Πολλοὶ ἄλλοι Γιάκουί, μὴ ἐνωθέντες μετὰ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Κατζέμε, διέθεσαν τὰ σύνορα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὁπόθεν, ἐργαζόμενοι εἰς διαφόρους τραχεῖας ἐργασίας, ἀπέστελλον τὸ μέγιστον μέρος τῶν μισθῶν των εἰς τὴν φύλαρχόν των πρὸς ἐξασκολούθησιν τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ κίνημα εἶχε λάβῃ ἐθνικὸν χαρακτῆρα, καὶ ἕκαστος ἐκ τῶν Γιάκουί ἐθεώρει καθῆκόν του νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς αὐτόχθονος φυλῆς του ἐπὶ τῶν ἐπηλύδων λευκῶν ἢ τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Παρ' ὅλην τὴν ἀγριότητα τοῦ πολέμου τῶν Γιάκουί πρὸς τὴν κυβέρνησιν, δὲν δύνανται νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τις κάποιον ἡρωϊσμὸν εἰς τὴν διεξαγωγὴν του καὶ κάποιαν εὐγενῆ ἐλατήρια, τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀντιλήψεως τῶν πολεμοχαρῶν τούτων Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὸν πολιτισμὸν ὡς μάστιγα καὶ τοὺς πεπολιτισμένους συνοίκους των ὡς σφετεριστάς. Ὁ πόλεμός των ἦτο ἀπελπὶς καὶ καταστρεπτικὸς ὀχὶ μόνον διὰ τὸν κυβερνητικὸν στρατὸν καὶ τοὺς εἰρηνοφίλους γεωργούς, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἑκατοντάδες Ἰνδῶν ζωγρούμενοι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐτουφεκίζοντο, καὶ ὅμως οἱ ἐπιζώντες σύντροφοί των δὲν ἐπτοοῦντο ποσῶς ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι θὰ εὕρισκον καὶ αὐτοὶ κάποτε τὴν ἰδίαν τύχην, ὥστε νὰ ἀφήσουν τὰς ἐπιδρομάς των εἰς τὴν χώραν. Πολλάκις κατήρχοντο ἐκ τῶν ὀρέων πολλαὶ ὁμοῦ συμμορίαι Ἰνδῶν καὶ προσέβαλλον ταὐτοχρόνως διαφόρους ἀγροτικοὺς συνοικισμοὺς εἰς διάφορα μέρη ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων 200 καὶ 300 μίλια. Τὰ γυναικόπαιδα δὲν εὑρίσκον ἅλεος εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπιδρομέων. Τὸ ταξείδιον εἰς τὴν ἐπαναστατημένον ζώνην ἦτο ἐπικινδυνότατον. Πολλὰ γεωργικὰ καὶ μεταλλευτικὰ κέντρα ἠρημώθησαν, ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τῶν κατοίκων των. Καθ' ὅλην τὴν Σονόραν σήμερον εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις μίαν οἰκογένειαν ἡ ὁποία δὲν ἀπώλεσεν ἓν ἢ πλείονα μέλη τῆς ἐξ αἵματος τῶν Γιάκουί, εἴτε φονευθέντα ἐν μάχῃ, εἴτε αἰχμαλωτισθέντα. Καὶ ἦτο φρικώδης ἡ τύχη ἡ ὁποία ἀνέμενε τὸν συλλαμβανόμενον αἰχμάλωτον ὑπὸ τῶν ἀνηλεῶν Ἰνδῶν. Ὁ θάνατος του ἐπήρχετο ὀχὶ συνεπείᾳ μιᾶς σφαίρας ἢ ἑνὸς τραύματος διὰ μαχαίρας, ἀλλὰ κατόπιν ἀπανθρώπου μαρτυρίου καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν βασανιστηρίων εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεβάλλετο. Πολλῶν αἰχμαλώτων ἀγρηεῖτο τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ ἀφήνετο γυμνὸν τὸ κρανίον εἰς τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἄλλων πάλιν αἰχμαλώτων ἀγρηεῖτο τὸ δέρμα τῶν κελμάτων τῶν ποδῶν των, ὀκοχρεουμένων κατόπιν τῶν δυσμορφῶν φθρώπων νὰ περιπατήσωσιν ἐπὶ πετρώδους ἐδάφους. Πολλοὶ λευκοί, ζωγρηθέντες ὑπὸ τῶν Γιάκουί, εὑρέθησαν κρεμασμένοι ἀπὸ δένδρου ἐκ μιᾶς χειρὸς ἢ ἐξ ἑνὸς ποδός. Εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην τοὺς ἄφηνον οἱ ἀπάνθρωποι βασανισταὶ τῶν ὅπως ἀποθάνωσιν ἐκ τῶν πόνων, ἐκ τῆς πείνης, καὶ ἐκ τοῦ καύσωνος.

Ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις, μὴ δυναμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἄλλως πως τὴν τοιαύτην ἐκρόπων κατάστασιν, ἔδειξε διάθεσιν νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τοὺς Γιάκουί ὑφ' οἱουδήποτε ὅρους. Ἐπρότεινεν ἐπανειλημμένως εἰς αὐτοὺς νὰ ὑποταγῶσιν οἰκειοθελῶς, ὄχι μόνον κηρύξασα γενικὴν ἀμνηστείαν, ἀλλὰ καὶ προσφερθεῖσα νὰ δεχθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ὡς ἐπικούρους στρατιώτας ὅλους τοὺς πολεμιστὰς τῶν καὶ πλείστας εὐκολίας νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀσπασθῶσι τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης εἰς τοὺς ἀγροὺς ὡς γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι. Οἱ ὅροι οὗτοι τῆς κυβερνήσεως ἀπερρίπτοντο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ τοῦ Κατζέμε, ὅταν ὅμως ἀποθανόντος τούτου τὸν διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῆς φυλῆς τῶν Γιάκουί ὁ Τεταμπιάτε, ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἀποπτᾶσα ἐκ τῆς Σονόρας εἰρήνη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλαίπωρον χώραν διὰ τῆς συνθηκολογήσεως τοῦ νέου φυλάρχου πρὸς τὴν κυβέρνησιν ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους.

Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη ἐφαίνοντο ὁριστικῶς πλέον ἐξασφαλισθεῖσαι εἰς τὴν Συνόραν. Ἐπὶ δύο ἔτη οἱ Ἰνδοὶ ἐτήρησαν πιστῶς τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης καὶ ἀφωσιώθησαν οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, καλλιεργοῦντες τὰς γαίας τὰς ὁποίας τοῖς παρεχώρησεν ἡ κυβέρνησις καὶ βόσκοντες τὰ ποίμνιά των ἢ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ μεταλλεῖα.

Ἀίφνης ὅμως ἐπανεστάτησαν ἐκ νέου, καὶ εἰς διάστημα μιᾶς ἡμέρας χίλιοι ἔνοπλοι Ἰνδοὶ συνηθροίσθησαν περὶ τὸν ἀρχηγὸν των Τεταμπιάτε καὶ προσέβαλον ἀμέσως τὸν κυβερνη-

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΚΟΥΙ Γ. ΚΑΤΖΕΜΕ

ΜΕΞΙΚΑΝΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΚΑΙ ΙΝΔΟΙ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΙΝΔΩΝ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΓΙΑΚΟΥΙ

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΚΟΥΙ ΕΚ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ

κὴν στρατόν, ἀφοῦ ἐφόνευσαν πρηγγουμένους τοὺς Ἱερατοστόλους τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐγκατασταθῆ μεταξὺ των ἡ κυβέρνησις ὅπως τοὺς ἐξημερώσουν διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Χωρὶς ὁλόκληρα ἐπυρπολήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐπαναστατῶν καὶ ὅσοι ἐκ τῶν γεωργῶν καὶ κτηνοτρόφων διέφυγον τὸν θάνατον ἐφυγαδεύθησαν ἐκ τῆς ὑπαίθρου χώρας, ἀφήσαντες τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ πολυκνέ των εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Ἰνδῶν. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅμως πρὸς ἔπαινον τῶν Γιάκουϊ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐφείσθησαν τῶν αἰχμαλώτων των καὶ δὲν ἔσφαξαν γυναικόπαιδα. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη διήρκεσε μετά τινων διακοπῶν μέχρι τοῦ 1906, ὅτε ἡ κυβέρνησις εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸ μέσον νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ἐξεγέρσεις καὶ τὰς βιαιοπραγίας τῶν Γιάκουϊ.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Μεξικοῦ εἶχε φοβερὴ πάντοτε μέχρι τοῦ 1906 φιλανθρώπως καὶ ἠκίμε πρὸς τοὺς Γιάκουϊ, ἀποφεύγουσα τὴν λῆψιν δραστικῶν μέτρων, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ἀποθεκάτισις τῶν Ἰνδῶν τούτων συνεπείᾳ τῶν συνεχῶν ἐπαναστάσεών καὶ οἱ κακουχίαι τοῦ πολέμου θὰ τοὺς ἠνάγκαζον ἐπὶ τέλους νὰ ὑποταγῶσιν ὁριστικῶς καὶ νὰ προτιμήσωσι τὴν πλουτοφόρον εἰρήνην τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου, ὅπως εἶχε συμβῇ καὶ μὲ μίαν ἄλλην Ἰνδικὴν φυλήν, κατοικοῦσαν κατὰ τὸν κατωμὴν Μέγιο καὶ φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦ. Οἱ Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς Μέγιο, ἀκολουθήσαντες ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ παρελθόντι τὴν τακτικὴν τῶν Γιάκουϊ καὶ καταθέσαντες κατόπιν ἐκάστης ἐπαναστάσεώς των τὰ ὅπλα μόνον ὅπως λάβωσι τὰς συνηθισμένας ἀμοιβὰς παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπαναστατήσωσιν ἐκ νέου, εἶχον ὑποταγῆ ἐπὶ τέλους καὶ ἤμειναν ἥσυχοι, λησμονήσαντες ὁριστικῶς τὰ ὄρη καὶ τὰ ὅπλα. Ἡ κυβέρνησις ἠλπίζεν ὅτι τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς Γιάκουϊ, καὶ διὰ τοῦτο μέχρι τοῦ 1906 περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ καταβάλλῃ τὰς ἐπαναστάσεις των διὰ βαπανηρῶν πολέμων, μὴ ἐπιδιώκουσα τὴν ἐξόντωσιν ἢ τὸν ἐκπατρισμόν των.

Ὅταν ὅμως κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὸν πόλεμον ἡ κυβέρνησις νὰ καθυποτάξῃ ἐν μέρει τοὺς Γιάκουϊ, τῷ 1906, εἶχε πλέον κατανοήσει τὴ μάταιον τῶν ἐλπίδων της καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ κατασταλῇ εἰς τὸ ἐξῆς ἀδάμαντον τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἀμοιρτάων τούτων Ἰνδῶν. Πρὸς ἐπίτευξιν τούτου δύο πορεῖαι παρουσιάζοντο διὰ τὴν κυβέρνησιν. Ἡ μία πορεία ἦτο νὰ συγκεντρώσῃ ὅλον τὸν στρατόν της ἐξ ὁλοκλήρου τῆς χώρας εἰς τὴν Σονόραν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον ἕως ὅτου ἢ παραδοθῶσιν ἄνευ ὅρων ὅλοι οἱ μὴ ὑποταγέντες εἰσέτι ἐπαναστάται ἢ εὕρωσι τὸν θάνατον μέχρις ἑνὸς πολεμοῦντος κατὰ τοῦ στρατοῦ. Ἐγνώριζεν ὅμως ἐκ πείρας ἡ κυβέρνησις ὅτι ἡ παράδοσις ἦτο ἀνελεῶς ἄγνωστον πρᾶγμα εἰς τοὺς Γιάκουϊ καὶ ὅτι θὰ ἐξηκολούθουν τὸν πόλεμόν των κατὰ τοῦ στρατοῦ ἕως ὅτου ἔπιπτε καὶ ὁ τελευταῖος πολεμιστής των. Ὁποίας ἀπωλείας ὅμως θὰ ὑφίστατο ὁ κυβερνητικὸς στρατὸς ἕως ὅτου ἐξοντώσῃ καὶ τὸν τελευταῖον Γιάκουϊ; Ἔκτὸς τούτου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ κυβέρνησις θὰ ἀνελάμβανε τὴν ἐξόντωσιν ὅλων τῶν ἐπαναστατῶν, θὰ ἠνοῦτο μὲ αὐτοὺς ἐκ φυσικῆς συμπαθείας καὶ ἐκ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀκόμη καὶ οἱ λοιποὶ Γιάκουϊ, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον λάβῃ μέρος εἰς τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν ἢ εἶχον ὑποταγῆ προηγουμένως καὶ δὲν διετάραττον τὴν εἰρήνην τῆς χώρας. Ὅλοι δὲ ὁμοῦ οἱ Γιάκουϊ ἀνήρχοντο εἰς 25,000, πλὴν ὅλας τὰς κολοσσιαίας ἀπωλείας ἃς ὑπέστησαν κατὰ τὰς διαφόρους ἐπαναστάσεις των. Νὰ σφάξῃ ἡ κυβέρνησις αἰφνιδίως διὰ τοῦ στρατοῦ τῆς τοὺς εἰρηνικοὺς Γιάκουϊ πρὶν λάβουν καιρὸν νὰ ἑνωθῶσι μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν ἦτο ἀδύνατον, ὡς ἀπάνθρωπον καὶ βάρβαρον.

Ἡ ἄλλη πορεία ἦτο προτιμοτέρα, καὶ συνίστατο αὕτη εἰς τὸ νὰ ἀποχώρισῃ ἡ κυβέρνησις τοὺς Γιάκουϊ ἀπ' ἀλλήλων, ἐξορίζουσα ἐκ τῆς Σονόρας ἓν μέγα μέρος αὐτῶν, ὅπως διασπάσῃ οὕτω ὁριστικῶς καὶ ἐλαττώσῃ τὴν δύναμίν των.

Ἡ στοργὴ τῶν Γιάκουϊ πρὸς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς των εἶναι παροιμιώδης. Ἡ προσκόλλησίς των εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα τῆς τῶν Ἰνδῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἄλλως τε αἰτίων τῶν ἐξεγέρσεων τῶν Γιάκουϊ, ἐκτὸς τοῦ πόθου τῆς διαπραγτῆς, ἦτο αὐτὴ ἡ ἀγάπη των πρὸς τὴν ὡραίαν χώραν τῆς Σονόρας, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ὡς μολυνομένην ὑπὸ τῶν λευκῶν. Ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις ἔκρινεν ὀρθότατα ὅτι ἡ ἐξορία θὰ ἐφαίνετο εἰς τοὺς Γιάκουϊ φρικαλεωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου χω. Ὁ Γιάκουϊ ὁ ὁποῖος ἐδέχετο μὲ γενναιότητα τὸν θάνατον, πολεμῶν ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν του κατὰ τοῦ κυβερνητικοῦ στρατοῦ, δὲν θὰ εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ ὑποστῇ τὴν ἐξορίαν ἐκ τῆς ἀγαπητῆς του Σονόρας χωρὶς νὰ ραγισθῇ ἡ καρδία του. Τὸ ἀποτελεσματικώτερον λοιπὸν μέσον πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν πολεμοχαρῶν ἐνστίκτων τῶν Γιάκουϊ ἦτο ἡ ἐξορία

Ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ ἐξώσῃ ὅλους τοὺς Γιάκουϊ ἐκ τῆς Σονόρας καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταστήσῃ εἰς δημοσίας γαίας μακρὰν τῆς γενεθλίου χώρας των, ἐνθαρρύνουσα αὐτοὺς εἰς τὴν ἐπίδοσίν των εἰς τὴν γεωργίαν. Ἂν ὅμως ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τοῦτο θὰ ὑπεχρεοῦτο ἡ κυβέρνησις νὰ διατηρῇ διαρκῶς μεγάλην στρατιωτικὴν δύναμιν μεταξὺ τῶν Γιάκουϊ, ὅπως κατασταθῇ ἀδύνατον τὴν ἀθρόαν ἐπιστροφὴν των εἰς τὴν ἀγαπητὴν των Σονόραν. Κατόπιν ἐσκέφθη ἡ κυβέρνησις, ἀφοῦ ἐξώσῃ τοὺς Γιάκουϊ ἐκ τῆς Σονόρας, νὰ τοὺς κλείσῃ εἰς φυλακὰς καὶ νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ ἐργάζωνται εἰς δημοσίας γαίας διὰ λογαριασμόν της. Τὸ σχέδιον ὅμως τοῦτο κατεκρίθη ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ ἐγκατελείφθη ὡς μὴ πρακτικόν.

Οἱ γαιοκτήμονες τοῦ Γιουκατὰν ἦλθον εἰς ἐπικοινωνίαν τῆς κυβερνήσεως πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐξορίας τῶν Γιάκουϊ ἐκ τῆς Σονόρας. Οἱ Γιάκουϊ φημίζονται ὡς πρώτης τάξεως ἐργάται. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἰνδοὶ εἶναι ὑποδεέστεροι αὐτῶν κατὰ τὴν ἀντοχὴν εἰς τὴν ἐργασίαν. Οἱ γαιοκτήμονες τοῦ Γιουκατὰν ἐγνώριζον τοῦτο καὶ ἐσκέφθησαν νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας. Ἐνῷ ἡ κυβέρνησις ἐσκέπτετο εἰ νὰ κάμῃ τοὺς Γιάκουϊ, ἀφοῦ τοὺς ἐξώσῃ ἀπὸ τὴν Σονόραν, ἔλαβε προτάσεις ἐκ μέρους τῶν εἰρημένων γαιοκτημόνων, οἱ ὁποῖοι προσέφερον νὰ προσλάβωσιν ὡς ἐργάτας εἰς τὰς φυτείας των μέρος τῶν ἐξορίστων ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Αἱ προτάσεις ἤρεσαν εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτον, διότι τὸ Γιουκατὰν ἀπέχει παράπολυ ἐκ τῆς Σονόρας καὶ δὲ ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐπιστροφὴ τῶν Γιάκουϊ εἰς τὰ λαμπρά των. Δεύτερον, διότι τὸ κλίμα τοῦ Γιουκατὰν ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ τῆς Σονόρας καὶ δὲν θὰ ὑπέφερον ἐκεῖ οἱ ἐξόριστοι. Τρίτον, διότι ἡ κυβέρνησις διὰ τῆς προσλήψεως τῶν Γιάκουϊ ὡς ἐργατῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ εἰς τὰς φυτείας τῶν γαιοκτημόνων τοῦ Γιουκατὰν ἀπηλλάσσετο τῶν ἐξόδων τῆς διατηρήσεώς των καὶ πάσης μερίμνης περὶ ἐγκαταστάσεώς των εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τοὺς ἐξόριζεν.

Ἀπαραίτητα λοιπὸν ἔνεκα χρονοτριβῆς ἡ ἐξορία τῶν φιλοπολεμοχαρῶν Γιάκουϊ πρὸς παγίωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Σονόρᾳ. Ἄμα τὴ λήψει τῆς ἀπόφασις αὕτη ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ὅλως ἀπροειδοποιήτως. Φρίκη καὶ πένθος ἔκαμε ἐπεχύθησαν εἰς τὴν Σονόραν ἅμα ὡς ἤρχισεν ἡ κυβέρνησις ἐφαρμόζουσα τὸ συλληφόταον τοῦτο. ἀλλὰ φιλανθρωπότατον ἐξ ὅλων τῶν ἐκ τῆς κατεστάσεως ἐνδεικνυομένων, μέτρον. Οἱ Γιάκουϊ δὲν ἀνέμενον τοιαύτην εἰμαρίαν. Τὴν ἐθεώρησαν σκληροτέραν τοῦ θανάτου. Αἱ σκηναὶ αἱ ὁποῖαι ἐλάμβανον χώραν ὅταν τὰ ὄργανα τῆς κυβερνήσεως συνελάμβανον ὁμάδα Ἰνδῶν καὶ ἀπῆγον αὐτοὺς ἐκ τῆς Σονόρας ἦσαν σπαραξικάρδιοι. Οἱ ἀγέρωχοι καὶ ὑψηλοὶ πολεμιστὰ ἔχανον ὅλον τὸ πολεμικόν των μένος καὶ ἐμοιάζον μὲ ἄκλᾶ καὶ ἀξιοθῆ αἰθύρματα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀπαγωγέων των, ἐνῷ οἱ φίλοι των καὶ οἱ συγγενεῖς των συνεκλίνοντο καὶ αὐτὰ τὰ ἄτεγκτα ὄργανα τοῦ νόμου μὲ τὰς χεῖρας κραυγὰς καὶ κλαυθμοὺς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ.

«Ἰοῦ τοὺς ὑπάγετε;» ἠρώτων τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν ἀπαγομένων πολεμιστῶν.

«Εἰς τὸ Γιουκατάν», ἦτο ἡ σκληρὰ ἀπάντησις!

«Θὰ ἔρχωνται νὰ μᾶς βλέπουν κάθε ἑβδομάδα; Θὰ μᾶς ἀφήνουν νὰ πηγαίνωμεν κάποτε εἰς τὸ Γιουκατὰν διὰ νὰ τοὺς βλέπωμεν;» ἠρώτων πάλιν οἱ Γιάκουϊ, μὴ γνωρίζοντες ὅτι τοὺς ἐχώριζον οὐρεὰ τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα καὶ πολλῶν ἡμερονυκτῶν δρόμος ἀπὸ τὸ μακρυνώτατον Γιουκατάν. Οἱ στρατιῶται, χωρὶς νὰ ἀπαντήσουν τίποτε εἰς τὰς συγκινητικὰς ἐρωτήσεις τῶν Γιάκουϊ, ἀκήρυγον σιωπηλοὺς τοὺς καταδικασμένους εἰς ὑπερορίαν, συγκεκινημένοι καὶ αὐτοὶ ἐκ τῶν σπαραστικῶν σπαρμῶν τοῦ χωρισμοῦ.

Εἰς τὸ Γιουκατὰν ἐξωρίσθησαν πέντε χιλιάδες περίπου Γιάκουϊ, τὸ ἄνθος τῆς φιλοπολέμου φυλῆς καὶ ἔγειναν καλλιεργηταὶ τῆς γῆς, παραδοθέντες ἀνεὶ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς γαιοκτήμονας. Εἰς τὰς ἀπεράντους ἀχαταιτένδας», ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τοῦ Γιουκατάν, οἱ πρώην πολεμισταὶ ψάλλουν τώρα κλαυθμηρὰς τὰ πολεμικὰ κλέη τῆς φυλῆς των καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν βουνῶν τῆς Σονόρας, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἀθηναῖοι στρατιῶται οἱ αἰχμαλωτισθέντες ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ὑπὸ τὸν Νικίαν ἐκστρατείαν, ριψθέντες εἰς τὰ λατομεῖα ὡς δοῦλοι, ἔψαλλον τοὺς στίχους τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἀναμίγνυον τὴν ἱδρῶτά των μετὰ τῶν δακρύων ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς πατρίδος των.

ΟΙ ΥΠΟΓΡΑΨΑΝΤΕΣ ΤΗΝ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΙΝΔΟΙ

Ο ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΗΤΟΥ ΤΖΕΣΣΗ ΠΟΜΡΟΥ

ΜΙΑ ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΕΝΗ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΖΩΗ

Οἱ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ γεννῶνται τοιοῦτοι ἢ γίνονται κατόπιν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου;

Ὁριστικὴ καὶ ὁμόφωνος ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν ἔχει δοθῆ εἰσέτι. Ἄλλοι ἐκ τῶν κοινωνιολόγων καὶ τῶν ἐγκληματολόγων κηρύττονται ὑπὲρ τῆς πρώτης γνώμης καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῆς δευτέρας, οἱ περισσότεροι ὅμως ἐπαμφοτερίζουν, παραδεχόμενοι εἰς ἄλλας μὲν περιστάσεις τὴν πρώτην γνώμην, εἰς ἄλλας δὲ τὴν δευτέραν. Χωρὶς ὅλλο ὅμως ὁ τερατώδης κακοῦργος, τὴν ἀποίαν σταδιοδρομίαν τοῦ ὁποίου ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἐγκλήματος θὰ περιγράψωμεν κατωτέρω, ἦτο ἐκ γενετῆς κακοῦργος, ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον μὲ προορισμὸν νὰ δείξῃ τόση θηριωδίαν καὶ τόσον καταχθόνιον σκότος κακοφυΐας κάποτε νὰ παρεισρύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ὁ Δημιουργὸς ἔπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

Μίαν ἡμέραν τοῦ 1872 ἡ Μητρόπολις τῆς Μασσαχουσέττης Βοστώνη ἔγεινεν ἀνάστατος ἐκ τῆς εὑρέσεως ἑνὸς πεντατεοῦς μόλις παιδίου, δεμένου *εἰς τὸν ἰστὸν ἑνὸς ἐγκαταλελειμμένου ἀκατίου εἰς* τὰς λιμενοβραχίδας τοῦ νοτίου μέρους τοῦ λιμένος της, μὲ τὰ βλέφαρα ἀνασηκωμένα καὶ κορρωμένα εἰς τὸ μέτωπον, μὲ τὰ χεῖλη κατσκαρμπατισμένα καὶ μὲ πληθύραν κεφαλῶν ἐμπεπηγμένων εἰς τὸ σῶμά του. Ὁ πεντατεῆς μάρτυς δὲν ἦτο νεκρός, οὔτε ἀπέθανε κατόπιν ἐκ τῶν φρικαλέων βασάνων εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποβληθῆ ὑπὸ ἀνθρωπαμόρφου τέρατος, ζῇ δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη, ἀλλ' εἶναι ἐν οἰκτρὸν ἀνθρώπινον ἐρείπιον, μὲ ἡμιεσβεσμένον σπινθῆρα ζωῆς ἐντὸς ἡμινέκρου παραλυτικοῦ σώματος. Ὀνομάζεται Pratt. Ἡ ἀστυνομία ἐλίγα μόνον ἔμαθεν ἐκ τοῦ στόματός του περὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης περιπετείας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἡ ὁποία κατέστησε τὸν κατόπιν βίον του ἀβίωτον. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ ἦτο ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν ἔξωθεν τῆς πατρικῆς του οἰκίας, «ἕνα μεγάλο παιδί» τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγουν μαζὶ κάτω εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ ἴδουν τοὺς στρατιώτας. Ὁ μικρὸς ἐδέχθη καὶ ἠκολούθησε τὸν ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν παραλίαν τὸν ἐπεβίβασεν ἐπὶ τοῦ ἐγκαταλελειμμένου ἀκατίου καὶ τὸν ἔδρασάνισε κατ' ὃν τρόπον προανεφέρομεν.

Αἱ ἐφημερίδες ἦσαν τὴν ἑπαύριον πλήρεις μακρῶν περιγραφῶν τοῦ διαπραχθέντος φρικαλέου κακουργήματος καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἐγένετο ἀνάστατος. Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη εἰς κίνησιν, ἀλλὰ τὸ τέρας ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐτέρμυστε τόσην θηριωδίαν εἰς τὴν ψυχὴν του ὥστε νὰ εὕρῃ ἡδονὴν εἰς τὴν βασάνισιν ἑνὸς πεντατεοῦς παιδίου δὲν ἀνεκαλύπτετο.

Πρὶν παρέλθῃ ἡ φρίκη ἥτις κατέλαβε τὸ κοινὸν ἐκ τοῦ ἀχαρακτηριστοῦ τούτου κακουργήματος, ἕτερον παιδίον εὑρέθη δεμένον εἰς ἕνα τηλεγραφικὸν στύλον ἔξωθεν τῆς Βοστώνης, μὲ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός του γυμνὸν καὶ πλῆρες ἀμυχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ κακοῦργος χεὶρ τοῦ δράστου εἶχε βάλῃ ἅλας διὰ νὰ ἐπιτείνῃ τοὺς πόνους τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου.

Τὸ ὅμμα εἶπεν ὅτι εἷς ἄνθρωπος μὲ κοκκίνην γενειάδα τὸ ἐκυνήγησε καὶ ἀφοῦ τὸ συνέλαβε τὸ ἔδεσεν εἰς τὸν τηλεγραφικὸν στύλον καὶ τὸ ἐβασάνισε, χορεύων ὡς αἰμοβόρος κανιβάλος περὶ τοῦ στύλου. Ὁ τερατώδης παιδοβασανιστὴς ἔμεινε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἄγνωστος. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τρίτον παιδίον εὑρέθη εἰς τὸ προάστειον τῆς Βοστώνης Chelsea δεδεμένον εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου, μὲ τὸ σῶμα ἀπονθρώπως καταμαχαιρωμένον καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν κεφαλωμένην εἰς τὴν παρειάν του. Ἐνῷ ἡ ἀστυνομία μετὴν ἀνεζήτει τὸ ἀνθρωπόμορφον θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε διαπράξῃ τὰ ἀνωτέρω κακουργήματα, τέταρτον παιδίον εὑρέθη εἰς ἕνα παλαιὸν σταῦλον κατὰ παρόμοιον τρόπον βασανισμένον. Ἀπολούθως τέσσαρα ἄλλα μικρὰ παιδία εὑρέθησαν εἰς εἰς τὰς οἰκίας καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων συνωδεύοντο ὑπὸ ἀστυφυλάκων χάριν ἀσφαλείας κατὰ τὴν εἰς τὸ σχολεῖον μετάβασίν των καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των εἰς τὰς οἰκίας των. Πλείστοι ἀθῷοι ἀλλ' ὑπόπτοι ἐξωτερικοῦ ἀλλήσαι συνελήφθησαν καὶ ἀπηλάθησαν ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς ἄνθρωπος φωραθεὶς νὰ ὁμιλῇ πρὸς ἓν παιδίον ἐξελήφθη ὡς δράστης τῶν κακουργημάτων καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λυντοριασθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκμανέντος ἀναστίου του πλήθους.

Ἐπὶ τέλους εὑρέθη καὶ ἄλλον παιδίον βασανισμένον κατὰ φρικώδη τρόπον καὶ δεμένον εἰς ἕνα τηλεγραφικὸν στύλον εἰς τὸ νότιον ὄκρον τῆς πόλεως. Τὸ παιδίον τοῦτο εἶπεν ὅτι ἐβασανίσθη ἀπὸ «ἕνα μεγάλο παιδί», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ καὶ ἄλλοτε, δὲν ἐγνώριζεν ὅμως τὸ ὄνομά του.

Διὰ πρώτην φορὰν ἡ ἀστυνομία τῆς Βοστώνης κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ μίαν ἄκραν τοῦ μίτου, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ὡδήγει ἴσως ἐπὶ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ θηριώδους παιδοβασανιστοῦ. Τὸ βασανισθὲν παιδίον ἐξήλωσεν ὅτι εἶχεν ἴδῃ πολλάκις τὸ ψαγκλὸ ἐκεῖνο παιδὶ» πρότερον νὰ περιφέρεται εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου ἔκειτο ἡ πατρικὴ του οἰκία. Συνεπῶς ἡ ἀστυνομία ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἐπισταμένως ὅλα τὰ παιδία τῆς συνοικίας ἐκείνης ἴσα ἐθεώντο εἰς τοὺς δρόμους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτε τὸν ζητούμενον μικρὸν κακοῦργον. Μὴ κατορθώσασα ὅμως τοῦτο ἐστρέψε τὰς ἐρεύνας της εἰς τὰ σχολεῖα.

ΤΖΕΣΣΗ ΠΟΜΡΟΥ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου Bigelow κ. William Barnes εἶχε παρατηρήσει κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἕνα ἐκ τῶν μαθητῶν του, δεκατριετῆ τὴν ἡλικίαν, συλλαβιζόντα μόλις καὶ πτέζοντα αὐτὰς μεταξὺ τῶν φύλλων τῶν βιβλίων του χάριν παιδιᾶς. Τὸν ἔθεσεν ὑπὸ ἐπιτήρησιν, σχηματίσας ὑποψίας περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφώρῳ κερφόνοντα αἰχμηρὰ ξύλα καὶ καρφίδας εἰς τὸ σῶμα τῆς γαλῆς τοῦ θυρωροῦ. Αἱ ὑπόνοιαί του περὶ τῶν κακοῦργων ἐνστίκτων τοῦ μικροῦ μαθητοῦ του ἐνισχύθησαν καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν. Τὸ βασανισθὲν παιδίον ὡδηγήθη εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο τῇ συνοδείᾳ ἀστυνόμων καὶ περιήλθε μετὰ τοῦ διευθυντοῦ ὅλας τὰς τάξεις ἕως διακρίνῃ μεταξὺ τῶν μαθητῶν τὸν βασανιστὴν του, χωρὶς νὰ ὑποδείξῃ εἰς αὐτὸν ὁ διευθυντὴς τὸν ὑποπτον

«Τὸν βλέπεις ἐδῶ;» ἠρώτησεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιθεωρήσεως ὁ διευθυντὴς τὸν μικρόν.

«Ὄχι!», ἀπήντησεν ἀδιστάκτως τὸ παιδίον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ διδασκάλου τῆς τάξεως, ἰσταμένου εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης:

«Κάθησε καλὰ εἰς τὴν θέσιν σου, *Πάμρου*, καὶ κύτταξε ἴσια ἐμπρός σου!».

Ὁ μαθητὴς πρὸς ὃν ὁ διδάσκαλος ἀπηύθυνε τοὺς λόγους τούτους εἶχεν ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ὀπισθεν. Ὅταν ἐστράφη πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ παιδίον ἀνεφώνησεν ἔντρομον:

«Αὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι!» καὶ ἐρρίφθη περίφοβον εἰς τοὺς βραχίονας ἑνὸς ἀστυνόμου, φωνάζον: «Μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ μὲ πιάσῃ! Μὴ τὸν ἀφήσετε!»

Ὁ ἔνοχος ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ ἐψιθύρισεν ἀκατα λήπτους τινὰς λέξεις, ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπέλληλοι τὸν παρέλαβον ἄνευ χρονοτριβῆς καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας Ἐκεῖ παρατηρήθη ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν του ἦτο ἀνελεῶς λευκός, τράγμα τὸ ὁποῖον εἶχεν εἴκῃ ἀπὸ πρίν τὸ βασανισθὲν παιδίον. Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τούτου ἐκαλύπτετο ὑπὸ λευκῆς οὐσίας, ἣς νὰ εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ καταρράκτου.

Τὸ ὄνομα τοῦ συλληφθέντος κακοῦργου ἦτο Τζέσση Πόμροῦ. Οἱ Βοστωνέζοι δὲν θὰ τὸ λησμονήσουν πρὶν παρέλθουν πολλαὶ δεκαετίαι ἀκόμη καὶ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν νοῦν των ἡ ὀρίκη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν ἐκ τῆς τόσον ὀρασείας ἀκδηλώσεως τῶν κακούργων ἀνοστίκτων τῆς ψυχῆς ἑνὸς δεκατριετοῦς παιδίου.

Ἡ ἐνοχή του ἦτο καταφανής, τὰ θύματά του τὸν ἀναγνώρισαν εὐκόλως καὶ ἡ δίκη του ἔρχισεν ἀμέσως. Ἔκτὰ παιδία, βασανισθέντα ὑπ' αὐτοῦ, μὴ δυνάμενα νὰ σταθῶσιν εἰς τοὺς πόδας των ἐκ τῶν ἀπανωβρίπων κακώσεων καὶ καταδικασμένα νὰ διέλθουν τὴν ζωὴν τοῦ παραλυτικοῦ, παρουσιάσθησαν εἰς τὴν δίκην του ὡς μάρτυρες. Δέκα ἄλλα παιδία, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τὸ ἴδιον μαρτύριον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀναγνωρίσουν θετικῶς τὸν βασανιστὴν των ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πόμροῦ. Ἀναμφιβόλως ὁ ἴδιος εἶχε βασανίσῃ καὶ τὰ δέκα ταῦτα παιδία ὅπως καὶ τὰ ἑπτὰ πρῶτα, ἡ κοκκίνη ὅμως ἐκείνη γενειάς, μὲ τὴν ὁποίαν παρεμορφοῦτο, ἠμπόδισε τὴν ἀναγνώρισίν του ὑπὸ ὅλων τῶν θυμάτων τῆς ἀκαταονόητου θηριωδίας του.

Μερικοὶ φίλοι του καὶ συμμαθηταί του, κληθέντες ἐπίσης ὡς μάρτυρες, ἐπληροφόρησαν τὸ δικαστήριον ὅτι ὁ Πόμρου ἠγάπα πολὺ τὰ πρόσυχα μυθιστορήματα καὶ ἄλλα ἐπιβλαβῆ βιβλία, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων ἐνεφύρα κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του. Ἰδιαιτέρως τὸν εἵλκυον ἀφηγήσεις λῃστῶν γεγονότων.

Τὸ δικαστήριον κυριολεκτικῶς τὰ ἔγασε μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δεκαετοῦς τέρατος. Τὰ κακουργήματά του ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε νὰ στέλουν τὸν δράστην εἰς τὴν ἀγχόνην, εἰς τὰ ἰσόβεια δεσμὰ καὶ φυσικοῦ, ἄλλοῦ, ἐκτὸς τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία τὸν ἀπέκρουεν

ὡς ἀποδληγον καὶ τερατώδη. Ἡ ἡλικία του ὅμως ἦτο σόσον τρυφερά, ὥστε τὸ δικαστήριον ἠδυνάτει νὰ ἀφῆσῃ τὴν νόμον ἐλεύθερον ἤπως λάδῃ παρὰ τοῦ πάτρατος ἐκδίκησιν διὰ τὴν ἀδικηθεῖσαν κοινωνίαν. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου πάλιν ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἐμαίνετο κατὰ τοῦ ἀπαισίου παιδοδασκαλιστοῦ καὶ ἐζήτει τὴν κεφαλήν του ἐπὶ πίνακι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν μικρῶν παιδίων.

Μετὰ πολλὰς συνεδριάσεις τὸ δικαστήριον κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὸ μὴ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὸν μικρὸν κακοῦργον τὴν εὐκαιρίαν νὰ διορθωθῇ, ἀν ἦτο δυνατὸν τοῦτο, καὶ ἔστειλε τὸν Πόμροῦ εἰς τὴν Σωφρονιστικὴν φυλακὴν τοῦ Westboro. Οἱ γονεῖς τῶν βασανισθέντων παιδίων καὶ ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν ἀπείκειαν τοῦ νόμου ἀπέναντι ἑνὸς τόσον ἐπικινδύνου ἐκφύλου. Τὸ δικαστήριον ὅμως ἀπήντησεν ὅτι ἡ Βοστώνη καὶ ἡ Πολιτεία τῆς Μασσαχουσέττης θὰ παρουσιάζανο ὡς ἀνίκανοι νὰ μεριμνήσουν ἀποτελεσματικῶς περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ χαρακτήρος ἑνὸς τόσον μικροῦ παιδίου, ἀν ἐπεδάλλετο εἰς αὐτὸ ἄλλη τις βαρυτέρα ποινή.

Ὁ Πόμροῦ ἐξέτλιξε τοὺς φύλακάς του μὲ τὴν διαγωγήν του. Εἰς τὴν φυλακὴν παρὰ τοὺς ἰσχυριστοὺς πολλῶν φρενολόγων ὅτι ἦτο ἀνιστόρρυκος καὶ ἀδιόρθωτος, μετεδλήθη ὡς διὰ μαγείας εἰς ἄκακον ἀρνίον. Ἦτο φρονιμώτατος, εὐπειθέστατος καὶ ἡσυχώτατος. Αἱ σωφρονιστικαὶ φυλακαὶ τῆς Ἀμερικῆς εἶναι κατ' οὐσίαν σχολαί, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔχουν ἐξωτερικὴν φυλακὴν καὶ κρατοῦνται εἰς αὐτὰς περιωρισμένοι οἱ μαθηταί. Μετὰ ἑνὸς ἔτους διαμονῆν εἰς τὸ Σωφρονιστήριον τοῦ Westboro τόσον πολλὰς ἐνδείξεις διορθώσεως τοῦ χαρακτήρος τοῦ μικροῦ κακούργου εἶχον συλλέξει ἐκ τῆς ἀμέμπτου διαγωγῆς του οἱ διδάσκαλοι, ὥστε ὅλοι ἀπεφήνθησαν ὁμοφώνως ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεώς του. Καὶ ἡ σύσταις αὕτη ἐλήφθη ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετελέσθη.

Ὁ Πόμροῦ, παίξας μὲ ἐκπληκτικὴν ἐκτιτηδειότητα καὶ μὲ ἀπαράμιλλον ὑποκριτικὴν δύναμιν τὸν ρόλον τοῦ σωφρονισθέντος καὶ μεταμελημένου κακούργου, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν κοινωνίαν διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν ἐπιείκειάν της.

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐπέστρεψε πλέον εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχεν ἀρπάσει ὁ νόμος, ἀλλὰ μετέδη νὰ ἐργασθῇ μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἕν μικρὸν κατάστημα ψιλικῶν, καὶ σχολικῶν εἰδῶν, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου κατώκει. Ἡ μήτηρ του ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν τρυφερωτάτην στοργήν. Αἱ ὑποψέσεις της ὅτι θὰ ἐπετήρει προσεκτικῶς τὸν υἱόν της καὶ θὰ ἐπεμελεῖτο τῆς ψυχικῆς του διαπλάσεως συνετέλεσαν εἰς μεγάλο μέτρον εἰς τὴν ἀπαλευθέρωσίν του ἐκ τοῦ Σωφρονιστηρίου. Ἀλλὰ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ υἱοῦ ἐπὶ ἀρκετὴν διάστημα ἐδικαίωσε τὴν ἐπιείκειαν τῆς δικαιοσύνης πρὸς αὐτόν. Ὁ Τζέσσι ἦτο λαμπρὸς ὑπάλληλος καὶ ἀδιαβεδαιότατος διὰ τὰ παιδία τῆς συνοικίας. Οἱ φόβοι τῶν γονέων κατηυνάσθησαν καὶ ὁ Πόμροῦ ἀνέκτησε βαθμηδὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κοινωνίας.

Ἐπινδόνευε νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ὡμὸς παιδοδασκαλιστὴς φίλον ἡλικιώτατου καὶ καλοκαγάθου παιδίου, ὅτε μίαν ἡμέραν τοῦ ἔαρος τοῦ 1874 ἐξηφανίσθη μία παιδίσκη, ἀνεψιάτις τὴν ἡλικίαν, ὀνόματι Katie Curran, κατοικοῦσα μετὰ τῶν γονέων της εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου τὸ κατάστημα τῆς μητρὸς τοῦ Πόμροῦ. Ἡ μήτηρ της τὴν εἶχε στείλει νὰ ἀγοράσῃ ἓν καρούλι κλωστήν, καὶ δὲν τὴν ἐπανεῖδεν ἔκτοτε. Τὸ παρελθὸν τοῦ Πόμροῦ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι κιθανὸν νὰ εἶχε μεταδῇ ἡ ἐξαφανισθεῖσα παιδίσκη εἰς τὸ κατάστημα τῆς μητρός του πρὸς ἀγοραν τῆς κλωστῆς ὥστρεψαν κατὰ τοῦ πρώην τροφίμου τοῦ Σωφρονιστηρίου τὰς ὀφονείας τῆς συνοικίας καὶ τῆς ἀστυνομίας. Ἀστυνόμοι μεταδάντες εἰς τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἠρώτησαν τὸν υἱόν της ἂν εἶχε μεταδῇ ἐκεῖ ἡ Katie Curran.

«Βέδαια», ἀπήντησε μὲ ἀπάθειαν ὁ Πόμροῦ. «Ἦλθεν ἐδῶ ἐνῷ ἡ μήτηρ μου ἦτο ἔξω καὶ ἠγόρασεν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι κλωστήν. Ἀπὸ τότε δὲν τὴν εἶδα, καὶ ἀκούγουσα εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἐξηφανίσθη. Τί καλὸ κορίτσι ποῦ ἦτο, τὸ καϋμένο!»

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὡμίλησεν ὁ Πόμροῦ ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀστυνομίας πᾶν ἴχνος ὑποψίας. Καὶ ὁ Πόμροῦ ἐξηκολούθησε τὰ τακτικά του καθήκοντα εἰς τὸ κατάστημα τῆς μητρός του.

Παρῆλθον δύο περίπου μῆνες ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Catie Curran, καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἔγεινε πάλιν ἀνάστατος ἀπὸ ἓν φρικαλέον κακούργημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς γονεῖς νὰ κλείσουν ἁρμητικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὰς οἰκίας. Ἐνῷ ὁ ἀστυφύλαξ Faxon περιεπάτει εἰς τὸ ἔντὸς τῆς πόλεως μέρος τῆς Τετάρτης Ὀδοῦ, ἓν μικρὸν παιδίον, ἡλικίας 8—10 ἐτῶν, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐστράφη καὶ ἠρώτησε τὸ παιδίον τί ἤθελεν. Ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἔδωσε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς κάποιον μέρος ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἦτο κωφάλαλον. Χωρὶς νὰ ἀφῆσῃ τὸ φόρεμα τοῦ ἀστυφύλακος ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μετὰ ἑνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας δρόμον ἔφθασαν εἰς ἓν παραλίαν. Τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ ἔστρεψε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης ἔρρηξε χαρυγὴν ὡς νὰ εἶχε ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐζήτει καὶ ἔσυρε τὸν ἀστυφύλακα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλλου. Φοβερὸν θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ μικροῦ κωφάλαλου. Ἓν παιδίον ἔκειτο μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας. Τοῦ θανάτου του εἶχε προηγηθῆ ἀπάνθρωπον βασάνισμα, διότι τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦσαν κυριολεκτικῶς κατακρεουργημένα. Ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ μετέφερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπλήθη ὁ κατήφ του—διότι ὁ μικρὸς κωφάλαλος ἐγνώριζε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ θύματος—ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος δὲν ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον του. Τόσον φρικωδὸς ἦτο παραμορφωμένον ἐκ τῶν κακώσεων τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ὄνομά του ἦτο Horace Mellen.

Ὁ μικρὸς κωφάλαλος ὑπεδλήθη τότε εἰς ἀνάκρισιν μέσον τοῦ διευμήνστου Ἀναγνωστοπούλου διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Perkins τῶν Κωφαλάλων, καὶ ἀφηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸν δρόμον διήλθον ἐκεῖθεν ὁ Horace Mellen καὶ εἶχε μεγάλο παιδίον. Τὴν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μαζύ των εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ παίξουν, καὶ αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἤθελε. Ἐξηκολούθησαν τότε τὸν δρόμον των καὶ ὅταν ἔφδασαν εἰς τὴν παραλίαν τοὺς εἶδε νὰ καθίσουν κατὰ γῆς. Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εἶδε τὸ μεγάλο παιδὶ νὰ κτυπᾷ μὲ ἓν ξύλον εἰς τὴν παραλίαν τὴν μικρὴν σύντροφόν του. Ἔφυγε κατόπιν ἐκεῖθεν τὸ μεγάλο παιδὶ μόνον του, χωρὶς νὰ περάσῃ πλέον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζεν ὁ μικρὸς κωφάλαλος. Οὗτος ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ Horace Mellen εἶχε φονευθῆ ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, ὡδήγησεν ἐκεῖ τὸν ἀστυφύλακα Faxon, ὁ ὁποῖος εὗρε τὸ κατακρεουργημένον σῶμα τοῦ δυσμοίρου παιδίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔδει ἠκατήβη αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς πρὸς τὸν δράστην τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος. Δὲν εἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πόμροῦ. Τρεῖς μυστικοὶ ἀστυνόμοι μετέδησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του—διότι ἦτο νὺξ καὶ τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἦτο κλειστὸν—καὶ ἐζήτησαν τὸν υἱόν της. Τὸν εὗρον κοιμώμενον καὶ τὸν παρέλαδον μαζύ των, χωρὶς νὰ δώσουν ἐξηγήσεις. Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν κατελασπωμένα, ἂν καὶ ἡ μήτηρ του εἶχε δηλώσει ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἔλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος παιδίου εἶχε παρατηρήσει ὁ ἀστυφύλαξ τὸ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ δράστου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐφρόντισε νὰ κάμῃ καταμέτρησιν τῶν ἰχνῶν τούτων. Ἐκ τῆς ἀντιπαραδολῆς τῶν καταμετρηθέντων ἰχνῶν μὲ τὰ ὑποδήματα τοῦ Πόμροῦ ἀπεδείχθη ἡ ταυτότης των. Ὁ Πόμροῦ ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ἐζήτει ἡ ἀστυνομία, ἀφοῦ ἐπροσπάθησε νὰ ἀρνηθῇ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀφίξιν τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του καὶ τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ἀφανισθείσης Katie Curran, καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἔγεινε πάλιν ἀνάστατος ἀπὸ ἓν φρικαλέον κακούργημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς γονεῖς νὰ κλείσουν ἁρμητικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὰς οἰκίας. Ἐνῷ ὁ ἀστυφύλαξ Faxon περιεπάτει εἰς τὸ ἔντὸς τῆς πόλεως μέρος τῆς Τετάρτης Ὀδοῦ, ἓν μικρὸν παιδίον, ἡλικίας 8—10 ἐτῶν, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐστράφη καὶ ἠρώτησε τὸ παιδίον τί ἤθελεν. Ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἔδωσε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς κάποιον μέρος ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἦτο κωφάλαλον. Χωρὶς νὰ ἀφῆσῃ τὸ φόρεμα τοῦ ἀστυφύλακος ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μετὰ ἑνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας δρόμον ἔφθασαν εἰς ἓν παραλίαν. Τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ ἔστρεψε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης ἔρρηξε χαρυγὴν ὡς νὰ εἶχε ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐζήτει καὶ ἔσυρε τὸν ἀστυφύλακα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλλου. Φοβερὸν θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ μικροῦ κωφάλαλου. Ἓν παιδίον ἔκειτο μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας. Τοῦ θανάτου του εἶχε προηγηθῆ ἀπάνθρωπον βασάνισμα, διότι τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦσαν κυριολεκτικῶς κατακρεουργημένα. Ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ μετέφερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπλήθη ὁ κατήφ του—διότι ὁ μικρὸς κωφάλαλος ἐγνώριζε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ θύματος—ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος δὲν ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον του. Τόσον φρικωδὸς ἦτο παραμορφωμένον ἐκ τῶν κακώσεων τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ὄνομά του ἦτο Horace Mellen.

ΑΙ ΕΝ CHARLESTOWN ΦΥΛΑΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΧΟΥΣΕΤΤΗΣ

Ὁ μικρὸς κωφάλαλος ὑπεδλήθη τότε εἰς ἀνάκρισιν μέσον τοῦ διευμήνστου Ἀναγνωστοπούλου διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Perkins τῶν Κωφαλάλων, καὶ ἀφηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸν δρόμον διήλθον ἐκεῖθεν ὁ Horace Mellen καὶ εἶχε μεγάλο παιδίον. Τὴν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μαζύ των εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ παίξουν, καὶ αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἤθελε. Ἐξηκολούθησαν τότε τὸν δρόμον των καὶ ὅταν ἔφδασαν εἰς τὴν παραλίαν τοὺς εἶδε νὰ καθίσουν κατὰ γῆς. Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εἶδε τὸ μεγάλο παιδὶ νὰ κτυπᾷ μὲ ἓν ξύλον εἰς τὴν παραλίαν τὴν μικρὴν σύντροφόν του. Ἔφυγε κατόπιν ἐκεῖθεν τὸ μεγάλο παιδὶ μόνον του, χωρὶς νὰ περάσῃ πλέον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζεν ὁ μικρὸς κωφάλαλος. Οὗτος ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ Horace Mellen εἶχε φονευθῆ ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, ὡδήγησεν ἐκεῖ τὸν ἀστυφύλακα Faxon, ὁ ὁποῖος εὗρε τὸ κατακρεουργημένον σῶμα τοῦ δυσμοίρου παιδίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔδει ἠκατήβη αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς πρὸς τὸν δράστην τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος. Δὲν εἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πόμροῦ. Τρεῖς μυστικοὶ ἀστυνόμοι μετέδησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του—διότι ἦτο νὺξ καὶ τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἦτο κλειστὸν—καὶ ἐζήτησαν τὸν υἱόν της. Τὸν εὗρον κοιμώμενον καὶ τὸν παρέλαδον μαζύ των, χωρὶς νὰ δώσουν ἐξηγήσεις. Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν κατελασπωμένα, ἂν καὶ ἡ μήτηρ του εἶχε δηλώσει ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἔλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος παιδίου εἶχε παρατηρήσει ὁ ἀστυφύλαξ τὸ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ δράστου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐφρόντισε νὰ κάμῃ καταμέτρησιν τῶν ἰχνῶν τούτων. Ἐκ τῆς ἀντιπαραδολῆς τῶν καταμετρηθέντων ἰχνῶν μὲ τὰ ὑποδήματα τοῦ Πόμροῦ ἀπεδείχθη ἡ ταυτότης των. Ὁ Πόμροῦ ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ἐζήτει ἡ ἀστυνομία, ἀφοῦ ἐπροσπάθησε νὰ ἀρνηθῇ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἄφιξιν τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του καὶ τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ἀφανισθείσης Catie Curran, καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἔγεινε πάλιν ἀνάστατος ἀπὸ ἓν φρικαλέον κακούργημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς γονεῖς νὰ κλείσουν ἁρμητικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὰς οἰκίας. Ἐνῷ ὁ ἀστυφύλαξ Faxon περιεπάτει εἰς τὸ ἔντὸς τῆς πόλεως μέρος τῆς Τετάρτης Ὀδοῦ, ἓν μικρὸν παιδίον, ἡλικίας 8—10 ἐτῶν, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐστράφη καὶ ἠρώτησε τὸ παιδίον τί ἤθελεν. Ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἔδωσε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς κάποιον μέρος ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἦτο κωφάλαλον. Χωρὶς νὰ ἀφῆσῃ τὸ φόρεμα τοῦ ἀστυφύλακος ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μετὰ ἑνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας δρόμον ἔφθασαν εἰς ἓν παραλίαν. Τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ ἔστρεψε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης ἔρρηξε χαρυγὴν ὡς νὰ εἶχε ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐζήτει καὶ ἔσυρε τὸν ἀστυφύλακα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλλου. Φοβερὸν θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ μικροῦ κωφάλαλου. Ἓν παιδίον ἔκειτο μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας. Τοῦ θανάτου του εἶχε προηγηθῆ ἀπάνθρωπον βασάνισμα, διότι τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦσαν κυριολεκτικῶς κατακρεουργημένα. Ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ μετέφερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπλήθη ὁ κατήφ του—διότι ὁ μικρὸς κωφάλαλος ἐγνώριζε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ θύματος—ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος δὲν ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον του. Τόσον φρικωδὸς ἦτο παραμορφωμένον ἐκ τῶν κακώσεων τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ὄνομά του ἦτο Horace Mellen.

Ὁ μικρὸς κωφάλαλος ὑπεδλήθη τότε εἰς ἀνάκρισιν μέσον τοῦ διευμήνστου Ἀναγνωστοπούλου διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Perkins τῶν Κωφαλάλων, καὶ ἀφηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸν δρόμον διήλθον ἐκεῖθεν ὁ Horace Mellen καὶ εἶχε μεγάλο παιδίον. Τὴν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μαζύ των εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ παίξουν, καὶ αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἤθελε. Ἐξηκολούθησαν τότε τὸν δρόμον των καὶ ὅταν ἔφδασαν εἰς τὴν παραλίαν τοὺς εἶδε νὰ καθίσουν κατὰ γῆς. Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εἶδε τὸ μεγάλο παιδὶ νὰ κτυπᾷ μὲ ἓν ξύλον εἰς τὴν παραλίαν τὴν μικρὴν σύντροφόν του. Ἔφυγε κατόπιν ἐκεῖθεν τὸ μεγάλο παιδὶ μόνον του, χωρὶς νὰ περάσῃ πλέον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζεν ὁ μικρὸς κωφάλαλος. Οὗτος ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ Horace Mellen εἶχε φονευθῆ ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, ὡδήγησεν ἐκεῖ τὸν ἀστυφύλακα Faxon, ὁ ὁποῖος εὗρε τὸ κατακρεουργημένον σῶμα τοῦ δυσμοίρου παιδίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔδει ἠκατήβη αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς πρὸς τὸν δράστην τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος. Δὲν εἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πόμροῦ. Τρεῖς μυστικοὶ ἀστυνόμοι μετέδησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του—διότι ἦτο νὺξ καὶ τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἦτο κλειστὸν—καὶ ἐζήτησαν τὸν υἱόν της. Τὸν εὗρον κοιμώμενον καὶ τὸν παρέλαδον μαζύ των, χωρὶς νὰ δώσουν ἐξηγήσεις. Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν κατελασπωμένα, ἂν καὶ ἡ μήτηρ του εἶχε δηλώσει ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἔλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος παιδίου εἶχε παρατηρήσει ὁ ἀστυφύλαξ τὸ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ δράστου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐφρόντισε νὰ κάμῃ καταμέτρησιν τῶν ἰχνῶν τούτων. Ἐκ τῆς ἀντιπαραδολῆς τῶν καταμετρηθέντων ἰχνῶν μὲ τὰ ὑποδήματα τοῦ Πόμροῦ ἀπεδείχθη ἡ ταυτότης των. Ὁ Πόμροῦ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 29ην σελίδα)

JACK LONDON.

BURNING DAYLIGHT

JACK LONDON

(COPYRIGHT 1910, BY THE NEW YORK HERALD CO.—ALL RIGHT RESERVED)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ ΕΝΑ ἤνοιχε βράδυ εἰς τὸ Τίδολι. Εἰς τὸ μπάρ, τὸ ὁποῖον κατελάμδανε ὁλόκληρον τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ σαλοῦ ξυλίνου δωματίου, πέντε ἢ ἑξ ἄνδρες ἀκουμδοῦντες εἰς τὸ τεζάκι συνωμίλουν, ἐνῷ δύο ἐξ αὐτῶν συνεζήτουν τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τοῦ ἀφεψήματος τῶν φύλλων ἐλάτης, ἢ τοῦ χυμοῦ τοῦ κιτρολεμονιοῦ κατὰ τοῦ σκορδούτου. Συνωμίλουν μὲ ὕφος κουρασμένον, μὲ μεγάλα διαλείμματα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκυριάρχει μία μελαγχολικὴ σιωπή. Οἱ ἄλλοι μόλις τοὺς ἐπρόσεχον. Εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος ἦσαν τὰ τυχηρὰ παιγνίδια. Ὁ μπάγκος ἦτο ἐγκαταλελειμμένος. Μόνος του εἰς θαμὼν ἔπαιζεν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ Φάρο. Αὐτὸ τὸ σφαιρίδιον τῆς ρουλέτας εὐρίσκετο εἰς πλήρη ἠρεμίαν καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ παιγνιδίου ἐσκέπτετο παρὰ τὴν ροχαλίζουσαν κόκκινην θερμάστραν, ὁμιλῶν μὲ νεαρὰν μελανόφθαλμον καὶ ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστον γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἀπὸ τὸ Juneau ἕως τὸ Port Yukon τὴν ἤξευραν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ Παρθένα. Τρεῖς ἄνδρες ἔπαιζαν πόκερ, μὲ μικρὰ ὅμως ποσὰ καὶ χωρὶς ἐνθουσιασμὸν καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς προσέχῃ. Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, τὴν ἀνοιγομένην πρὸς τὸ βόδος, τρία ζεύγη ἐχόρευαν ξεθυμασμένα ὑπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς βιολιοῦ καὶ ἑνὸς πιάνου.

Τὸ Circle City δὲν ἦτο ἐγκαταλελειμμένον οὔτε ἔλειπε τὸ χρῆμα. Οἱ χρυσοῦῆραι ἀπὸ τὸ Moosehide Creek καὶ τὰ ἄλλα δυτικὰ ὀρυχεῖα εἶχαν γυρίσει, ἡ δουλειὰ τοῦ καλοκαιροῦ εἶχαν πάει καλά, καὶ ἡ τσέπες τῶν ἀνδρῶν ἦσαν γεμάτες μὲ κόνιν καὶ μὲ βόλους χρυσοῦς.

Τὸ Κλόνδαϊκ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῆ, οὔτε οἱ μεταλλευταὶ εἶχον μάθῃ τὸν τρόπον τοῦ νὰ σκάπτουν βαθειά... Ἐργασία δὲν ἐγίνετο τὸν χειμῶνα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχαν συνηθίσει νὰ διαχειμάζουν εἰς τοὺς μεγάλους συνοικισμοὺς ὅπως τὸ Circle City, καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα τῆς Ἀρκτικῆς νυκτός. Καιρὸν διαλέσιμον εἶχον πολύν, τὰ θυλάκιά των γεμάτα, καὶ ἡ μόνη ψυχαγωγία καὶ διασκέδασις, δὲν εἠμποροῦσε νὰ εὑρεθῇ ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὰ ποτοπωλεῖα. Ἐν τούτοις τὸ Τίδολι ἦτο ἤρεμον καὶ ἡ Παρθένα σχεδὸν ἀκουμδοῦσα εἰς τὴν θερμάστραν ἐχασμουρᾶτο χωρὶς νὰ σκεπάσῃ τὸ στόμα της καὶ εἶπεν εἰς τὸν Charley Bates:

— Ἐὰν δὲν γίνῃ εἴποτε σύντομα θὰ πέγω νὰ κοιμηθῶ. Τί παθαίνει τέλος πάντων ὁ συνοικισμός; Ἔχουν πεθάνει ὅλοι;

Ὁ Bates δὲν ἔλαδε κἂν τὴν φροντίδα ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐξηκολούθησε στρέδων ἕνα τσιγάρο. Ὁ Dan Mac Donald, παλῆος κάπηλος καὶ τζογαδόρος, γενικῶς ἀνεγνωρισμένος, εἰς ὅλον τὸν ἐτάκιο Γιουκόν, ἰδιοκτήτης τοῦ Τίδολι καὶ ὅλων τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων, ἐκινήθη ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ πακηλείου καὶ νυστάζων ἐπλησίασε τοὺς δύο συνομιλητὰς παρὰ τὴν θερμάστραν.

— Πέθανε κανείς; ἠρώτησεν ἡ Παρθένα.

— Ἔτσι φαίνεται, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

— Τότε δὰ ἔχῃ πεθάνῃ ὅλος ὁ συνοικισμός, εἶπεν ἐκείνη, κλείουσα τὸ ζήτημα μὲ ἓν νέον χασμουρητόν.

Ὁ Mac Donald ἐκαμενδνε ἐλαφρὸν μορφασμὸν ἐπιδοκιμασίας καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα του διὰ νὰ ἀμιλήσῃ, ὅταν ἡ ἐμπ

Ἐκεῖνος ἐν τῷ μεταξὺ στραφεὶς εἶδε τὴν γυναῖκα παρὰ τὴν θερμάστραν καὶ ἐπῆρε τὸν χαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον ἐκείνη τοῦ ἔστειλε μὲ ἕνα μειδίαμα.

— Γειά σου Παρθένα καλὸ κορίτσι! ἐφώναξε. Γειά σου Charley! Τί κάθατε τέλος πάντων ὅλοι σας ἐδῶ μέσα! Τί καταιδεσμένα μρύτρα εἶναι αὐτά; Τί διάβολο. Τὰ φέρατρα δὲν ἀκριβαίναν ἀκόμη!.. Ἐλάτε ἐδῶ βρὲ νὰ πάμε! Ἐλάτε ἐδῶ ποῦ εἶσθε σὰν ἄταφοι νεκροί, καὶ λέτε τί φαρμάκι θὰ πιῆτε. Ἐλάτε ὅλοι ἐδῶ. Ἀπόψε εἶναι ἡ βραδυά μου καὶ ἐνοιώ νὰ τὸ κάψω. Αὔριο γίνομαι τριάντα χρονῶν. Καλὰ γεράματα ἔπειτα. Ἀπόψε εἶναι ἡ τελευταία σταλαγμιατιὰ τῆς νειότης μου. Ὅλοι μαζὶ λοιπὸν. Σηκωθῆτε ἀπάνω.

— Βάσια Davis, εἶπεν εἰς τὴν ἄνθρωπον τοῦ Φάρο, θέλω νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μὲ κεράσῃς ἢ ἐὰν θὰ σὲ κεράσω.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σάκκον μὲ κόνιν χρυσοῦ καὶ τὸν ἀπέθεσεν ἐκάνω εἰς ἕνα φύλλο χαρτί, καὶ ὁ ζυγιστὴς τοῦ μπὰρ ἐζύγισε χρυσῆν κόνιν, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς πενήντα δολλάρια, καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸν σάκκον τοῦ Daylight. Τὸ βᾶλς εἰς τὸ δεπλανὸν δωμάτιον εἶχε τελειώσει καὶ τὰ ζεύγρια τὰ ὁποῖα ἐχόρευαν εἰσῆλθον εἰς τὸ μπὰρ ἀκολουθούμενα ἀπὸ τὸν βιολιτζῆν καὶ τὸν πιανίστα. Ὁ Daylight τοὺς εἶδε.

— Σηκωθῆτε ὅλοι ἀπάνω καὶ λέτε! Τί θὰ πιῆτε! Ἀπόψε εἶναι ἡ βραδυά μου καὶ τέτοιες βραδυὲς δὲν μοῦ ἔρχονται συχνά. Ἐπάνω μπακαλιαροφάγοι... Εἶναι δική μου ἡ βραδυά.

— Ψωριάρικη βραδυά, ἐμουρμούρησεν ὁ Charley Bates.

— Δίκαιο ἔχεις παιδί μου, εἶπεν εὐθύμως ὁ Daylight. Ψω.ιάρικη βραδυά, ἀλλὰ πάλι δική μου βραδυὰ εἶναι. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ψωραλέος λύκος. Γιὰ σταθῆτε νὰ σύρλιάσω...

Πράγματι ἀφῆκεν ἕνα τέτοιο οὐρλιασμα, ὥστε ἡ Παρθένα ἔκλεισε τὰ αὐτιά μὲ τὰ χεριά της τρέμουσα. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας του στροβιλιζομένη μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ὅπου τοὺς ἠκολούθησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι χορεύοντες καὶ φωνάζοντες τόσον ποῦ ἔγινε σωστὸ καυδαιμόνιον, τοῦ ὁποίου κέντρον ἦτο αὐτὸς ὁ Daylight.

Ἡ ἀτμοσφαίρα ἐκεῖ μέσα εἶχεν ἀλλάξῃ μὲ τὴν ἄφιξίν του. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε δώσῃ ζωὴν εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Ἄνθρωποι περνῶντες ἀπ' ἔξω, εἰσήρχοντο ἑλκυόμενοι ἀπὸ τὴν βοὴν καὶ κλείοντες τὴν θύραν ἔλεγον:

Ὁ «Daylight εἶναι μέσα.» Καὶ ὅσοι ἐμπῆκαν ἔμειναν μέσα πίνοντες καὶ θορυβοῦντες. Οἱ χαρτοπαίκται ἔκαμαν καινούργιο συκώτι, τὰ τραπέζια ἐγέμισαν ἀπὸ κόσμον καὶ μάρκες, καὶ τὸ στρωφογύρισμα τῆς ρουλέττας ἀνυμάρχησεν ἄλλης τῆς ζωηρότητος, πνιγμένον μόνον ἀπὸ τὰ ἐπιφωνήματα καὶ τὰ βαρειὰ γέλοια τῶν ὀβρῶν.

Ὀλίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον τὸν Elnam Harnish ὑπὸ ἄλλο ὄνομα ἐκτὸς τοῦ Burning Daylight.

Τὸ ἐπώνυμον αὐτὸ σημαῖνον «καυτερὸ Ξημέρωμα» τοῦ εἶχε δοθῆ ἔξω εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἀπὸ μίαν συνήθειαν τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ἐξυπνᾷ πρωΐ τοὺς συναδέλφους του, ἀφαιρῶν τὰς κουβέρτας των μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι «ἐξημέρωσε κ' ἔκαιε». Καὶ ἐπειδὴ καυτερὸ ξημέρωμα εἰς τὴν Ἀλάσκαν κυτοῦσε παράξενα εἰς τὸ αὐτί, τὸ ὄνομα Burning Daylight τοῦ ἔμεινε. Οἱ σκαπανεῖς τῶν ὑπερβορείων ἐκείνων ὀρυχείων, διότι ὅλοι ἦσαν κυριολεκτικῶς σκαπανεῖς ἐκεῖ, τὸν ἐγνώριζον ἀπὸ τὰ παλιά του χρόνια.

Τὸ ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἕνα σάκκον μὲ κόνιν χρυσοῦ καὶ τὸν ἀπέθεσεν ἐκάνω εἰς ἕνα φύλλο χαρτί.

Ὁ Jack Mayo καὶ ὁ Jack McQuestion ἦσαν παλαιότεροί του, ἀλλ' ἐκεῖνοι εἶχαν ἔλθῃ διὰ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, ἀκολουθοῦντες τὸν δρόμον τοῦ ὅρμου τοῦ Χώδσωνος. Ἐκεῖνος ὅμως ἦτο ὁ πρῶτος σχεδὸν, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ τὰς περιδοήτους διάδους Chilcoot καὶ Chilcat Pass.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1883 ὁ Elam Harnish, τρὶς δώδεκα ὅλων ἐτῶν, παιδί μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Chilcoot Pass μὲ πέντε συντρόφους. Τὸ φθινόπωρον ἐπέρασε ξανὰ πίσω μὲ ἕνα μόνον. Οἱ ἄλλοι τέσσαρες ἐχάθησαν μέσα εἰς κάποιαν χαράδραν τῆς ἀγνώστου ἐκείνης γῆς.

Ἐπὶ δώδεκα χρόνια πλέον ὁ Elam κατεγίνετο εἰς τὴν βαρεῖαν καὶ ἐπίπονον ἐργασίαν τοῦ χρυσοθήρα εἰς τὰ πέριξ τοῦ Circle City.

Ἐμπορεῦσα κανεὶς χωρὶς φόβον νὰ σταθῇ ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος χρυσωρύχος ἀνεπτύχθη μαζὶ μὲ τὴν Ἀλάσκαν. Δὲν εἶχε γνωρίσει ἄλλο μέρος. Ὁ πολιτισμὸς ἦτο ὄνειρον λησμονημένον δι' αὐτόν.

Καὶ οἱ συνοικισμοὶ τοῦ Forty Mile καὶ Circle City, τοῦ ἐφαίνοντο ἀληθινὰ μητροπόλεις. Καὶ ὄχι μόνον εἶχεν ἀναπτυχθῆ μαζὶ μὲ τὸ μέρος, ἀλλ' ἀκόμη ἐσθήσεν εἰς τὴν θεμελίωσίν του. Ἔκαμε τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν του καὶ τὰ ἴχνη του ἦσαν τὰ πρῶτα τὰ ὁποῖα εἶχον ἐντυπωθῆ ἐκεῖ πέρα, ὅταν ὁ τόπος ἦτο ἀκόμη ἄγνωστος.

Οἱ ἥρωες δυσκόλως λατρεύονται ὑπὸ ἡρώων. Εἰς ἐκείνην ὅμως τὴν νέαν γῆν, νέος αὐτὸς ἐθεωρεῖτο εἰς ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους. Ἀπὸ χρονολογικῆ, ἀπόψεως ἦτο παλαιότερός των. Εἰς τὸ ζήτημα τῶν κατορθωμάτων ὑπελείπετο αὐτῶν. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀντοχῆς τοῦ ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος ὅλου. Ἐπὶ πλέον ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος νευρώδης, τετράγωνος καὶ ψύραιμος.

Εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅπου ἡ ζωὴ εἶναι ζήτημα τύχης, οἱ ἄνθρωποι αὐτομάτως γίνονται παίκται, καὶ χάριν ἐτασκεδάσεις καὶ χάριν περισσοτέρου τοῦ μυαλοῦ των. Εἰς τὸ Yukon οἱ ἄνδρες ἔπαιζαν τὴν ζωήν των διὰ τὸ χρυσάφι, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐνέρριπτον αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς τὸ ἔπαιζαν εἰς τὰ χαρτιὰ μεταξύ των.

Δὲν ἀπετέλει ὁ Elam Harnish ἐξαίρεσιν εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ἦτο πρωτογενὴς ἄνθρωπος καὶ ὡς τοιοῦτος ἠσθάνετο πολὺ βαθειὰ τὸ παιγνίδι τῆς ζωῆς. Τὸ περιβάλλον τοῦ εἶχε δείξῃ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ τὸ ἔπαιζε. Γεννηθεὶς εἰς μίαν φάραγγα τῆς Ἀτλάντας καὶ μεταναστεύσας μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸ ἀνατολικὸν Oregon ὁ Elam, ἐμεγάλωσε μέσα εἰς ἕνα τόπον ὅπου ἐκυριάρχα ἡ ζωὴ τῶν μεταλλείων.

Συνεπῶς ἀπὸ μικρὸ παιδὶ δὲν εἶχε μάθῃ ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ διακινδυνεύῃ.

Ὁ ζυγιστὴς τοῦ Μπὰρ ἐζύγισε χουσῆν κόνιν ἀξίας 50 δολλαρίων καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸν σάκκον τοῦ Burning Daylight

Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀντοχὴ ἔπαιζαν κάποιον ρόλον καὶ ἡ μεγάλη θεὰ τύχη ἀνεκάτωνε τὰ χαρτιά. Ἡ τιμία ἐργασία, ἠφέρουσα ἀσφάλειαν, ἀλλὰ ἰσχνὰ κέρδη, δὲν ἐλογαριάζετο κἄν. Ἔπαιζε δυνατὰ σὰν ἄνδρας. Ἔπαιζε τὸ πᾶν διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ πᾶν καὶ ὅταν ἐνέριζεν ἐλιγώτερα ἀπὸ τὸ πᾶν ἐθεωρεῖτο ζημιωμένος. Λοιπὸν ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια καὶ δὴ χρόνια τοῦ Yukon ὁ Elam Harnish ἔζησεν... Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ περασμένο καλοκαίρι εἰς τὸ Moosehide Creek εἶχε βγάλῃ μετάλλευμα εἴκοσι χιλιάδων δολλαρίων, ἀφήσας ἐπὶ τόπου μόλις ἕλλας εἴκοσι χιλιάδας ἀκόμη.

Διάβολε, εἶχε πλέξῃ τὴν ζωήν του ἐπὶ δώδεκα χρόνια καὶ σχεδὸν χιλιάδες δολλάρια ἦσαν πολὺ μικρὸν κέρδος, μὲ τὸ ὁποῖον μόλις θὰ ἐπλήρωνεν ἕνα κάρσιμα καὶ ἕνα χορὸν εἰς τὸ Τίβολι, ἕνα χειμωνάτικο ξεκούρασμα εἰς τὸ Σιέρλ Σίτυ, καὶ ἕνα καινούριο χρέος διὰ τὸν ἐρχόμενον χρόνον. Ὅταν ὁ χορὸς ἐτελείωσεν, ὁ Elam Harnish ἐφώναξεν ὅλους νὰ πιοῦν ξανά. Τὰ ποτὰ εἶχαν ἕνα δολλάριον τὸ ἕν, ὁ χρυσὸς ἐλογαριάζετο πρὸς δεκαέξ δολλάρια τὴν οὐγγίαν μέσα εἰς τὸ Τίβολι. Ἦκαν πρόκαντα ἄνθρωποι, καὶ εἰς τὸ τέλος, κάθε φορὰν ὁ Elam ἦτο ὁ κερνῶν τοὺς πάντας. Ἦτο ἄλλως ἡ βραδυά του καὶ δὲν ἐπεστρέφετο εἰς κανένα ἄλλον νὰ πληρώσῃ. Ὄχι ὅτι ὁ Elam ἦτο μέθυσος. Δὲν ἔδιδεν εἰς τὸ οὐίσκυ καμμίαν σημασίαν. Εἶχε τόσην ζωὴν καὶ τόσην δύναμιν μέσα του, ἦτο τόσον ὑγιὴς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ὥστε δὲν ἐγίνετο σκλάβος τοῦ ἀλκοόλ. Εἶχε παρέλθῃ μήνας ὁλοκλήρους βαρείας ἐργασίας εἰς τὰ χτίνια τοῦ κάμπου καὶ τοὺς παγωμένους ποταμοὺς οὐδέποτε πίνων τίποτε περισσότερον ἀπὸ καφέ, καὶ ἕνα χρόνον ὁλόκληρον δὲν εἶχε πιῆ οὔτε καφέν. Ἐπήγαιναν ζῆμος μὲ τὸ κοπάδι καὶ ἔκαμναν ὅ,τι ἔκαμναν οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ δὲ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ Γιουκὼν ἐξεδηλοῦτο εἰς τὸ μπάρ, τὴν ἀξεδήλωνε καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα τρόπον. Ἔπειτα καὶ εἰς τοὺς μεταλλευτικοὺς συνοικισμοὺς τοῦ West ὅλοι οἱ ἄνδρες ἔκαμναν τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ ὁ Elam τοὺς εἶχεν ἰδῆ, ὅταν ἦτο ἀκόμη παιδί. Συνεπῶς τὸ κέρασμα ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἄκρον ὅριον τῆς κοινωνικῆς ἀποδείξεως. Ἄλλον τρόπον δὲν εἶχε μάθῃ.

Ὅλοι οἱ ὁμώνυμοι τοῦ Τίβολι ἐφορεῦσαν σχεδὸν ἴδιοι ροῦχα καὶ ὁ Elam Harnish δὲν ἔκαμνεν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος. Εἶχεν ὅμως κάτι τι τὸ ἐξαιρετικὸν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του, ὥστε νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν. Τσαρούκια ἀπὸ μαλακὸν δέρμα ταρόνδου, πεποικιλμένα κατὰ τὸν Ἰνδικὸν τρόπον, ἐκάλυπτον τοὺς πόδας του. Τὸ κοστούμι του ἦτο ἀπὸ βαφόμενον μάλλινον ὕφασμα, ἀνφιεσμένον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του δι' ἑνὸς δερματίνου ἱμαρίου, κατὰ τὸ σύστημα δὲ τοῦ Yukon ἔφερεν ἕνα κούκκον ἀπὸ γούναν μὲ ἰσχυρότατα κατὰ τοῦ ψύχους προφυλακτήρια τῶν αὐτιῶν ἀπὸ τὸ ἴδιον γούνωμα. Τὸ πρόσωπόν του, ἰσχυνὸν καὶ ἐλαφρῶς ὠοειδές, εἶχε κάτι ἐνθυμίζον τὰς φυσιογνωμίας τῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς τοῦτο συνετέλει τὸ ἡλιοκαὲς δέρμα καὶ τὸ βαθειὰ μαῦρα μάτιά του. Ἐφαίνετο μεγαλύτερος ἀπὸ τριάντα ἐτῶν καὶ ὅμως, φρεσκοξυρισμένος καὶ χωρὶς ρυτίδας, ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν σχεδὸν παιδιοῦ. Ἡ ζωὴ του τὸν εἶχε κάμῃ τέτοιον καὶ τὸ ἔβλεπα κανεὶς εἰς ὅλην τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὸ παράστημά του.

Τὰ χεῖλη του ἦσαν λεπτὰ καὶ ἀνοιγόντα ἄφιναν νὰ διαφαίνεται μία συστοιχία λευκῶν ἰσχυροτάτων ὀδόντων. Καὶ ὅμως τὰ χεῖλη αὐτὰ εἶχον κάποιαν γλυκύτητα, ὅπως τὰ μάτιά του εἶχον κάποιο χαμόγελο. Αὐτὰ τὰ δύο χαρίσματα

Σηκωθῆτε ὅλοι ἀπάνω! καὶ λέτε τί φαρμάκι θὰ πιῆτε!.. Αὐτὴ εἶναι ἡ βραδυά μου καὶ ἐνοιώ νὰ τὸ κάψω!..

τὸν ἔκαμναν νὰ διαφέρῃ ἀπὸ ὅ,τι τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις. Χωρὶς αὐτὰ θὰ ἐφαίνετο ἄγριος, τραχὺς καὶ ὤμός, ἴσως. Ἡ ρίς του ἦτο λεπτὴ, μὲ κανονικοὺς ρώθωνας, καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν ὅλην φυσιογνωμίαν, καὶ τὸ μέτωπόν του, καίτοι στενὸν, ἦτο συμμετρικὸν καὶ κανονικώτατα κυρτόν. Ἕνα ἄλλο Ἰνδικὸν χαρακτηριστικὸν ἦσαν τὰ μαλλιά του, πολὺ ἴσα, πολὺ μαῦρα καὶ μὲ μίαν λάμψιν τὴν ὁποίαν μόνη ἡ νεότης ὑγεία δίδει εἰς τὴν κόμην.

— Μωρὲ ὁ Burning Daylight τὸ παίει γιὰ καλὰ ἀπόψε, εἶπεν ὁ Dan MacDonald, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν μία θορυβώδης ἐπευφημία ἐκ μέρους τῶν χορευτῶν ἐγέμισε τὸ δωμάτιον...

— Καὶ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ, αἴ! Louis; εἶπεν ὁ Olaf Henderson.

— Ναί! μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ French Louis. Εἶναι γεμάτο μάλαμα αὐτὸ τὸ παιδί, στοιχηματάω.

Καὶ ὅταν τὴν ἡμέραν τοῦ μεγάλου ξεπλύματος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς πλύνῃ τὴν ψυχὴ τοῦ Daylight καὶ τὴν κοσκινίσῃ, εἶπεν ὁ MacDonald, λοιπὸν νὰ μὲ θυμᾶστε, θάχῃ ὁ Παντοδύναμος καὶ τότε ἀκόμη νὰ τὸν ξεπλύνῃ ἀπὸ τὸ μάλαμα.

— Αὐτὸ ἦταν καλὸ, ἐγρύλλισεν ὁ Olaf Henderson, κυττάζων μὲ θαυμασμὸν τὸν τσογαδόρον.

— Πολὺ καλά, ἐπεκύρωσεν ὁ French Louis. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἦταν καλὸ νὰ πάρωμεν ἕνα ντρίγκ ἀπάνω σ' αὐτά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα τῆς πρωΐας, ὅτε οἱ χορευταὶ πεινάσαντες, διέκοψαν τὸν χορὸν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἀκριβῶς λοιπὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Jack Kearns ἔρριψε τὴν ἰδέαν τοῦ πόκερ. Ὁ Kearns αὐτὸς ἦτο ἕνας χονδράνθρωπος μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸν Bettles ἦτο ὁ πρῶτος ποῦ ἐρριψοκινδύνευσεν εἰς τὸ βορειότερα μέρη τῆς Ἀλάσκας, προχωρήσας εἰς τὸ Koyokuk. Ἔπειτα, ὅταν ἐγύρισεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐγκατεστάθη πάλιν εἰς τὸ Forty Mile καὶ τὸ Sixty Mile καὶ ἐκεδόθη εἰς ἕλλας ἐπιχειρήσεις, μία ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ἀγορὰ ἑνὸς μικροῦ ἀτμοπλοίου διὰ τὴν ποταμοπλοΐαν. Τὸ βαποράκι αὐτὸ, παραγγελθὲν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἦτο ἤδη εἰς τὴν ἐξόρμου του, μεταφερθὲν διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν περιδόητον ὁδὸν τοῦ Chilcoot Pass, καὶ περιμένον τὴν διάλυσιν τῶν πάγων διὰ νὰ κλείσῃ τὴν Γιουκὼν ἀργότερον, ὅταν ὁ Βερίγγειος καὶ τὸ στόμιον τοῦ Γιουκὼν θὰ ἐκαθάρτζον ἀπὸ τοὺς πάγους τὸ ἀτμόπλοιον, θὰ ἐφόρτωνεν εἰς τὸν Ἅγιον Μιχαὴλ καὶ θὰ ἀνέπλεε τὸν ποταμόν.

Ὁ Jack Kearns λοιπὸν ἔριψε τὴν ἰδέαν τοῦ Πόκερ. Ὁ French Louis, ὁ Dan MacDonald, Hal καὶ ὁ Campbell οἱ ὁποῖοι εἶχαν κάμῃ καλὰς δουλειὰς εἰς τὸ Moosehide καὶ οἱ ὁποῖοι ἐχόρευαν διότι ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ Τίβολι δὲν ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τρία, ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν. Ἐχρειάζετο ὅμως ἕνας πέμπτος σύντροφος, ὅταν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἀνέβρασεν ὁ μὲ τοὺς λοιποὺς χορευτὰς κατόπιν του. Ἀκούσας ὅτι ἔγινε λόγος διὰ Πόκερ ἐπλησίασε πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Σὲ χρειαζόμεθα, εἶπεν ὁ Campbell. Κάθησε. Πῶς πάει ἡ τύχη σου;

— Ὦ! ἀπόψε ἔχω τύχη, εἶπεν ὁ Daylight μὲ ἐνθουσιασμόν, καὶ τὴν ἔδειαν στιγμὴν ἠσθάνθη τὴν Παρθένα νὰ τοῦ σφίγγῃ δυνατὰ τὸν βραχίονα. Ἤθελε νὰ χορεύσῃ ἀκόμη μαζύ του. Ἔχω τύχη, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ χορεύσω. Δὲν μοῦ κάνει ἄλλως τε καρδιὰ νὰ σᾶς πάρω ὅλων τοὺς παράδες, εἶπεν ἐκείνος.

Κανεὶς δὲν τὸν ἐδίδασεν. Ἐπῆραν τὴν ἄρνησίν του ὡς ἀριστοκράτη, καὶ ἡ Παρθένα τώρα τὸν ἔσφιγγε δυνατότερα καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος τῶν ἄλλων χορευτῶν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάτι τι τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ γνώμην. Ὄχι ὅτι δὲν ἤθελε νὰ χορεύσῃ, οὔτε ὅτι ἤθελε νὰ προσβάλῃ τὴν σύντροφόν του. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ ἔκαμε τὴν ἀνδρικήν του ὑπερηφάνειαν νὰ ἐπαναστατήσῃ. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο ὅτι δὲν ἤθελε καμμίαν γυναῖκα νὰ τὸν κυβερνᾷ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἱ γυναῖκες τὸν ἐρωτεύθησαν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔδιδε προσοχήν. Δι' αὐτὸν αἱ γυναῖκες ἦσαν παιγνίδια, κοῦκλες..... κάτι τι μὲ τὸ ὁποῖον σκοτώνει κανεὶς τὴν ὥραν του, ὅταν θέλει νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὸ μεγάλο παιγνίδι τῆς ζωῆς. Εἶχεν ἀνακατώσῃ τὰς γυναῖκας μὲ τὸ οὔισκυ καὶ μὲ τὸν τζόγον καὶ ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις του ἔβγαζε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦτο εὐκολώτερον νὰ κόψῃ κανεὶς τὸ ποτὸ καὶ τὰ χαρτιὰ, παρὰ τοὺς δεσμοὺς μὲ μίαν γυναῖκα ἡ ὁποία θὰ κατόρθωνε νὰ τὸν μπλέξῃ.

Ἦτο σκλάβος τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἔνοιωθε τὸν ἐγωϊσμόν του πολὺ βαθειά, ὥστε ἐτρελλαίνετο εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι κάποιος ἄλλος θὰ εἰμποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιβλῃθῇ. Τὴν γλυκεῖαν σκλαβιὰν τοῦ ἔρωτος δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὴν ἀντιληφθῇ. Οἱ ἐρωτευμένοι ἄνδρες τοὺς ὁποίους εἶχεν ἰδῆ τοῦ ἐφαίνοντο παράφρονες, καὶ ἡ παραφροσύνη τοῦ ἐφαίνετο ὡς κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζει ἀνάλυσιν. Ἔκαμνε παρέαν μὲ ἄνδρας. Ἀλλὰ ἡ παρέα τῶν ἀνδρῶν δὲν εἶναι ἔρως. Ἦτο καθαρὸς ζήτημα δουλειάς. Ἦτο ἕνας ποστρικὸς λοιπὸν φορτίον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ σύντροφός του, δὲν ἦτο ὑποχρέωσις, οὔτε σκλαβιά. Ἔκαμνεν ὁ καθεὶς τὸ καλλίτερο ποῦ εἰμποροῦσεν. Αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς δουλειάς. Ἄλλοι ἦσαν ἰσχυρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ καθεὶς ἔκαμνεν ὅ,τι καλλίτερον εἰμποροῦσε, ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ὑπηρεσιῶν ἦτο καλή, τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας ἐτηρεῖτο καὶ ὅλοι ἔπαιρναν δικαίως τὸ ἀνάλογόν των.

Μὲ τὰς γυναῖκας ὅμως, τὸ πρᾶγμα ἦτο διαφορετικόν. Αὐταὶ ἔδιδον ὀλίγα καὶ ἤθελον τὸ πᾶν Αἱ γυναῖκες εἶχον δεσμὰ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ εἰμποροῦσαν νὰ δέσουν κάθε ἄνδρα, ὅστις θὰ τὰς ἐκυτάζε δύο φορές. Ἰδοὺ ἀκόμη ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Παρθένα ἀχαμογέλα, διότι εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν κάμῃ νὰ χορεύσῃ μαζύ της.

Ἔπειτα ὁ χορὸς δὲν ἦτο τίποτε. Ἀλλὰ εἶχε χορεύσῃ μίαν ἢ δύο ἢ τρεῖς φορὲς μαζύ της καὶ αὐτὸ τῆς εἶχε δώσῃ τὸ θάρρος νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ μπράτσο, ὅταν τοῦ ὁμίλει. Αὐτὸ τὸ σφίξιμο ἦτο τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ δεσμὰ ποῦ εἶχεν εἰς τὰ χεριά της, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἤθελε νὰ τὸν δέσῃ. Ἀπεναντίας ὑγιὴς καὶ εὔρωστος καὶ καλὴ χορεύτρια ἦτο ὅ,τι καλλίτερον θὰ εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἀλλὰ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἦτο γυναῖκα καὶ ἤθελε νὰ τὸν σκλαβώσῃ. Καλλίτερο ἦτο τὸ πόκερ. Ἔπειτα τὸ πόκερ τοῦ ἤρεσεν ἄλλο τόσον ὅσως καὶ ὁ χορός.

Ἀνεσταν λοιπὸν εἰς τὸ τράπεζμα τῆς Παρθένας καὶ εἶπεν εἰς τοὺς παίκτας.

— Μωρὲ!.... σὰν νὰ μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ σᾶς ξεστείλω ὅλους.....

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΕΠΙΓΑ Η ΔΕΝ ΕΠΙΓΑ ;

Αὐτὸ ἀπεκρίθησας ἐρωτῆς εἰς τὸ τεύχος τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ «Hampton's Magazine», ὁ καγκρίνος διαλέκτης κατοικὰς ἐξερευνητὴς τοῦ Βορείου Πόλου Δόκτωρ Φρεδερίκος Κοὺκ.

Καὶ διὰ νὰ μεταφέρωμεν ἀκριβῶς ὅλην τὴν ἱμιλογίαν του, ἰδοὺ τί λέγει ὁ Δόκτωρ:

«Ἐπήγα ἴσως εἰς τὸν Βόρειον Πόλον; Ἴσως ἔκαμα λάθος νομίσας ὅτι ἐπήγα. Κατόπιν ὡρίσας στέψεις ἡμερολογίου ὅτι δὲν γνωρίζω ἀποδείξεις, ἀν ἔφθασα ἴσις εἰς τὸν Βόρειον Πόλον ἢ ὄχι. Μία τοιαύτη δήλωσίς μου ἴσως νάμη κατάπληξιν. Ἀλλὰ θέλω νὰ καταλήξω τὸν κόσμον, ἀρκεῖ μὲ μίαν τοιαύτην εὐκαιρίαν νὰ εἰμπορέσω νὰ τοῦ παρουσιάσω τὰ ζήτημά μου. Ἀφ' ἑαυτοῦ ζήτημά μου, ἄν ἐνοῦ τὸ ζήτημα τῆς γεωγραφικῆς μου ἀνακαλύψεως, ἀλλ' ἁπλῶς ἓν ζήτημα τὸ ὁποῖον μὲ θέτει εἰς ἀθύρωστον.

Δίδει, ἐν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Πόλου ἔχει μεγάλην σημασίαν, δι' ἐμὲ ἐν τούτοις ἡ ἐμκατοσόνη καὶ ἡ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ μοὶ εἶναι πολὺ περισσότερον πολύτιμος»

Μὲ τὸ ὕφος τοῦτο ἀρχίζων ὁ Κοὺκ προχωρεῖ καὶ λέγει:

«Πολλοὶ μὲ κατηγόρησαν ὡς ἀγύρτην καὶ ὡς κλέπτην. Ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ, καλῇ τῇ πίστει καὶ χωρὶς τὴν πρόθεσιν νὰ γελάσω κανένα, ἐπίστευσα πράγματι ὅτι ἔφθασα τὸν Πόλον, εἶμαι ἀρά γε δίκαιος ἄξιος τῶν κατηγοριῶν τούτων;»

"Ας παρακολουθήσωμεν τὸν ἐξερευνητὴν εἰς τὴν ἀπολογίαν του, ἤτις κοπὰ τὴν κατοθήσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θὰ τὸν ἀποδείξῃ ἀθῶον.

Ἂς τὸν ἀφήσωμεν συνεπὸς νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ μόνος τὰ κατὰ τὸ ζήτημά του, τὸ ὁποῖον συνδέει στενότατα μὲ τὴν ὅλην βιογραφίαν του.

«Ἀπὸ παιρκάτης ἡλικίας, λέγει ὁ Κοὺκ, εἶχα νὰ παλαίσω πρὸς δύο πράγματα. Τὴ ἴν ἤτο ὁ πόθος νὰ ἐξερευνήσεων, τὸ ἄλλο ἡ πενία. Τὰ σχολικά μου χρόνια ἤραν ἐὐκολα. Μεγάλη πενιχρία καὶ πολλὴ ἐργασία ἤσαν ὁ κλῆρός μου. Ὅταν ἀναγάλασα ὀπασσῶν, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, ἤλθον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐπιπλόσια φρούζα εἰς τὴν Βρόμον. Ἔκαμνα οἰκονομίαν. Δὲν ἐδώδεια δι' αὐμέρειαν. Ἀργότερα ἐπιβέβην εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ γάλακτος, καὶ μὲ τὰ ἔλίγα ἐκεῖνα κέρδη, τὰ ὁποῖα ἀπεκτήσαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐμπορίου, ἤρχισα νὰ σπουδάζω τὴν ἰατρικήν. Εἰς τὰ 1890 ἔλαβα τὸ ἐξελεμμὰ μου ὡσὰν τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἤρχισα ἀμέσως νὰ ἐξασκῶ τὸ ἀπόγγελμά μου. Ἀλλὰ ἐξ μῆνας μετὰ τὸ ἀνοίγμα τοῦ γραφείου μου, μᾶλις κατόρθωσα νὰ ἔχω τρεῖς ἀσθενεῖς.

Μίαν χειμερινὴν ἡμέραν ἐπιπέζεται εἰς μίαν ἐφημερίδα πέει οἱ σχετικὴν μὲ τὰς ἀτομικοὺς τὰς ὁποίας ἔκαμαν ὁ Πῆρυ, ὅπως ἐπανέλθῃ διὰ τὸν Πόλον. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἀκριβάσω τὴ ἡδονὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Μοῦ ἀρμόνει ὅτι ἤμην φυλακισμένος καὶ μονωμένος εἶχον ἀνοίξει τὴ θύρα τῆς φυλακῆς μου. Ὁ Βορρᾶς μὲ ἐκάλει, καὶ ἡ διακαγὴ του ἤτο ἀπεκοκαπή. Τότε ἠνόησα,δτι δὲν εἶχα ἄλλην κλεῖν παρὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Ἀγνώστου, τὸ ὁποῖον τόσον ἐλκυστικὸν ἤσθγετο ἐμπρός μου. Ἐθέλουσίως ἠκολούθησα τὸν Πῆρυ κατὰ τὴν ἐκβρομὴν τοῦ 1891-92 ὡς ἰατρὸς τῆς ἀποστολῆς.

Ὅσοι δὲν ἐπῆγαν καὶ δὲν ἔζησαν εἰς τὴν ἀρκτικὴν ζώνην, δὲν γνωρίζουν τὴν γαγτεὰν, τὴν ἰκαίαν ἐξασκοῦν ἐκεῖνα κὰ μέρη εἰς τοὺς ἀπεκέπτας τον.....Εἶναι ἡ γαγτεὰ αὕτη τόσον δυνατὴ, ὥστε ἐξηγεῖ πῶς εὑρίσκονται ἄνθρωποι, θυσιάζοντες τὰ πάντα δι' ἕνα καζεῖδι εἰς τὴν Ἄρκτον.

Ἐπισκρέψας ἐπίσω μὲ τὸν Πῆρυ, προσεκάθησα νὰ φέρω τὰ βάρ ἀκρα ἐπὶ τὰ αὐτὰ μὲ τὴν ἰατρικήν μου. Ἀλλὰ κάλιν τὸ ἐπιχείρημα ἦτο δυσκόλιστον. Εἶναι κεριτὸν νὰ εἴπω, ὅτι εἶχα πληρωθῇ διὰ τὰς ὑπηρεσίας μου τὰς ἰατρικάς, ἂς ἀκουσίως προσήνεγκα εἰς τὴν ἄλην ἀποσολήν.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀρχηθείς, προσεκάθησα νὰ κανήσω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συμπολιτῶν μου, ὅπως διὰ συνεισφορῶν διοργανώσω μίαν νέαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Ἀρκτικὴν Ζώνην. Δὲν τὸ κατώρθωσα ὅμως. Προσεκάθησα νὰ κανήσω τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου, μὲ ἐν σχέδιον ἐξερευνήσεως τοῦ Νορτου Πόλου, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀκάτεγκα. Τότε μὲν βαλγικὴ ἀποσολὴ διωργανούτο διὰ τὸν Ἀνταρκτικὸν. Μοτέσχον αὐτῆς κάγτοτε ἀμεσθεί.Ὅταν ἐκόσταβαν καὶ ἐκεῖθεν, ἡ ἰδέα τοῦ Πόλου μοῦ εἶχε γαίνει πλέον ὑψηκαις. Τότε συνηνήθην μὲ τὸν κ. John R. Bradley, ἄνθρωπον πλούσιον καὶ ἐνθουσιώδη, ὅστις ἤκουσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ σχέδιά μου».

«Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀρχίζει ἡ ἱστορία τοῦ πολικοῦ αξεθλίου, ἐν τῇ ἐκείῃ ὁ Δόκτωρ ἀναμρεῖ πολλὰς ἀκαριβείας, τραφείας εἰς ἀνάρεσιν τῶν πρώτων ἰσχυρισμῶν του. Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὸ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ, ἐὰν θέλῃ, εἰς τὸ Hampton's.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωμελζήγείν του, θὰ τὴν ἔζωμεν μετὰ δύο μῆνας εἰς τὸ ἴδιον Ἀμερικανικὸν Περιοδικόν.

ΕΣΟΔΕΙΑ 9,000,000,000 ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Εἶναι τόσον μεγάλη ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία τῶν σιτηρῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, λέγει τὸ Munsey's Magazine, ὥστε μόνον μὲ μίαν γραμκὴν παραβολὴν δύναται νὰ τὴν ἰδῇ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν τὴν ἐπιφρόβη, τὴν ὁποίαν τὸ ἐξ αὐτῆς χρηματικὸ ποσὸ θὰ ἔχουν ἐπὶ τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν οἰκονομικῶν, αὐχὶ πλέον τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ γενικῆς τοῦ κόσμου ὅλου. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἡ Ἀμερικανικὴ ἐσοδεία τοῦ 1910 δύνανται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν Αἰγυπτιακὴν, τῶν χρόνων τοῦ Φαραὼ καὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἤν μνημονεύει ἡ Γραφή. Κατοὶ δὲ δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς εἰς ποῖον ποσὸν κοπλὸν ἀνήρχετο ἡ ἐσοδεία ἐκείνη, ἐν τούτοις, εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀὶ ἦτο τόσον, ὥστε νὰ καταπλήξῃ τὸν Αἰγύπτιον Ἰωσήφ, νὰ ἦτο τόσον, ὥστε νὰ καταπλήξῃ τὸν Αἰγύπτιον Ἰωσήφ, νὰ καταστήσῃ δὲ τὴν Αἴγυπτον κυρίοι τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς.

Ἀναδιαρτήτως ἤμως τοῦ τεὐούτου γεγονότος, εἶναι βέβαιον ὅτι, ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία τῆς Ἀμερικῆς ὑπερβαίνει εἰς διαστάσεις τὴν σχεδὸν μυθικὴν ἐκείνην τῆς Αἰγύπτου. Ὑπολογίζεται, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον οἱ Ἀμερικανοὶ γεωργοὶ συνέγγιον εἰς τὰς ἀποθήκας των 3,121,000,000 bushels ἀραβοσίτου, παρὰ δὲ τὴς ἰσοδυναμότατα κατ' ἀριθμὸν μὲ τὸ σύνολον τοῦ ἐν κυκλορεῖᾳ ἀμερικανικοῦ χρήματος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀγορασθῇ τὸ σύνολον τῆς ἐφετινῆς ἐσοδείας τοῦ ἀραβοσίτου καὶ νὰ πληρωθῇ τοῖς μετρητοῖς, πρὸς ἓν δολλάριον τὸ bushel, θὰ ἐχρειάζοντο ὅλα τὰ ἐν κυκλορεῖᾳ δολλάρια διὰ νὰ κάλυψουν τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν. Διὰ νὰ παραχθῇ τὸ σύνολον τῆς ἐσοδείας, τὴν ὁποίαν ἀπιστέρχει ἀνεξέρμαιν, ἀπαιτήσαν 114,000,000 ἑκατόμμυρα γῆς.

Εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς Ἀποταμιευτικὰς Τραπέζας ὑπάρχουν κατατεθειμένα σήμερον 4,000,000,000 δολλάρια, ἀντιπροσωπεύοντα τὰς οἰκονομίας τῶν λαϊκῶν τάξεων. Θὰ ἐχρειάζετο τὸ ἀπιλάσιον τοῦ ποσοῦ τούτου διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν ἐφετινὴν ἐσοδείαν.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἀραβοσίτου κατὰ bushel εἶναι 65 σέντς. Εἰς μίαν ἄλλην ἐποχὴν, ἐν τούτοις, ἡ ἀράβοσιτος ἔφθασε τὰ 75 σέντς. Ἐὰν τὴν μεταβῇ ἀς ὑπολέσωμεν, ὅτι ἐξέλιξε ἔνεκα τῆς μεγάλης παραγωγῆς, ἡ τιμὴ θὰ περιορισθῇ εἰς 60 μόνον σέντς. Τὸ ποσὸν, τὸ ὁποῖον θὰ πρσέλθῃ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔλης τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης ἐσοδείας, θὰ κυμανθῇ μεταξὺ 1,800,000,000 καὶ 1,900,000,000 δολλαρίων. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει περισσότερον χρῆμα ἀπὸ ἑνὸς τὸ ὁποῖον εἰσάπαξ οἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι ἐν τοῖς ἐξαγωγικοῦ των ἐμπορίου, φθάσαντες μόλις 1,700,000,000 δολλάρια.

Ἄυξκε περὶ ἀραβοσίτου. Ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸν βόμβακα. Ἐξ αὐτοῦ ἡ Ἀμερικὴ θὰ εἰσπράξῃ 700,000,000 δολλάρια, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία θὰ ἀνερῇ τὰ 11,000,000 μπάλες.

Ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία τῶν γεωμήλλων ἀνῆλθεν εἰς 320,000,000 bushels. Ἡ ἐσοδεία τοῦ καπνοῦ εἰς 968,000,000 λίτρας.

Ἡ ἐσοδεία τοῦ σίτου φθάνει τὰ 700,000,000 bushels.

Πρὸς 95 σέντς κατὰ μέσον ὅρον τὸ bushel κολοὐμενος ὁ σῖτος οὗτος, θὰ φέρῃ 665,000,000 δολλάρια. Εἰς 60,000,000 τόνων ἀνέρχεται ἡ παραγωγὴ τοῦ ἔνγεοῦ χόρτου, κατὰ τοὺς μετρωτέρους δὲ ὑπολογισμούς, τὸ ἓξ αὐτῆς κέρδος θὰ φθάσῃ τὰ 700,000,000 δολλάρια. Ἡ ἐσοδεία τῆς βρώμης θὰ ἀφίση 425,000,000 δολλάρια.

Ἐὰν προσθέσωμεν ἔλα τὰ ἀνωτέρω ποσὰ σημειούμενα, θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σύνολον τῶν **τεσσάρων καὶ ἡμίσεως δισεκατομμυρίων δολλαρίων**, μόνον ἀπὸ ἀραβόσιτον, σίτον, βάμβοκα, χόρτον καὶ βρώμην. Εἰς ἰσόρριμον ποσὸν ἀνέρχεται ἡ ἀξία τῶν λοιπῶν εἴδων τῆς ἐφετινῆς ἐνοδείας καὶ οὕτω φθάνομεν εἰς τὰ 9,000,000,000 ὧν ὁ ἀριθμὸς ποιεῖ τὸν νοῦν Μαγγιᾶν καὶ ἐξίσταισθαι.

Καὶ ὅμως πρέκει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀκόμη ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἀκαλλιεργήθη μεθοδικῶς!...Λόγῳ τοιοῦτον εἶναι ἡ γνώμη τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ Μεγάλου Βορείου Σιδηροδρόμου, κ. James S. Hill, ἀκάνος ὅτι, ἐὰν οἱ Ἀμερικανοὶ γεωργοὶ ἐφήμιζον ὅλας τὰς τελειοκοτήσεις καὶ ἔλας τὰς γεωργικὰς ἐφήμιζον ὅλας τὰς τελειοκοτήσεις καὶ ἔλας τὰς γεωργικὰς πρακδόσις τῆς γεωργίας εἰς τοὺς ἀγροὺς των, αἱ ἐσοδεῖαι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ ἐξίαινον ἐτησίως τὰ 15,000,000,000 δολλάρια. Μαζὶ μὲ τὴν γνώμη ν ταύτην τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Great Northern συμφωνεῖ καὶ ὁ κ. William C. Brown τοῦ New York Central.

Αὐτὰ εἶναι οἱ ἀριθμοί, οἱ σχετιζόμενοι μὲ τὴν ἀμερικανικὴν ἐσοδείαν, ἤτις ἀποτελεῖ τὸν κύριον μοχλὸν πάσης βιομηχανικῆς ἐμπορικῆς καὶ οἰκονομικῆς κινήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους παράγοντας τῆς παγκοσμίου ζωῆς καὶ τοῦ παγκοσμίου πλούτου.

ΔΕΚΑ ΕΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς πρώτης δεκαετηρίδος τοιαῦτα τὸ ἀόχμαείε κὰ συμπληρώσῃ πολλὰς- τὸ θαυμάσιον Ἀμερικανικὸν Περιοδικὸν «World's Work» δημοσιεύει ἕνα ἐιρωϊκὸν ἱστορικὸν ἄρθρον, προερχόμενον ἀπὸ τὴν γραφίδα τοῦ κ. William Bayard Hale, εἰς τὸ ὁποῖον παρουλαύνει ὅλη ἡ λήξασα δεκαετὶς κινηματογραφικῆς, κατὰ τρόπον ἐνδιαφέροντα τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ ἀποσπάσωμεν τὰς χυρωτάρας περικοπάς του.

Τὰ γεγονότα, τὰ σημειώσαντα τὴν πρώτην δεκαετηρίδα τοῦ Κίνοστοῦ Αἰώνος, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, δὲν ὑπῆρξαν ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως τόσον μεγάλα, συγκρινόμενα μὲ τὰ συμβάντα τοῦ 1800-1810, ἤτα, ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν χεῖρα τοῦ Ναπολέοντος, ἐλάνθρωπος ἡ Εὐρώπη μετεδλήθη. Καὶ ἐν τούτοις εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν θὰ κατελέξουν θέσιν παρὰ τὰ γεγονότα τῆς πρώτης δεκαετίας τοῦ Δεκάτου Ἕνατου αἰώνος.

Εἰς τὴ διάστημα τὸ ἀπὸ 1900 μέχρι τοῦ 1910, δὲν ἔλαβον οὔτε πόλεμοι, οὔτε συνθῆκαι, οὔτε ἀνατροπαὶ θρόνων οὔτε πολιτικὰ πρακτικοπέμματα.

Ποῖος πρὸ ἑκάν ἐτῶν θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡ ἰαπωνικὴ γενναιότης καὶ τόλμη θὰ ἐπιφρονε τὰ Μανζουριακὰ πεδία καὶ θὰ συντρίβε τὴν Ρωσικὴν Αὐτοκρατορίαν; Καὶ ποῖος θὰ ἠμπορεῖαι ποτε νὰ ὀνειρευθῇ, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μπορεικῶν ὀνοιμένων, ὁ ποιὸς; Μπόθα, θὰ κατελάμβανε τὴν θέσιν τοῦ Πρεζίδεντος τῆς Βουλῆς τῶν Ἡνωμένων Νοτιοαφρικανικῶν κτήσεων τῆς Ἀγγλίας; Ποῖος θὰ ἐφανταζετο τὸν Χιμλὲ ἐκθρονισμένον καὶ δεσμώτην; Καὶ ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ πρεδῇ τὴν ἥττοιν κοινοβουλίου εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Κίνα;...

Μρὶ δέκα ἐτῶν, αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Μαλάῃς, τὴ ἀγγλορρωσικὴν ἐπεισόδιον τοῦ Dogger Bank, ἡ κατάστρφι τοῦ Πολιγγεάδου, αἱ σχεσὶ τῆς Μικρασίας ἐν ἐργασίᾳ τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμίτ, ἦσαν ἀκόμη ἄγνωστα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ λεξὶς Πρεζ-Ἀρθοὺρ ἦτο γνωστὴ μόνον εἰς τοὺς γεωγράφους, ἐνῶ σήμερον ἐκφένομαι πρὸς κάτι οἱ ἀλλόγυρα τὴν Τρίπολιν καὶ τὴν Λεβαντοπολίαν, καὶ ἡ Portsmouth δὲν εἶχε συνδέσει ἀκόμη τὸ ὄνομά της μὲ μίαν συνθήκην, ἀνάλογον τῆς Ἡγίας.

Ἡ βόμβα καὶ τὸ ἀγχυρίδιον δὲν εἶχον ἀκόμη γονεῖσει τὸν McKinley, τὸν Ὀμπέρτον, τὸν Κάρολον τὴν Πορτογαλίας καὶ τὸν διάδοχόν του, τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Δράγκα τὴν Σερβίας, τὸν Ἀούκα Μέρτον, τὸν Plehve, τὸν Ἴσο τὴς Σερβίας, τὸν Ἀούκα Μέρτον, τὸν Plehve, τὸν Ἴσο τὴς Ἰωαννίνων καὶ τὸν Δημητριάκην τὴς Ἑλλάδος.

Μρὶ δέκα ἐτῶν ἡ Βικτορία τῆς Ἀγγλίας ἦτο, καὶ μαζὶ τὴς ἔζων ἡ Ἰδουάρδος Ζ', ὁ Ὀσκάρ τῆς Σουηδίας, καὶ ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου, καὶ ὁ Χριστιανὸς τῆς Δανίας, καὶ ὁ Πέτρος Ἀθῶν Β'.., καὶ ἡ Λιζαμπέτ τῆς Κίνας, καὶ ὁ υἱός τῆς... Ἔζων ἀκόμη ὁ Σαγάστε καὶ ὁ Δή-χοὐ-Τέμπα, καὶ ὁ Kruger, καὶ ὁ John Hay.

Τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς πρώτης δεκαετηρίδος τοῦ Κίνοστοῦ Αἰώνος σύνανται νὰ συνοψισθοῦν: εἰς τὸν Ἀγγλοβοερικὸν πόλεμον, τὸν πόλεμον τῶν Συμμάχων Δυνάμεων κατὰ τῆς Σινικῆς, τὸν Ρωσοϊαπωνικὸν πόλεμον τέλος. Ἂν θελήσωμεν μικροτέρας σημασίας πολέμους, εὑρίσκομεν τὸν μεταξὺ Κολομβίας καὶ Βενεζουέλας-μικρὸν μέν, στοιχίσαν ὅμως τὴν ζωὴν εἰς 50,000 ἀνθρώπων- καὶ τοὺς μεταξὺ Περοῦ καὶ Ἰσημερινοῦ, Γουατεμάλας καὶ Ἀλβαδόρ, καὶ Νικαράγουας καὶ Χονδουράς, διαρκοῦντας ἤδη συνεχῶς ἀπὸ τοῦ 1908. Ἐπαναστάσεις συνεχεῖς κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ Τουρκίαν, ἐνῷ ἡ Ἀγγλία ἠγανάκτησε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ Μαλλὰ τῆς Σουηλλάνδης, ἐστις τῆς ἐπόστησεν ἐκατὸν ἑκατομμύρια δολλάρια, καὶ ἡ Γερμανία εἶχε νὰ καθυποτάξῃ τοὺς ἐξεγερθέντας εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν Ἀφρικὴν Χερέρες. Εἰς τὰ αὐτὰ διάστημα ἡ Γουρκία ἀπέβαλε πᾶσαν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης καὶ τῆς Βουλγαρίας, διατηρήσασα μόνον μίαν εὐθραυστοτάτην ἀυτονομίαν ἐν Κρήτῃ (retains only the most fragile sovereignty over Crete). Ἡ ἀνακήρυξις τῆς Νορβηγίας ὡς βασιλείου, καὶ ὁσαύτως ἡ ἀνακήρυξις τῶν βασιλείων τῆς Βουλγαρίας καὶ Μαυροβουνίου, ἡ σύστασις τῆς Ἀδριατικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἡνωμένων Νοτιοαφρικανικῶν κτήσεων τῆς Ἀγγλίας, ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Κούβας, ἡ Ἴδρυσις τῆς Δημοκρατίας τοῦ Παναμᾶ, ἡ κατάργησις τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Κορέας καὶ ἡ ἀνακήρυξις τῆς Πορτογαλίας εἰς Δημοκρατίαν ἠλείων κὰ γεγονότα τῆδβεκαετίας τὰ πολιτικὰ ἐνοσεῖται.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄλλα, ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐπ' αὐτῶν, τοὐλάχιστον εἰς αὐτὸ τὸ τεῦχος.

ΜΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, ἐν πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρον δημοσιεύεται εἰς τὸ Harper's Monthly Magazine.

Τὸ ἄρθρον προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἄγγλον Thomas Bingham Richards, ἤκμαρον, γεννηθέντα τῷ 1780, καὶ ἐργαζόμενον εἰς τὸ Λονδῖνον, μέχρι τοῦ 1826. Ὁ Ἄγγλος οὗτος φαίνεται ὅτι ἔσχε μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν συνομιλίαν μὲ τὸν Μέγαν Αὐτοκράτορα, ὅταν οὗτος ἦτο ἐξόριστος εἰς τὴν Ἕλβον. Τὴν συνομιλίαν ταύτην ἔγραψεν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ὁ Ἄγγλος, τὴν εὗρε δὲ ἀσχάτως εἰς ἀνεψιός του, ὅστις τὴν ἔδωκε πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ Harper's.

"Ας παρακολουθήσωμεν τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐμπόρου, ὅστις ἀρχίζει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Ναπολέων Βο ἀπάρτης ἦτο τὸ κύριον θέμα τῆς συνομιλίας εἰς τὸ Λιτόρνιον, κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1814. Ἡ ἀναχώρασις μέχρι τοῦ Πίρτο Φερράγιο ἦτο ἐξῆντα μίλια. Ἀρκετοὶ Ἄγγλοι ταξειδιῶται εἶχον,κατὰ τὴν ἑκοχὴν ἐκείνην, ἐπισκεφθῆ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ εἶχον γίνει εἰμενόσεται δεκτοὶ ὑπ' αὐτοῦ, οὕτω δὲ ἀποφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ ταξείδιον. Ἐξήντα παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν τιμὴν μιᾶς συνεναέδεως, ἤτις μοὶ ἔδόθη. Οὕτω τὴν ἡμέραν Δεκεμβρίου ἀπεκατστάμην τὸν Μέγαν ἐξόριστον».

Ἰδοὺ τώρα ἡ περιγραφὴ τῆς ἐπισκέψεως.

«Ἐπήγαμεν εἰς τὸ μέγαρον τὴν ἕνην ὥραν. Ἐδυσκολεύθημεν πρὸς στιγμὴν νὰ εὕρωμεν τὴν ἔσοδον. Εὑπλεθόνεως, εἴδομεν μέσα εἰς ἕνα διάδρομον ὁρκετοὺς ὑπηρέτας. Ἐλαύθημεν ἐλεν ἀντιθέλαμον, ἡ ὀθελχή μου καὶ ἐγώ, καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς ἕνα σοφὰν, βλέποντες τὰς ἀνηρτημένας εἰς τοὺς τοίχους εἰκόνας, ἀποστυπώματα τοῦ Morghens μὲ ἀπλὰς κορνίζας.

Μετ' ὀλίγον, ἄφῆκαν τὴν ἀθελχὴν μου ἐκεῖ, εἰσηχθήμην εἰς ἴν συνεχόμενον δωμάτιον,ὅπου ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ἐπεριμένεν. Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος ἔκλεισε τὴν θύρον, ἀπέμεινε δὲ μόνος μὲ τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις μοῦ εἶπε φιλικῶς:

— Ὁ κύριος Richards?

— Μάλιστα, Κύρε μου.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς Ἀγγλίας;

— Τὸ Warwickshire.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν.

— Εἶναι εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀγγλίαν.

— Κύριον σιδηρικὰ ἐκεῖ;

— Μάλιστα εἰς τὴν Βιρμιγχάμην.

— Ποῖα εἶναι ἡ ἐργασία σας;

— Ἔχω ἐπιχήν μου ἐργασίαν εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ διεξάγω τὰς ἐργασίας τοῦ πατρός μου εἰς τὸ Birmingham.

— Ἐλλαψα πολὺ τὸ ἐμπόριόν σας;

— Ὄχι τόσον, ὅσον σᾶς εἶπον. Ἄλλως ε ἐγείνατε ἀφαρμὴ νὰ εὕρωμεν ἄλλας ἐκανοποιητικὰς ἀγοράς.

— Λέγετε διὰ τὰ ἰσπανικά, τὰ ὁποῖα σᾶς ἤνοιξεν τὰς Ἰνδίας;

— Μάλιστα. Ἐκάμαμεν καλὰς ἐργασίας μὲ ἐκείνην τὴν χώραν.

— Καὶ ἀσχήμες εἰς τὸ Buenos Ayres;

— Μάλιστα' εἰς τὴν ἀρχὴν ἴδιως, ὅταν δὲν ἐγνωρίζαμεν τί ἐχρειάζετο ὁ κόσμος. Τώρα ἐργαζόμεθα πολὺ καλά, καὶ ὑπάρχουν καταστήματα τοῦ Λονδίνου τόσον πολὺ ἀσχολημένα ἐκεῖ κάτω, ὥστε δὲν ἔχουν κὰν καιρὸν νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον.

— Ὅστε ἡ εἰρήνη δὲν σᾶς ὠφέλησε..

— Δὲν ἔχω λόγους νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἐξ αὐτῆς, τοὐλάχιστον ἴσως τώρα. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, τὰ γαλλικὰ προϊόντα θὰ ἠμπορεύσουν μέγαν συναγωνισμὸν εἰς τὴν Μεσόγειον.

— Θὰ ἠθέλατε αὐτὸν τὸν συναγωνισμὸν ἐν καιρῷ εἰρήνης;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι αἱ περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκλείσαμεν τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς Βουρβόνους, μᾶς ἔκαμαν νὰ χρεσθῶμεν εἰς παραχωρήσεις πολλάς, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐκάμναμεν, ἐὰν σεῖς ἐξηκολουθεῖτε νὰ κυβερνᾶτε τὴν Γαλλίαν.

— Ἐκλήγατε εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἀμιένης;

— Μάλιστα.

— Τὴν εὐρήκατε μεταβεβλημένην ἐπὶ τὸ καλλίτερον;

— Μάλιστα. Ἴδετε μερικὰ ὡραιότατα κτίριά σας. Ἔπειτα ἐπέρασα τὸν δρόμον τοῦ Simplon, ὅστις εἶναι ὡραιότατος.

— Πῶς σᾶς ἐδέχθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Λαμπρά. Ἡ ἰδιότης μου, ὡς Ἄγγλου, μοῦ ἤνοιξε κάθε θύραν.

— Καὶ οἱ στρατιῶται πῶς σᾶς ἐφάνησαν;

— Ὅλοιον ἀκοιλούνησι καὶ ψυχρεί, ἀλλ' ἀνάγκη προήρχετο ἀπὸ τὴν κραχύτητα τῆς στρατιωτικῆς των ζωῆς.

— Καὶ οἱ Βουρβόνοι εἶναι δημοφιλεῖς;

— Νομίζω, ἡ μᾶλλον αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν κάμνουν. Προσκαθοῦν νὰ κόχρατσοῦν ὅλον τὸν κόσμον.

— Αὐτὸ συμβαίνει, διότι κανεὶς δὲν λέγει καλὸν δι' αὐτούς. Ἀλλὰ νομίζετε ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐξακολουθήσουν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν;

— Μά, ἴσως νομίζω, δὲν ξέρω. Ὅλοι προσπαθοῦν ἐκεῖ νὰ διατηρήσουν ἀκμαῖον τὸ στρατιωτικὸν φρόνημα, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἀρήκαμε...

Ἔκαμεν ἔπειτα ὁ αὐτοκράτωρ ὀλίγας ἐρωτήσεις διὰ τὸ Κογκρέσσον τῆς Βιέννης καὶ ἐδέχθη τὴν Δεσποινίδα Richards,

ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΠΑΡΑΞΕΝΑ-ΑΣΤΕΙΑ

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ε'.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, κάτοι δὲν λαμβάνει καθημερινῶς γνῶσιν τῶν ἐξόδων τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βαλμόρχαλ, ἐν τούτοις, εἰς τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους, θέλει νὰ γνωρίζῃ ποῦ εὑρίσκεται. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ ἀρχιπεριμελητὴς ὑποδέλλει εἰς τὴν Λίστοῦ Μεγαλειότητας κατ' ἐξαιρεσίαν γενικὸν πίνακα τῶν ἐξόδων, ἐν ὁ Βασιλεὺς κυροῖ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του. Οἱ λογαριασμοὶ καταρτίζονται ἀπὸ τὴν γραμματείαν τῆς ἐπιμελητείας, καὶ πληρώνονται κάθε μήνα, ἐνῷ οἱ ἰδιαίτεροι λογαριασμοὶ τοῦ Γεωργίου Ε' ἐξοφλοῦνται κατὰ τριμηνίαν.

Ὁ Βασιλεὺς οὐδέποτε παζαρεύει, προκειμένου νὰ ἀγοράσῃ κάτι τι. Ἐν τούτοις, ὅταν ἐννοήσῃ ὅτι ἐν καταστημα τὸν ἠπάτησε, δὲν ξαναπατᾷ. Ὁ Γεώργιος Ε'., ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν μακαρίτην πατέρα του, εἶναι φοβερὰ οἰκονόμος, μὴ ἐξοδεύων οὔτε τὰ μισά, ἀπὸ ὅσα ἐξόδευεν ὁ Ἐδουάρδος Ζ'. Ἴδοὺ ὁ Ἐδουάρδος εἶχε τὸ σύστημα νὰ μὴ φορῇ περισσότερον ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ φορὰς κάθε κοστούμι του. Ἐνῷ ὁ Γεώργιος κάθε ἐνδυμασίαν του, τὴν φορεῖ πενῆντα καὶ ἑξῆντα φορές, ἐξοδεύων ἐτησίως μόλις τετρακόσια πενῆντα δολλάρια, ἀπέναντι δυόμισυ χιλιάδων, ἃς ἐξόδευεν ὁ Ἐδουάρδος. Εἰς τὰ ποσὰ ταῦτα δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ στολαί

Ὁ Γεώργιος Ε' εἶναι φοβερὸς εἰς τὸ νὰ χαλᾷ παπούτσια. Ὑπολογίζεται ὅτι θέλει ἐτησίως τετρακόσια δολλάρια, μόνον δι' ὑπόδηση, πληρώνων πρὸς τριάντα δολλάρια τὸ ζεύγος.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΜΙΣΘΟΙ

Οἱ μεγάλοι θεατρικοὶ μισθοὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, ὅστις ἦτο ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τὴν Madame Catalini εἰς τὸ Μολδόβραμμα, παρέχων ἐτησίαν μισθοδοσίαν 20,000 δολλαρίων τὸ ἔτος μὲ δύο μηνῶν ἄδειαν. Ἐκείνη ἠρνήθη νὰ κλείσῃ συμβολαίας, ἐπήγαν αὐτοδούλως εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἔπῆρε διπλά.

Ὁ Talma εἰς τὸ Erfurt ἔπαιζε πρὸς πενῆντα δολλάρια τὴν βραδυάν, τοσοῦτον, θεωρεῖται μυθώδες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἡ Rachel εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον προσελήφθη ἀντὶ 800 δολλαρίων τὸ ἔτος. Ἐν τούτοις μὲ τὰ τυχερά της καὶ ἐξ ἐκτάκτων παραστάσεων ἔβγαλε 30,000 δολλάρια τὸ ἔτος. Ἡ Σουηδὴ Nightingale Ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Barnum χίλια δολλάρια τὴν βραδυὰν ἐν Λονδίνῳ, δι' 160 παραστάσεις. Ἔκτὸς δὲ τοῦ μισθοῦ τούτου ἔπῆρε τὰ ἔξοδά της, τὴν διατροφήν της καὶ τὰ ἔξοδα πέντε προσώπων, ἀποτελούντων τὴν ἀκολουθίαν της.

Ἔκτοτε, ἐννοεῖται, οἱ μισθοὶ τῶν ἠθοποιῶν ἀναβαίνουν μέχρι τοῦ Caruso, ὅστις λαμβάνει δεχίλλια δολλάρια τὴν βραδυάν.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

— Ὅταν πανδρευθῶ δὲν θὰ ἐκνευρίζωμαι ἐν ὁ ἄνδρας μου μένει σπίτι.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τέχνη. Σὲ θέλω νὰ μὴν ἐκνευρίζεσαι, ὅταν δὲν θὰ μένῃ σπίτι.

ΕΙΧΕ ΠΡΟΛΑΒΕΙ

Ὁ ἀλήτης. Ἄλε! Τὸ βαλλάντιον ἢ τὴν ζωήν σου!

Τὸ θῦμα. Φίλε μου, σ' ἐκρίλαβεν ἡ γυναικά μου καὶ δὲν ἔχω σένα.

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΣΙΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Εἰς τὸ τελευταῖον διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀναρχικῶν ἐψηφίσθησαν αἱ κατωτέρω ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ ἀναρχικὸν πρόγραμμα.

1ον.) Ἐξάστοντας τῆς σήμερον κυβερνήσεις τέλεσις.

2ον.) Σύστασις ἐλευθέρας κοινωνίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κοινῆς τῶν πάντων συνεργασίας.

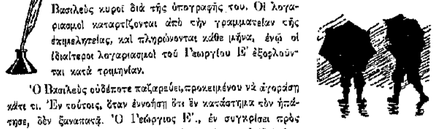

3ον.) Ἐλευθέρα ἀνταλλαγὴ τῶν προϊόντων τῆς παραγωγῆς καὶ ἐργασίας καὶ κατάργησις τοῦ ἐμπορίου.

4ον.) Ἴσα δικαιώματα εἰς ὅλους, ἀνεξαρτήτως φύλου, θρησκεύματος καὶ γλώσσης.

5ον.) Ἀπελευθέρωσις ὅλων τῶν ἐθνικῶν ὑποδέσεων ὅτ' ἐλευθέρων συμβάσεων ὅλων τῶν κοινοτήτων, τῶν ἡνωμένων εἰς μίαν Ὁλοπανήγυριν.

Πατὴρ τῆς ἀναρχίας θεωρεῖται ὁ Γάλλος Proudhon, ἀποθανὼν εἰς τὰ 1865. Σήμερον ἐν ὅλῳ ἐκδίδονται 50 σοσιαλιστικὰ φύλλα, παρ' ὅλην τὴν κατακόβιφλιν ὅλων τῶν ἐπαναστατικῶν Κυβερνήσεων.

ΤΟ ΨΕΥΜΑ

— Ἐὰν μοῦ ἔλεγες εἶποτε πλήρης ἀπ' ἄκρου τοῦ εἶπον ἐκείνη, θὰ ἔκαμνες τὴν μεγαλειτέραν κακοῦργον.

— Ἂν ἔκαμνε τέτοιο πρᾶγμα, εἶπεν ἡ μετ' αὐτῆς χωρεύουσα τὸν χορὸν τοῦ Ἥσιόνου, ἐὰν θὰ ἦτο ἀγαθοεργία, ἀλλὰ θαῦμα.

ΠΑΠΩΣΙΣ

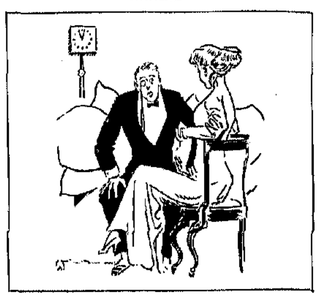

Ὁ Ρωμαῖος. Σαύρετε.... ὁ ἥρως εἶνε τυφλός.

Ἡ Ἰουλιέττα (ποῦ ἔπληξε). Γ' αὐτὸ δὲν βλέπετε τὸ ὡρολόγι;.....

ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

— Ἀλήθεια γυναίκα, δὲν ξεύρω τί δῶρο νὰ στείλω εἰς τὴν ἀγαμον ἐκείνην θείαν σου....

— Κυρίε, δὲν τῆς στέλλεις μίαν ἀνώνυμον ἐρωτικὴν ἐπιστολήν; Θὰ χαρῇ τόσον ἡ κυρία...

ΤΟΥ ΕΠΟΝΟΥΣΕ

Ὁ Γιάννης μοῦ ἔλεγε σήμερα ὅτι τὸ ξύλινό του πόδι τὸν ἐπονοῦσε χθὲς φοβερά.

— Τὸ ξύλινο πόδι; Τί λές ἀδελφέ!...

— Βέβαια, τοῦ τὸ ἔπασκισε σὸ κεφάλι ἡ γυναικά του, διότι ἐπήγε σὸ σπίτι του τρεκηγμένος..

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ

— Ὥραῖο πρᾶγμα νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς πολὺ τὴν ἐργασίαν του!..

— Ὡς ἕνα σημεῖον ἤμως, εἶπε τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας. Ἐγὼ ἔξαφνα ἐγνώρισα ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ φυλάκισῃ κάθε ἄνθρωπον, ποῦ ἤθελεν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακήν!...

ΕΚ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ..

— Νομίζω, εἶπεν ὁ ἕνας, ὅτι εἶναι ἀσχημο πρᾶγμα δι' ἕνα πανδρεμένον νὰ χαρτοπαίζῃ.

— Μόνον ἄσχημον; Εἶναι βλακώδες! εἶπεν ὁ ἄλλος. Διότι, ἂν μὲν κερδίζῃ, ἡ γυναίκα του παίρνει τὰ κέρδη, ἂν δὲ χάσῃ, τοῦ φίλλει τὸν ἀνακαλλιφλιανοῦ!...

Ο ΜΟΝΟΣ ΕΠΙΖΗΣΑΣ

— Καὶ πόσ εἶνε οἱ τρεῖς ἀδελφοί σας;

— Οἱ δύο ἔχουν νυμφευθῆ ὁ τρίτος αὐτοχθὼν ζῇ ἀκόμη.

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὁ κόσμος αὐτὸς ἔχει πολλὰ πράγματα ποῦ εἶναι καλὰ λίτερα ἀπὸ τὸ χρῆμα. Χρειαζόμεθα ἤμως χρῆμα διὰ νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν.

* *

Κάθε κορίτσι τρώγεται, ἂν τὸ ἐξετάσῃ κανεὶς μὲ τὴν λογικὴν τῶν καρπῶν.

* * *

Ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν, εἶναι ὅτι θὰ κατεδιώκετο ὡς δίγαμος.

* *

Τὸ νὰ σέβεται κανεὶς δεινὸν εἶναι καλὴ πρᾶγμα, μερικοὶ ἤμως τὸν σέβονται πλέον τοῦ δέοντος.

* *

Οἱ πλούσιοι ἔχουν πτερά, ἀλλ' ἡ φτώχεια ἔχει σαηρόδυνα.

* *

Πολλοὶ ἄνθρωποι θεωροῦν φιλανθρωπίαν τὸ νὰ χαρίζουν ὅτι δὲν τοὺς χρειάζεται.

*

Εἶναι καλὸ πρᾶγμα νὰ κλείῃ κανεὶς τὰ μάτια πρὸ τῶν δυσαρέστων πραγμάτων τῆς ζωῆς. ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σκονάσῃ εἰς αὐτά.

Η ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΙΡΑΣ

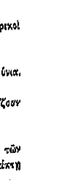

— Ἀγαπᾶτε τὸν πλησίον σας, ὡς ἐκυτόν, εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ μὲ μεγάλην σοβαρότητα.

— Γιάννη, εἶπεν ἡ κυρία εἰς τὸν σύζυγόν της, πᾶμε νὰ φύγομε ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶναι τόπος γιὰ σένα...

Ἐκάθησε γὰρ χέρι κακὸ καὶ κατεμπατάνη εἰς τὸ διπλανὸν σπίτι τοῦ ἀνθρεγόνου.

ΚΛΕΙΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ

Ἐς περιφανὲς μέρος ἑνὸς ἀμερικανικοῦ δημοσιογραφικοῦ γραφείου ἐθέσθη ἀνηρτημένη ἡ ἑξῆς εἰδοποίησις

Πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας

Κλείετε τὴν θύρα, καὶ ὅταν εἰπῆτε ὅτι εἴχατε νὰ εἰπῆτε, κάμετε τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὸ στόμα σας!..

ΔΙΑΤΙ ΗΤΟ ΣΤΟ ΣΠΙΤ

— Εἶναι σὸ σπίτι ὁ κύριός σου; ἠρώτησεν ὁ δανειστὴς τὸν ὑπηρέτην

— Μάλιστα, κύριε, περάστε μέσα, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπεν ὁ ἄλλος, θὰ ἴδω ἐπὶ τέλους παρέδες...

— Μὴ κάμνεις αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἀκήνησεν ὁ ὑπηρέτης, ἔνοιαν τὰ διατρέχοντα. Ἂν ὁ κύριός μου εἶχε παρέδες δὲν θὰ ἔμενε σὸ σπίτι...

Ο ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 22ας σελίδος)

τῶν δεκαπέντε ἐτῶν εἶχε διαπράξει δύο φόνους καὶ εἶχε βασανίσει ἀπανθρώπως δεκαεπτὰ παιδία.

Ὁ νόμος δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ πλέον ἐπιεικὴς ἀπέναντι τοῦ ἀνθρωπομόρφου τούτου τέρατος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰδεχθῆ οὐρὰν ἀπετέλουν δεκαεννέα πρωτάτκουστα σχεδὸν ἐγκλήματα. Ὁ Πόμροῦ ἦτο ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτόν. Οἱ Βοστωνέζοι, οἱ ὁποῖοι πρὶν ἐφάνταζον νὰ κρεμασθῇ ὁ Πόμροῦ, κατέπιν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ νέου κακουργήματός του ἠπείλουν νὰ τὸν ἁρπάσουν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὅπου ἐκρατεῖτο καὶ νὰ τὸν ξεσχίσουν μὲ τοὺς ὄνυχάς των πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ φρικαλέου θανάτου τοῦ Horace Mellen καὶ τῆς Catie Curran καὶ τοῦ βασανισμοῦ τῶν ἄλλων δεκαεπτὰ παιδίων.

Τὸ ἔργον τοῦ δικαστηρίου δὲν ἦτο δύσκολον. Ἡ ἐνοχὴ τοῦ Πόμροῦ δι' ὅλα τὰ ἐγκλήματά του, πολλαὶ καὶ νέα, ἦτο κατάδηλος. Καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν τὸ δικαστήριον εἰς θάνατον, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ κοινωνία ἀπὸ ἐν τέρας. Ἡ ἀγχόνη εἶναι εἰς τὴν Μασσαχουσέττην τὸ μέσον τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, καὶ ὁ Πόμροῦ θὰ ἔκαμνε τὴν γνωριμίαν της εἰς ἡλικίαν δεκαεξ μόλις ἐτῶν.

Ἐν μέσῳ ὅμως τῆς καταχραυγῆς τῶν ἐξηγερμένων κατὰ τοῦ Πόμροῦ οἰκογενειαρχῶν τῆς Βοστώνης ἠκούσθη μετὰ τὴν καταδίκην του ἡ φωνὴ τῶν φιλανθρώπων ἐκ τε τῆς μητροπόλεως τῆς Νέας Ἀγγλίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἀμερικῆς, διαμαρτυρομένων διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς ἐνὸς δεκαεξαετοῦς παιδίου. Ἡ θανατικὴ καταδίκη του ἐχαρακτηρίσθη παρὰ τούτων ὡς ἀναισθησία ἐκ μέρους τοῦ νόμου καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς Θέμιδος.

Οἱ γονεῖς τῶν βασανισθέντων καὶ φονευθέντων παιδίων ἀφ' ἑτέρου, μετὰ πολλῶν ἄλλων οἰκογενειαρχῶν, πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Πόμροῦ, συνέταξαν ἀναφορὰν καὶ ἀφοῦ περιήγαγον αὐτὴν ἀνὰ πᾶν πόλιν πρὸς συλλογὴν ὑπογραφῶν τὴν ἐνεχείρισαν εἰς τὸν Κυβερνήτην τῆς Μασσαχουσέττης. Κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀναφορᾶς, γενομένην ὑπὸ ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων δικηγόρων τῆς Βοστώνης, ἐγένετο καὶ ἐπίδειξις τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Πόμροῦ. Ὅλα τὰ βασανισθέντα παιδία, τὰ ὁποῖα ἔγεννον παρακλυτικὰ ἐκ τῶν κακώσεων, ἂς ὑπέστησαν, παρήλασαν πρὸ τοῦ Κυβερνήτου, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀναφορᾶς. Καὶ τὸν φιλανθρώπων ἤμως αἱ ἀνέργειαι ὑπὲρ τοῦ Πόμροῦ ἦσαν ἐξ ἴσου δραστήριαι, καὶ ὁ Κυβερνήτης, εὑρεθεὶς μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος, προσέφυγεν εἰς τὴν ἐπινοητικότητά του πρὸς ἐξεύρεσιν μέσης τινὸς λύσεως, ἡ ὁποία νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀμφοτέρους τοὺς μερίδας.

Ἐκ τοῦ Κυβερνήτου, ὡς ἀνωτάτου ἄρχοντος τῆς Πολιτείας, ἐξηρτάτο νὰ ἐπικυρώσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του τὴν θανατικὴν καταδίκην τοῦ Πόμροῦ ἢ νὰ ἀκυρώσῃ αὐτήν. Μετὰ μακρὰν λοιπὸν βάσανον τοῦ ἐγκεφάλου του, ὁ Κυβερνήτης εὗρε τὴν ζητουμένην μέσην λύσιν, ἀποφασίσας νὰ χαρίσῃ μὲν εἰς τὸν Πόμροῦ τὴν ζωήν, νὰ ἐπιβάλῃ ὅμως εἰς αὐτὸν μίαν μοναδικὴν καὶ σχεδὸν ἐξίσου πρὸς τὸν θάνατον φοβερὰν καταδίκην, ὅπως ἱκανοποιηθῶσι τὰ θύματά του καὶ οἱ γονεῖς των.

Ἡ πρωτοφανὴς καταδίκη, ἣν ἐπενόησε διὰ τὸν Πόμροῦ ὁ Κυβερνήτης τῆς Μασσαχουσέττης, συίστατο εἰς τὴν ἰσόβιον κάθειρξίν του μετὰ καταναγκαστικῶν ἔργων καὶ ἀπολύτου ἀπομονώσεως. Ἐν ἄλλοις λόγοις, ὁ ἀπαίσιος παιδοβασανιστὴς καὶ δολοφόνος κατεδικάσθη νὰ ἐνταφιασθῇ ζωντανὸς καὶ νὰ διέλθῃ ὁλόκληρον τὴν ζωήν του ἐν ἀπολύτῳ μοναξίᾳ καὶ σιγῇ εἰς ἓν μονήρες κελλίον τῶν φυλακῶν τῆς Πολιτείας, μακρὰν παντὸς βλέμματος καὶ πάσης ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Αἱ φυλακαὶ τῆς Πολιτείας τῆς Μασσαχουσέττης κεῖται παρὰ τὴν ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Charles καὶ ἐξωθεν τῆς πόλεως Charlestown. Ἡ σκιὰ τοῦ περιφήμου μνημείου τοῦ Bunker Hill, ὅπου συνεκροτήθη ἡ σημάνασα τὴν ἔναρξιν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ δοξάσασα τὰ Ἀμερικανικὰ ὅπλα πεισματωδεστάτη μάχη, πίπτει σχεδὸν ἐπὶ τῶν γοητευτικοτέρων τοίχων τῆς νεωτέρας ταύτης Βαστίλλης. Τὴν 7ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1876, αἱ βαρεῖαι σιδηραῖ πύλαι τῆς φυλακῆς ἤνοιξαν διὰ νὰ δεχθῶσι τὸν Πόμροῦ εἰς ἡλικίαν δεκαεξ μόλις ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς μηνῶν καὶ ἐκλείσθησαν πάλιν ὀπισθέν του διὰ νὰ μὴ ἀνοιχθῶσι πλέον δι' αὐτόν. Ἔκτοτε ὁ νεαρὸς κατάδικος δὲν εἶδεν ἄλλο πρόσωπον παρὰ τὸ τοῦ δεσμοφύλακός του καὶ τὸ τῆς μητρός του, καὶ αὐτὰ δὲ ἐπὶ τινα μόνον καιρόν, διότι ἡ διαγωγή του ἠνάγκασε τὸν διευθυντὴν τῶν φυλακῶν νὰ κόψῃ τελείαν τὴν ἀπομόνωσίν του ἀπὸ τοῦ ζῶντος κόσμου. Τὸ κελλίον, ὅπου κρατεῖται ὁ Πόμροῦ, μετεσκευάσθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ μήτηρ του καὶ ὁ δεσμοφύλαξ του δύνανται μὲν νὰ ὁμιλῶσι πρὸς αὐτόν, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὸν βλέπωσιν ἢ νὰ εἶναι ὁρατοὶ εἰς αὐτόν.

Παρῆλθον ἀπὸ τῆς καθείρξεως τοῦ Πόμροῦ τριάκοντα καὶ τέσσαρα ἔτη. Τὸ δεκαεξαετὲς παιδίον ἔγεινεν ἀνὴρ τεσσαρακονταετής. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀπεροίτησαν εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς διαμονῆς του εἰς τὸ Σωφρονιστήριον, ἕνεκα τῆς ἀμελείας του ὅμως ἐλαχίστας γνώσεις ἀπεκόμισεν ἐκεῖθεν. Ὁ μονήρης ὅμως βίος τῆς εἱρκτῆς του ἐπέφερεν ἓν παράδοξον ἀποτέλεσμα. Ὁ ἀμελὴς μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἐπεδόθη ἐντὸς τῶν φυλακῶν μὲ μοναδικὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν μελέτην, κατατρώγων κυριολεκτικῶς τὰ βιβλία καὶ ἐξαντλήσας καθ' ὁλοκληρίαν τὴν μεγάλην καὶ ποικιλόγλωσσον βιβλιοθήκην τῶν φυλακῶν. Ἀφοῦ ἐγένετο εἰς ἐπίλεκτον βαθμὸν κάτοχος τῆς μητρικῆς του γλώσσης, ἀναγνώσας ὅλους τοὺς ὁτωσδήποτε γνωστοὺς Ἄγγλους καὶ Ἀμερικανοὺς συγγραφεῖς, παλαιοὺς καὶ νέους, ἐξέμαθε τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, εἶτα τὴν Γερμανικήν, κατόπιν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ τελευταῖον τὴν Λατινικήν, τὰς ὁποίας ὁμιλεῖ καὶ γράφει καλῶς. Μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν τούτων ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν τῶν μαθηματικῶν, καὶ σήμερον προκαλεῖ μὲ τὰς μαθηματικὰς του γνώσεις τὸν σοφώτερον καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν.

Μεγαλείτερον ὅμως ζῆλον ἐπέδειξε, ὁ σοφὸς κατάδικος εἰς τὰς προσπαθείας του πρὸς δραπέτευσιν ἐκ τῶν φυλακῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπαναλαμβάνονται τακτικότατα τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνακαλύψεως μιᾶς ὁποιουχοῦσης ἀποπείρας του. Εἶναι ἀμφίβολον ἂν ὑπάρχῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπινοητικότερος εἰς δραπετευτικὸν σχέδιον καὶ ριψοκινδυνότερος κατάδικος ἀπὸ τὸν Πόμροῦ. Εἶναι ἱκανὸς νὰ παρασκευάσῃ μίαν δραπετευτικὴν ἀπόπειραν ὅπ' αὐτὰ τὰ ζύμματα τοῦ δεσμοφυλάκος του. Μίαν φορὰν ἀπεπειράθη νὰ δραπετεύσῃ δι' ἀνατινάξεως μέρους τῶν φυλακῶν εἰς τὸν ἀέρα, παρασκευάσας μίαν φοβερὰν ἔκρηξιν φωτογείου, χωρὶς νὰ ἔχῃ φωταέριον εἰς τὸ κελλίον του, ἡ ἔκρηξις ὅμως τὸν ἐξέβηλωσε χαμαὶ ἀναισθητον καὶ μὲ τὸ πρόσωπον πλῆρες ἐγκαυμάτων. Παρ' ὀλίγον νὰ ἀπολέσῃ τότε τὴν ὅρασίν του. Γνωρίζων, ὅτι ἔξωθεν τοῦ κελλίου του διήρχετο εἰς σωλὴν φωταερίου, ἐτρύπησε τὸν τοῖχον, κατεπίνων καθ' ἡμέραν τὸ τσιμέντον διὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὰ τεκταινόμενα ὁ δεσμοφύλαξ καὶ σκεπάζων μὲ μασημένον ἄρτον τὰς περὶξ ἑνὸς μεγάλου λίθου ἀνοιγείσας πρὸς ἀφαίρεσίν του ρωγμάς. Ἐτρύπησε κανάλι καὶ τὸν σωλῆνα τοῦ φωταερίου, ἐνῷ εἰς τὸ δωμάτιον δι' οὗ διήρχετο οὗτος ἐκοιμᾶτο ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ κατόπιν διὰ νὰ φέρῃ τὸ φωταέριον εἰς τὸ κελλίον του προσήρμοσεν εἰς τὸν σωλῆνα ἄλλον μικρὸν τοιοῦτον, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ ἴδιος μὲ κολτὸν μασημένον χάρτου διὰ μακρᾶς ὑπομονῆς καὶ προσεκτικῆς ἐργασίας. Τούτων συντελεσθέντων ἐρρίνισε βαθμηδὸν εἰς διάστημα πολλῶν νυκτῶν μερικὰς σιδηρᾶς ράβδους τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας μὲ μικροσκοπικὸν πριονίδιον, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ ἀμματοῦδλιά του, ἀποκόψας τὸ λεπτὸν ἔλασμα τὸ στηρίζον αὐτὰ εἰς τὰ ὦτα. Ὅταν ἦσαν τὰ πάντα ἕτοιμα, ἀφήρεσεν ἕνα τῶν ποδῶν τῆς σιδηρᾶς κλίνης του διὰ νὰ φονεύσῃ μὲ οὐδὲν οἰονδήποτε ὅσεις θὰ ἀνθίστατο εἰς τὴν ὁρατέτευσίν του, ἤνοιξε τὸ ἄκρον τοῦ σωλῆνος ὅπως διαχυθῇ εἰς τὸ κελλίον τὸ φωταέριον, ἀφοῦ διὰ νὰ μὴ ἐκφεύγῃ τοῦτο ἔσραξε προηγουμένως τὴν κιγκλιδόφρακτον θύραν μὲ τὰ κλινοσκεπάσματά του, καὶ ἔκαψεν ἓν πυρίον. Ἕκαστος δύναται νὰ φωτασθῇ τὰ ἀποτέλεσμα. Ἐπηκολούθησε φοβερὰ ἔκρηξις, ἠμικατατρέψασα τὸ κελλίον του καὶ τινα ἄλλα γειτονικὰ κελλία καὶ ἐκσφενδόνασα ὀγκωδεστάτους λίθους εἰς τὸ ὑπράνω πάτωμα. Ὅτε συνελθόντες ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς συγχύσεως οἱ δεσμοφύλακες ἔσπευσαν εἰς τὸ κελλίον τοῦ Πόμροῦ, εὗρον αὐτὸν κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀναίσθητον καὶ αἱμάσσοντα. Ὁ εἰς τὸ παρακείμενον κελλίον κοιμώμενος ἰδιαίτερος δεσμοφύλαξ του εὑρέθη, ἐπίσης εἰς τὴν ἴδιαν κατάστασιν.

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 15ης σελίδος)

καταλλόζεται ὑπὸ μυριάδων ἐπισκεπτῶν, πολλάκις ἀνερχομένων εἰς ἑκατὸν καὶ ἕνα χιλιάδων. Αἱ ὧραι τοῦ ὠκεανοῦ ὑπεδηθοῦσι τὴν ἀνάρρωσιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ἡ δὲ ἀπόλυτος ἠρεμία τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν διακόπτουσι μόνον τὰ πολύφωνα κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ, συνελθεῖ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ἐκ τῆς ἐξαπολουθητικῆς ὑπερδιεγέρσεως τῶν νεύρων ὑποφέροντος Ἀμερικανοῦ. Ἀπὸ ἡ ἡρεμία τῆς πόλεως, αὐτὴ ἡ ἐλλειψις τοῦ θορύβου, αὐτὸ τὸ εὐκράες τοῦ κλίματος, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐμάρειαν, τὴν ὁποίαν παρέχουσι τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ πάντα συντέλεσαν, ὥστε ἡ εὐπρόσιτος Atlantic City καταστῇ τὸ μοναδικὸν ὡραῖον καὶ ἀπαρμίλλον ἐντευκτήριον, ὄχι μόνον τῶν κακμικάτων καὶ ἐξηντλημένων Ἀμερικανῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἤστω καὶ μόνον ἐλιγεκμέρου, καὶ ἐνισχύσεως τῶν διανοητικῶν καὶ φυσικῶν δυνάμεών των.

Τὸ θέαμα τῆς ἐξέδρας τὴν νύκτα, ὅτε κοὐ' ὅλον τὸ ἀτελείωτον μῆκος αὐτοῦ καταλλόζεται ὑπὸ ἑκατομμυρίων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων καὶ ἀπὸ ἠλεκτροφώτισμα τόξου, εἶναι ἐντελῶς φαντασμαγορικόν. Ἡ ἐξέδρα παρουσιάζει τότε ἅπαν τὶ ὀνειρῶδες, κάτι τι ἀπίστευτον. Γίνεται δὲ τὸ θέαμα τῆς φωτοδόλου ἐξέδρας ἔτι θαυμασιώτερον, ὅταν ἐν καιρῷ τρικυμίας τὰ κύματα τοῦ μυκωμένου ὠκεανοῦ ἔρχονται μεγάλα καὶ ἀπειλητικὰ νὰ ὀρευσθοῦσι κάτωθι τῶν περιπατητῶν ἢ τῶν ἐπιβαινόντων τῶν χειραμαξῶν. Ἄλλοτε πάλιν, ὅτε ὁ ὠκεανὸς ἀναπαύεται καὶ ἐπικρατεῖ γαλήνη, ὡς ἐκείνα τοῦ Παραναικοῦ κόλπου, καὶ φωτίζεται ἡ ἀπέραντος ἔκτασις τοῦ ἀπὸ τῆς ἀργυροειδοῦς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, τὸ θέαμα ἀπὸ τῆς φωτοδόλου ἐξέδρας εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εὐκόλως δὲν λησμονοῦνται. Εἶναι ἡ θαυματοποιία τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ τοῦ Ἀμερικανοῦ πνεύματος. Εἶναι ἡ κατάκτησις τοῦ ὠκεανοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀνόμαζον τοὺς περιπλανωμένους εἰς τὴν θάλασσαν «θαλασσοπλάγκτους», πῶς ἄρ' ἄγε, πῶς θὰ ἀποκληθῶσιν οἱ ἐπὶ τῶν προβολῶν τῆς ἐξέδρας ρεμβάζοντες κατὰ τὰς σεληνοφωτίστους νύκτας;

Τὴν θαλασσόβρεκτον Atlantic City κατέστησε περιώνυμον ἐσχάτως καὶ ὁ Weyman, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀεροπόρος, ὅστις

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

κὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν κίνησιν, χάρις εἰς μίαν λεγεῶνα μεταφραστῶν, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν ἄλλο ἐκαμνον εἰμὴ νὰ παρέχουν εἰς τὸν Μονάρχην τουρκιστὶ ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ παγκοσμίου τύπου, τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ τὸν Σουλτάνον. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Χαμὴτ δὲν ἦτο ἐργατικώτατος.

Τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς μεγιστᾶνάς του ὁ Σουλτᾶνος κατέτασσεν εἰς τὴν τάξιν ἁπλῶν ὑπηρετῶν του, καλῶν αὐτοὺς εἰς τ' ἀνάκτορα οἱανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, δίδων διαταγὰς καὶ ὁδηγῶν αὐτοὺς εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅλα τὰ ἐιδοθέντα περὶ τῆς ἀκολασίας τοῦ Χαμὴτ ἐλέγχονται ὡς ἀνακριβῆ. Ὁ Σουλτᾶνος εἶχε πολλὰς ἕλλας ἀσχολίας, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ πολὺν καιρὸν διαθέσιμον διὰ καταχρήσεις ποτῶν καὶ ἄλλων ἡδονῶν. Οὗτος ὁ λόγος ἄλλως τε διὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ ἐλκοσι πέντε ὁλόκληρα ἔτη ὁ Χαμὴτ δὲν ἠθένησε σοβαρῶς οὐδὲ μίαν φορὰν.

Ἡ ζωὴ τοῦ χαρεμίου διὰ τὸν Χαμὴτ ἀπετέλει τὴν κυριωτέραν του ἀνάπαυσιν. Δὲν εἶχε πολλὰς γυναῖκας εἰς τὸ χαρέμι του ὁ Χαμὴτ, ἠθέλετο ὅμως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν, γνωρίζων λεπτομερῶς τῆς καθεμιᾶς τὸ ὄνομα, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πατρίδα. Ἠγάπα τὰς λεπτοφυεῖς καλλονὰς καὶ ἦτο τρυφερὸς καὶ σχεδὸν φιλόστοργος πρὸς ὅλας.

Πολὺ φιλόμουσος ἦτο ὁ τελευταῖος τῆς Τουρκίας Σουλτᾶνος. Ἤκουζεν ὀλίγα πιάνο καὶ ἠγάπα τὸ θέατρον.

Ἓν ἄλλο ἐν τούτοις χαρακτηριστικὸν τοῦ Χαμὴτ, ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον τόσα ἐγράφησαν, ἦτο ὁ φόβος του, ὁ τρομερὸς καὶ ἀκαταμάχητος τρόμος, τὸν ὁποῖον ὁ Σουλτᾶνος καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη δὲν κατώρθωσε ν' ἀποβάλῃ. Ἔβλεπε παντοῦ συνωμοσίας καὶ ἔστρεμε καὶ ἐξήρτα τὴν ὕπαρξίν του ἀπὸ τὴν φρούρησιν τῶν μυστικῶν ἀστυνόμων ἢ χαφιέδων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του εἶχον ἀποκτήσῃ ἰσχὺν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου μεγαλειότερον.

Μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κῆπόν του εἶδεν ἕνα Ἕλληνα, παλαιόν του κηπουρόν, ὅστις ἀντιληφθεὶς τὸν Μονάρχην ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Χαμὴτ ἔσυρε τὸ περίστροφόν του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἐχωρίζετο καὶ ἐφόνευσε τὸν κηπουρόν. Οἱ φρουροὶ ἔτρεξαν. «Ξηκώσατε αὐτὸ τὸ πτῶμα», εἶπεν ἀκαθίως ὁ Χαμὴτ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλάβῃ ὡς ὅπλον, δὲν ἦτο ἄλλο τίποτε παρὰ μία ἀναφορὰ τὴν ὁποίαν ὁ πτωχὸς κηπουρὸς ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Σουλτᾶνον, ζητῶν κάποιαν βοήθειαν διὰ τὴν προῖκα τῆς κόρης του.

Ἄλλοτε ἐφόνευσεν ἕνα χαριέστατο κοριτσάκι, μόλις ἓξ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ χαρὰ ὅλου τοῦ χαρεμιοῦ. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἔχαιρε τῆς εὐνοίας τοῦ Χαμὴτ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν κατὰ κακὴν τύχην, παίζον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σουλτάνου, εἶδεν ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι τὸ λάμπον περίστροφον, τὸ ἐπῆρε καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί εἶδους παιγνίδι ἦτο αὐτό.

Ὁ Χαμὴτ ἔγινε πελιδνὸς ἀπὸ τρόμον. «Ἔλεε ὄργανον τῶν ἐχθρῶν μου, ἐφώναξε πρὸς τὸ κοριτσάκι, καὶ ἤλθες νὰ μὲ σκοτώσῃς!...» Μὲ ἓν λάκτισμα τὸ ἔρριψε κάτω καὶ ὡς τρελλὸς τὸ ἐλάκτισε καὶ τὸ ἀποδοπάτησε καὶ τὸ ἐκτύπησε κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὸ μπαστουνί του, ἕως ὅτου τὸ ἐφόνευσεν...

Τὸ ἄρθρον τοῦ «Fortnight Review» εἶναι ἐνδιαφέρον μέχρι τέλους. Ἀλλ' ἐλάβομεν τὰ κυριώτερα σημεῖά του. Δὲν μᾶς ἐπέτρεπεν ὁ χῶρος νὰ παρλάβωμεν εἰς τὰς σελίδας μας περισσότερα. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὅμως ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μεγαλειότερον ἔγκλημα τῶν Νεοτούρκων δὲν ἦτο τὸ ὅτι ἔκλεισαν τὸν Χαμὴτ εἰς τὴν Μόλων Ἀλλατίν.

***

ΕΜΠΟΡΙΚΑ

ΑΙ ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Τὸ Ἀγγλικὸν Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τοῦ Λονδίνου ἀνήγγειλεν ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Τουρκίας, ἅπασαι αἱ γεωργικαὶ μηχαναὶ καὶ τὰ ἐργαλεῖα τὰ εἰσαχθησόμενα μέχρι τῆς 1ης Αὐγούστου 1911 θὰ ἀπαλλαγῶσι τοῦ εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ 11 ο/ο ἐπὶ τῆς ἀξίας, ἵνα οὕτω δοθῇ ὤθησις εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπαλλάσσονται τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν, διὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον, ἡ αἴτησις τῶν εἰσαγωγέων, αἱ ἐκκοκιστικαὶ μηχαναὶ βάμβακος, μηχαναὶ διατρήσεως φρεάτων, μηχαναὶ δι' ἀποξήρανιν καρπῶν, κυψέλαι καὶ μηχαναὶ ἐλαιοτριβείων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ ἐφαρμοσθῇ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τρέχοντος ἔτους, καὶ θὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τοὺς εἰσαγωγεῖς οἱ καταβληθέντες δασμοὶ ἐπὶ τῶν ἄνω εἰδῶν.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ὁ ἐν Σμύρνῃ Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας ἀγγέλλει δι' ἐκθέσεώς του εἰς τὴν κυβέρνησίν του ὅτι πρόκειται νὰ ψηφισθῇ νόμος ὑπὸ τῆς τουρκικῆς Βουλῆς, ἀπαλλάσσων προσωριακῶς ἐπὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα ἔτη πάσης φορολογίας ἐργοστάσια, ἱδρύσιμα μὲ κεφάλαια $10,000, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, καὶ ἀπασχολοῦντα ἄνω τῶν 25 ἐργατῶν. Τὰ μηχανήματα διὰ τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν ἐν λόγῳ ἐργοστασίων, τὰ εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν θὰ ὑπόκεινται εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος.

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἑτησίαν συνέλευσιν τῶν μετόχων τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρίας Shell Transport καὶ Trading Co., ἡ ὁποία εἶναι ἀντίπαλος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρίας τῶν Πετρελαίων ἐν τῇ παγκοσμίῳ παραγωγῇ καὶ κατεργασίᾳ τοῦ πετρελαίου, ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ κεφάλαια τῆς Ἑταιρίας, ἀναρχόμενα σήμερον εἰς λίρας Ἀγγλίας 3,500,000, αὐξηθῶσι κατὰ ἓν ἑκατομμύριον λίρας. Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν πλουσίων πετρελαιοπηγῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρίας ἐν Ἰάβᾳ καὶ Σουμάτρᾳ. Μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων τούτων ἡ ἐτησία παραγωγὴ πετρελαίου ἐκ τῶν διαφόρων πηγῶν τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρίας τῶν Πετρελαίων θὰ ὑπερβῇ 3,000,000 τόννων ἐτησίως.

ΣΥΚΑ ΚΑΙ ΣΟΥΛΤΑΝΙΝΑΙ

Συνδρομητὴς τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» ἐν Σμύρνῃ, εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἐμπόριον Σύκων καὶ Σουλτανίνης, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πλεῖστον μέρος εἰσάγεται ἐνταῦθα, μεταβιβάζει ἡμῖν τὰς ἑξῆς πληροφορίας:

Ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία τῶν σύκων ἀνῆλθεν εἰς 27,000 τόννους, ἐξ ὧν μόλις 1000 τόννοι ὑπολείπονται εἰς χεῖρας ἐμπόρων, διαθέσιμα δι' ἐξαγωγήν. Ἡ περυσινὴ ἐσοδεία ἀνῆλθεν εἰς 21,000 τόννους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπερίσσευσαν 800 περίπου τόννοι. Κατοι ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία ὑπερβέβηκε κατὰ 6000 τόννους τὴν περυσινήν, αἱ πραγματοποιηθεῖσαι τιμαὶ ἦσαν μεγαλειτεραι τῶν περυσινῶν, ὡς ἐκ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως φρούτων ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῆς μεγάλης ζητήσεως ἐν Ἀμερικῇ. Εἰς 21,000 τόννους μόνον ὑπολογίζεται ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία Σουλτανίνης, ἀπέναντι 52,000 παραχθέντων τὸ παρελθὸν ἔτος.

BANK OF CRETE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΡΗΤΗΣ

(ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ)

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡ. 10,000,000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

Ὑποκαταστήματα:

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ, ΡΕΘΥΜΝΗ, ΑΓΙΩ ΝΙΚΟΛΑΩ καὶ ΒΑΜΩ

πρὸς 3 ο/ο εἰς πρώτην ζήτησιν.		Ἀνώκατον ὅριον Δρ.	25,000
» 3 1/4 ο/ο	δι' ἓν ἔτος	» » »	25,000
» 3 1/2 ο/ο	διὰ δύο ἔτη	» » »	25,000
» 3 3/4 ο/ο	διὰ τρία ἔτη	» » »	50,000
» 4 ο/ο	διὰ τέσσαρα ἔτη	» » »	100,000
» 4 1/2	διὰ πέντε ἔτη	» » »	100,000

Ἐπὶ τῷ Ταμιευτηρίῳ δέχεται καταθέσεις μέχρι ποσοῦ Δραχ. 2,000 ἐπὶ ἐτησίῳ τόκῳ 4 ο/ο

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΠΙ ΚΑΡΤΑΣ Η ΚΑΙΦΙΔΟΣ ΕΤΟΙΜΗ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ:

Ἀντὶ $20.00 δύνασθε νὰ ἀρχίσετε ἐργασίαν ἀποφέρουσαν κέρδη $15—35 τὴν ἡμέραν. Ἡ μηχανή μας Ἀριθ. 4 παίρνει εἰκόνας εἰς μικρὸν μέγεθος διὰ κουμπέρ καὶ 1 3/4 μὲ 2 1/2 καὶ 2 1/2x3 1/2 διὰ κάρτας. Ἐπίσης φωτογραφεῖ συμπλέγματα, τοπεῖα κτλ. ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΠΕΙΡΑ. Διὰ τῶν ὁδηγιῶν αἱ ὁποῖαι συνοδεύουν ἑκάστην μηχανὴν μανθάνετε ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ὅλον τὸν χειρισμόν. Ἑκάστη εἰκὼν σᾶς στοιχίζει 1 1/2 σὲν καὶ πωλεῖται ἀπὸ 15—25 σὲνς. Εἶναι ἡ κλέον ἐπικερδὴς ἐργασία διὰ ἐξοχάς, πανηγύρεις καὶ συναθροίσεις παντὸς εἴδους: Ζητήσατε τὸν κατάλογόν μας.

NEW YORK FERROTYPE CO.,

168 1/2 Delancey St., NEW YORK CITY

ΤΟ ΡΕΖΙΣΤΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΑΣ ΘΑ ΧΤΥΠΑ ΣΥΧΝΟΤΕΡΑ ΕΑΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΤΕ

"TRUE FRUITS" ΣΙΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΡΩΣΤ ΦΡΟΥΤΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΟΥΝΤΑΙΝ ΣΑΣ

ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΕΙΝΑΙ

Διότι μόνον τὰ ἐκλεκτότερα, νωπά, ὥριμα φρούτα χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰ προϊόντα μας.

Προσπαθοῦμεν νὰ προμηθεύωμεν τόσον ἐξαίρετον ποιότητα, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζωμεν πάντοτε τὴν προτίμησιν.

Κατεργαζόμεθα τὰ φρούτα ἐπιστημονικῶς, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν εἰδικῶν ἐπισταστῶν, δι' ἐργατῶν ἐπίσης εἰδικῶν, εἰς τὸ μεγαλειτερον καὶ τελειότερον ἐργοστάσιον τοῦ εἴδους του.

Ὡς γνωρίζετε οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἐκτιμᾶται τόσον ἡ ΚΑΛΗ ΠΟΙΟΤΗΣ ΥΛΙΚΩΝ ὅσον εἰς τὴν ΣΟΔΑ ΦΑΟΥΝΤΑΙΝ.

Χρησιμοποιήσατε τὰ Σιρόπια καὶ τὰ Φρούτά μας εἰς τὴν Φάουνταίν σας διὰ νὰ πεισθῆτε πόσον θὰ ἐκτιμήσωσι τὸ ζαχαροπλαστεῖόν σας οἱ πελάται σας.

Ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὰ ζαχαροπλαστεῖα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν Σιρόπια καὶ Φρούτα «TRUE FRUIT» χαίρουν ὑπόληψιν πρώτης τάξεως καταστημάτων. Ἐὰν κοστίζουν ὀλίγον περισσότερον ἀπὸ τὰ κοινὰ φρούτα θὰ σᾶς ἀποφέρουν ἀπείρως μεγαλειτερα κέρδη.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ JOBBERS

HUNGERFORD SMITH CO.

ROCHESTER, N. Y.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
27 East 22nd St.,
M. J. ROOT CO.

****
******
**

ΔΥΤΙΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ
H. T. HAINTZ, Dwight Bldg.
KANSAS CITY, MO.

"ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΣ"

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ὕλη πρωτότυπος ἐκλεκτή, Εἰκόνες καλλιτεχνικαί.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ $2.00
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 15.00

«ATLANTIS» P. O. STATION E., NEW YORK

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΗΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΣΤΙΑΣ	ΑΘΗΝΑΙ
ΗΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΩΜΟΣ	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΧΡ. ΒΑΡΙΑΝΤΖΑΣ ΚΑΙ Σία	ΠΑΤΡΑΙ
Ν. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ	ΚΕΡΚΥΡΑ
ΠΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ	ΣΥΡΟΣ
Π. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΖΑΚΥΝΘΟΣ
ΔΗΜ. ΣΑΜΑΡΑΣ	ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΙΩ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΑΜΦΙΣΣΑ
Γ. Π. ΑΛΕΞΟΥΔΗΣ	ΑΓΥΙΑ
ΓΕΩΡΓ. ΑΘ. ΣΩΚΟΥ	ΛΕΒΑΔΕΙΑ
ΣΠ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ	ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΔΗΜ. ΣΤ. ΚΟΥΣΙΔΗΣ	ΚΥΜΗ
ΚΩΝΣΤ. ΖΑΓΟΡΑΣ	ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΝ
Ν. Π. ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ
ΣΠ. Τ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ	ΛΗΞΟΥΡΙΟΝ
ΑΝΔΡ. ΤΗΛΕΜΑΣ και Σία	ΑΡΓΟΣ
ΑΟΡ. Δ. ΚΑΡΑΟΥΛΑΝΗΣ	ΑΝΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΙΧΑΛΑΚΕΛΑΣ	ΝΗΣΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΛΙΚΙΩΤΗ	ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
» »	ΧΑΝΙΑ
» »	ΡΕΘΥΜΝΟΝ
ΕΥΣΤ. ΠΕΠΠΑΣ	ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ
ΙΩ. Ν. ΠΛΑΤΑΝΑΚΗΣ	ΣΗΤΕΙΑ
ΙΩ. Κ. ΚΑΠΠΑΣ	ΒΑΤΟΥΜ
ΑΓΑΘ. Χ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ	ΚΩΝΩΠΟΛΙΣ
ΔΗΜ. Γ. ΔΟΥΚΕΛΗΣ	ΟΔΗΣΣΟΣ
ΚΩΝΣΤ. ΥΔΡΑΙΟΥ	ΣΑΜΟΣ
Α. ΠΟΛΥΡΙΑΔΑΣ	ΧΙΟΣ
ΙΩ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ	ΠΟΡΤ ΣΑΪΤ
ΙΩ. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ
Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΔΗΣ	ΒΙΑΖΙΝΗ
Γ. Π. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ	ΡΩΜΟΥΝΙΑ
ΚΩΝΣΤ. ΒΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ	ΠΥΡΓΟΣ (ΒΟΥΛΓ
ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΚΡΙΤΖΑΣ	ΣΜΥΡΝΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΩΝ
ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΒΛΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΡΤΖΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ"

ΣΕΛΙΔΕΣ 580

ΜΕΤΑ 48 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΟΛΟΣΕΛΙΔΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΧΑΡΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ, ΣΤΕΡΕΩΣ ΔΕΔΕΜΕΝΗ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. ΧΡ. 10

Ἀποστέλλεται παντάχοῦ ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιερούται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα διὰ νὰ μάθῃ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ παραδείγματα ἑνὸς Ἔθνους τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ μηδενὸς ἔγινε μέγα.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ ἴδουν οἱ ἀναγνῶσται παρελαυνούσας ὅλας τὰς μεγάλας ἡμέρας, ὅλα τὰ μεγάλα γεγονότα, ὅλας τὰς μεγάλας φυσιογνωμίας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μιᾶς πρὸ πάντε αἰώνων ἀγνώστου ἠπείρου ἐθεμελίωσαν τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν πρωτόπορον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας τὸ ὁποῖον θαυμάζει σήμερον ὁ κόσμος ὅλος

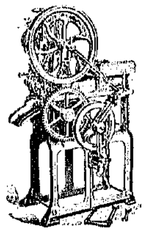

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΠΕΙΡΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΚΟΠΤΗΤΕ ΚΑΠΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ

ΜΗΧΑΝΗΝ ΚΟΠΗΣ ΚΑΠΝΟΥ

τοῦ συστήματός μας. Μικραὶ ἢ μεγάλαι χειροκίνητοι ἢ μὲ κινητήριον δύναμιν. Κατάλληλοι διὰ κοπὴν πρώτης ποιότητος Τουρκικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ καπνοῦ. Ζητήσατε τὸν κατάλογόν μας.

HIMOFF MACHINE COMPANY
128–138 Mott St., New York.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΝ

KARO SYRUP

ΕΙΝΑΙ τὸ μοναδικὸν σιρόπιον τῆς χώρας. Οἱ Ἀμερικανοὶ κατηνάλωσαν 60 ἑκατομμύρια δοχεῖα KARO τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὅλοι τὸ ἀγαποῦν. Εἶναι ἄγευστον καὶ θρεπτικὸν καὶ εὔπεπτον.

Karo

ΜΕΓΑ ΔΟΧΕΙΟΝ 10c. & 15c.

P. C. RALLI & CO.
50-52 Pine St. NEW YORK

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΧΡΕΩΓΡΑΦΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ κ.τ.λ.

ΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΜΑΣ ΣΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ

Ἰδιαιτέρα φροντὶς κατεβάλλεται διὰ τοὺς Ἕλληνας πελάτας ἡμῶν.

Ἀσφαλίσατε τὰ καταστήματα καὶ τὰς ἐργασίας σας

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

HONEST
LONG CUT

5c.

5c.

TOBACCO

Ἄριστος διὰ κάπνισμα καὶ μάσημα. Ὄχι τὸ μεγαλείτερον πακέτο ἀλλὰ ἡ ἀρίστη ποιότης. Πωλεῖται παντοῦ.

The American Tobacco Co.

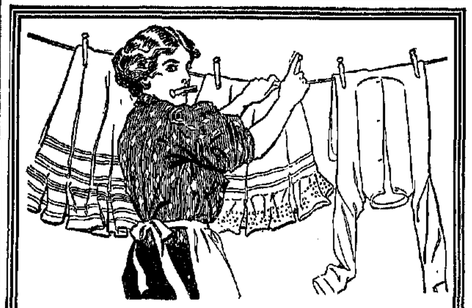

ARGO
Gloss Starch

Κόλλα εἰς χῦμα μαζεύει σκόνην καὶ ἀκαθαρσίας κάνει ἀκαθάρτους τοὺς κοντοκολλείων καὶ τὰ ροῦχα λερώνουν καὶ κιτρινίζουν.

Ἡ Κόλλα Argo εἶνε ἡ ἀρίστη ὅλων τῶν κολλάρισμα, δίνοντε νὰ τὴν μεταχειρισθῆτε θερμὴν ἢ ψυχράν.

Ἀγοράζετε τὴν καθαρὰν κόλλαν ARGO 5 c.

ΤΥΡΟΚΟΜΟΙ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΥΡΟΚΟΜΙΑΣ

POLLY Brothers

21 NEW BOWERY, NEW YORK
Telephone 1306 Orchard

ΛΕΚΑΣ ΚΑΙ ΔΡΙΒΑΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1892
17 ROOSEVELT ST., NEW YORK
Telephone 1404 worth

ΑΔΕΛΦΟΙ ΖΑΧΑΡΙΟΥ
109-111 BROAD STREET, NEW YORK
ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ
CONSIGNATIONS
INFORMATIONS COMMERCIALES

Π. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1892
48 NEW BOWERY, NEW YORK
Telephone 3202 Worth.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΝΑΤΟΛΗΣ
Χονδρικὴ Πώλησις
ΠΙΝΟΤΣΙΩΝ ΧΟΥΡΜΑΔΩΝ, ΣΥΚΩΝ ΚΤΛ.
1-5 NEW BOWERY
27 ROOSEVELT ST., NEW YORK
Tel. 1221 Worth

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΕΘΝΙΚΩΝ ΛΙΘΟΓΡΑΦΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ
Κατεσκευασμένων εἰς τὸ καλλίτερον Λιθογραφεῖον τοῦ Σικάγου. Πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
JAMES VAFAKOS
6 14 ELLE ISLAND VE., CHICGO ILL.
Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

NATIONAL BANK OF GREECE

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ εἰς: Αἴγιον, Ἀγρίνιον, Ἀλμυρόν, Ἄμφισσαν, Ἀμαλιάδα, Ἄρταν, Ἀταλάντην, Βόλον, Γύθειον, Δημητσάναν, Ζάκυνθον, Θήβας, Θήραν, Ἰθάκην, Καλάβρυτα, Καλάμας, Καρδίτσαν, Κέρκυραν, Κεφαλληνίαν, Κόρινθον, Κύμην, Κυπαρισσίαν, Κύθηρα, Λαμίαν, Λάρισσαν, Λεβάδειαν, Λευκάδα, Μεγαλόπολιν, Μεσολόγγιον, Μεσσήνην, Ναύπακτον, Ναύπλιον, Παξούς, Πάτρας, Πειραιά, Πύλον, Πόλον, Πύργον, Σπάρτην, Σύρον, Τρίκκαλα, Τρίπολιν καὶ Χαλκίδα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - BANQUE NAT. DE GRECE

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ

Δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας ἀποδοτέας ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ, ἢ διαρκείᾳ, ἐπὶ τόκῳ :

1 1)2 ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ καταθέσεις	6 μηνῶν	τοὐλάχιστον	
2 ο)ο	»	»	»	»	1 ἔτους	»
2 1)2 ο)ο	»	»	»	»	2 ἐτῶν	»
3 ο)ο	»	»	»	»	4 »	»
4 ο)ο	»	»	»	»	5 »	»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ 33.500,000

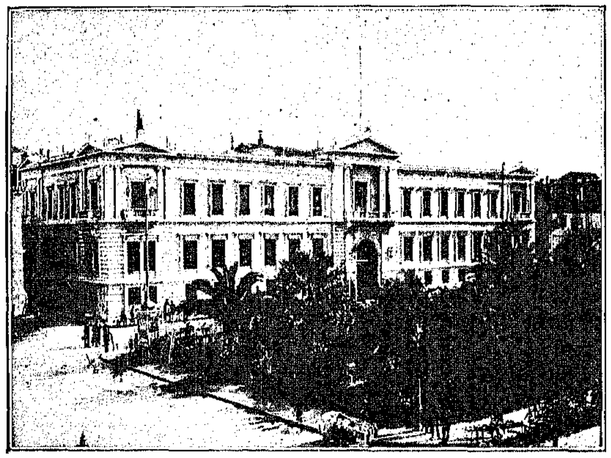

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 170,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς Ἑλλάδα ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς ἑξῆς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:

National Bank of Commerce	New York
American Express Co.	» »
Bankers Trust Co.	» »
Irving National Exchange Bank	» »
Russo-Chinese Bank	» »
Commercial National Bank	Chicago
First National Bank	» »
First National Bank	Pittsburg
First National Bank	Milwaukee
Canadian Bank of Commerce	Montreal Canada

Συνιστάται θερμῶς εἰς τοὺς μετὰ τῆς Τραπέζης συναλλασσομένους ὅπως, πρὸς ταχυτέραν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών των, ἀποφεύγωσι νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ διοικοῦντα τὴν Τράπεζαν πρόσωπα καὶ διευθύνωσιν ἀποκλειστικῶς πάσας τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν :

NATIONAL BANK OF GREECE

ATHENS (Greece)

ΑΠΟΨΙΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ